

காவீர் மைந்தன்

பாகம் 3

அனுஷா வெங்கடேஷ்

வெந்தி

சத்தியம் பற்றி ஒன்று "கோட்டான் கூவியது!"

எப்பொழுதும் அமைதியாக இருக்கும் விஜயாலயச் சோழன் வரக் காட்டில். அவ்வப்போது அதிகாரிகள் நடக்கும். காலை வெளிச்சத்தில் காணக் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு கோட்டான்கள் தத்தும். உடனே எப்போதும் இல்லாதது போல, காட்டில் இருந்த பாண்டியப் போராளிகளெல்லாம் பரபரப்பாவார்கள். அந்த அநிசய ஒலியைக் கேட்டவுடன் தத்தம் வேலைகளைப் பாதியில் விட்டு விட்டு ஓரிடத்துக்கு ஓடி வருவார்கள்.

அவர்களுக்குத் தெரியும், காலையில் கூவும் கோட்டான் ஒரு மனிதனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று. அதுவும் முக்கியச் செய்தி கொண்டு வந்த தூதுவன் காட்டுக்குள் வந்தால். முதலில் கோட்டான் போலக் கத்த வேண்டும் என்பது போராளிகளின் சங்கேத மொழி.

முதலில் தூதுவன், குழுத் தலைவனிடம் சொல்ல வேண்டிய செய்தி சொன்னிட்டு, அவன் மேல் குர் விஷயத்துக்கெல்லாம் தெரிந்தவரை பதில் கொடுப்பான். பின் கூட்டத்தில் ஒருவர் ஒருவராக அவனைத் தனியே அழைத்துச் சென்று நாட்டு நடப்பு களைப் பற்றி விசாரிப்பார்கள்.

எல்லாம் அவனிடம் இருக்கும்.

நாட்டுடன் தொடர்பின்றிக் காட்டில் வாழ்ந்தவருக்கு நாட்டு நடப்புகள் தெரியவேண்டுமே. ஒரு முறை நாட்டுப் பக்கம் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவதென்றால் எளிதில் முடிவின்ற காரியமா? காட்டில் காலடி வைத்தால் சிரசாக்கினை என்று சோழர்கள் நினைத்திருக்கிறார்களே. அதனால், எங்கேயாவது கண்காணாத காட்டுப்பிரதேசத்திலிருந்து போராடி வாழும் போராளிகளுக்கு வெளி உலகத் தொடர்பு இந்தத் தூதுவன் மூலம்தான்.

குழுத் தலைவன் ரவிதாசன் என்பதால், கொண்டு வந்த செய்தியைத் தூதுவன் அவனிடம்தான் முதலில் சொல்வான். பின்பு பழக்கதூய் அவன் மனைவியும் அவனைத் தனியே அழைத்துச்

சென்று தஞ்சை விவரங்களைப் பற்றிக் கேட்பார்கள். மற்றவர் களுக்குத் தஞ்சையில் பெரும் சொந்த பந்தமில்லை. எனினும் பொதுவாகக் கேள்விகள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார்கள்.

வந்தவன் ஒற்றன்ல்ல. சாமர்த்தியமாக யார் கண்ணிலும் படாமல் காட்டுக்குள் சென்று செய்தி சொல்லிவிட்டுத் திரும்பத் திரும்பகொண்ட தூதுவன் தான். இந்தச் செய்தியையெல்லாம் சேகரிப்பவர்கள் வெவ்வேறு ஆட்கள். சோழ நாட்டுக்குள் ஏராளமான பாண்டிய விசுவாசிகள் இருந்தார்கள். சோழச் சக்கரவர்த்தி பேசுவதைக் கேட்கக்கூடிய தூரத்தில் கூட ஒரேயவர் வெண் சாமரம் வீசியபடி நின்றுகொண்டு இருந்தார்கள். அரசவையில் சேலகராக, மாளிகையில் பணியாளராக பலரும் வேலை செய்து வந்தனர். எதிர்கால நிகழ்வுகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களை எங்கு சென்று வேலைக்குச் சேர்ப்பதென்று ரவிதாசன்தான் முடிவெடுப்பான். அப்படி முக்கியமான இடங்களில் இருப்பவர்கள் தற்செயலாகக் காதில் எட்டிய விஷயங்களையும், முனைந்து ஒட்டுக்கேட்ட விஷயங்களையும் சேகரிப்பார்கள்.

அரசியலில் ஒட்டுக் கேட்பது என்பது ஒரு தவறான காரியமாகவே கருதப்படுவதில்லை. ஒட்டுக் கேட்கும்போது அசம்பாட்டுக் கொண்டால் மட்டுமே கஷ்டம். ஒற்றன் என்று சுந்தேகப்பட்டால் போதும்- ஒரு காரை அறுத்து விடுவார்கள். அத்துடன் அவன் பார்க்கும் ஒற்றன் வேலையைத் தூக்கி உலையில் வைத்துவிட்டுத் வேறு வேலையைத் தேட வேண்டும். ஒற்றைக் காதில்லாதவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டு வேறு யார் வேலை செய்யப் பார்ப்பார்கள்? ஆனால், ரவிதாசன் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆட்கள் இதில் கைநேர்த்தவர்கள். எல்லாருக்கும் பலவாண்டுகள் கழிந்தும் கூட, இரண்டு செவிகளும் செவ்வனே இருந்தன என்பதே அதற்குப் புரண அத்தாட்சி.

தஞ்சை ஒற்றர்கள் ஒன்று கூடித் தயாரித்து அனுப்பும் ஒட்டு மொத்தச் செய்திதான் இப்போது வந்தது. மாதம் ஒரு முறையோ, இரு முறையோ பட்டப்பகலில் காட்டில் கோட்டான் குரல் கேட்பது வழக்கமாக நடப்பதே. பாண்டியப் போராளிகள் மறைந்திருந்த சோழீசுவரர் காட்டில் ஒரு நாள் காலை கோட்டானின் குரல் பலமுறை கேட்டது. எல்லாரும் செய்துகொண்டிருந்த வேலையை விட்டு ஓடி வந்தனர். நேற்று வரை அமைதி குடி கொண்டிருந்த இடத்தில், பலரின் பேச்சுக் குரல் ஒரே சமயத்தில் கேட்க ஆரம்பித்தது. ஆனால், எல்லாரும் வருவதற்கு முன் தூதுவன் ரவிதாசனைக் கண்டு பிடித்துவிட்டான்.

வருங்காலத்தில் வரப் போவதை அகக் கண்ணால் கண்டு சொல்லப் பல ஜோதிடர்கள் நாடெங்கும் இருந்தார்கள். ஆனால், மறி நுட்பத்தில் அதே வேலையைச் செய்தவரும் இருந்தனர். ரவிதாசன் அப்படிப் பட்டவன்தான். ரவிதாசன் வந்தது என்ன செய்தியாய் இருக்குமென்று யூதித்துவிட்டுத்தான் ஓலைச் சுருளுக்குக் கை நீட்டினான். அதை மிரிச்சாமலேயே அவனுக்குத் தெரியும். அதற்குள் என்ன செய்தியென்று.

பொன் வாரம் சோழீசுவரர் காட்டில் அரங்கேறிய விஷயங்கள் எதிரொலியே இந்தச் செய்தி. இதற்குள்ளாகக் கடம்பூரும் பழுவூரும் கைகோத்திருக்கும். பழுவூர்ப் பெண்ணைப் பாண்டிய மீட்டிருந்து காப்பாற்றியதற்காக, அவளையே சம்புவராயனுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க முடிவு செய்திருப்பார். பழுவூர்க் கிழவர், தன் குலக் கொழுந்தைக் கூட்டி வந்ததற்குத் தன் மனமார்ந்த வந்தனத் தைத் தெரிவிக்கத் தன் மகனையே கொடுக்கச் சம்மதித்திருப்பார். திருமணப் பேச்சுகள் அதிகேவகத்தில் தஞ்சையில் நடந்து கொண்டிருக்கும். அந்தச் செய்தியைதான் ஒற்றர்கள் அனுப்பியிருப்பார்கள். தான் கடத்தி வந்த பெண்ணைச் சம்புவராயன் மீட்டுப் பத்திரமாகத் தஞ்சைக்குக் கூட்டிச் சென்றவுடனேயே இது நடக்குமென்று அவனுக்குத் தெரியும்.

நிச்சயமாக இது ரவிதாசனுக்குத் தெய்வீகதான். அவன் நினைத்தது ஒன்று. நடந்தது வேறு. ஆனால், இந்தச் சரிவைச் சரிக்கட்டி விட்டவமென்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது. எப்பொழுதும் நேர்வெண்ணைக் கத்திக்கும் ரவிதாசனுக்கு அந்த நிகழ்வுகளில் ஏதாவது ஆதாயம் கண்டு பிடிக்கவும் தெரியும்.

ஒற்றன் வந்திருக்கிறானென்று தெரிந்தவுடன், அவனது முனை அதிகேவகத்தில் வேலை செய்தது. இப்போதுகூடச் சோழர் குடும்பத்தில் பழுவூர் சம்பந்தம் செய்யவில்லை என்பது அவனுக்கு முதலாக வெற்றிதான். என்னைக்காவது இந்த இரண்டு சிற்றரசர் குலங்களும் ஒன்று சேர்த்தே நம்முடன் இணைய வாய்ப்பிருக்கிற தென்ற தம்பிக்கை அவனுக்கு இன்னுமிருந்தது.

தூதுவன் பணிவுடன் குனிந்து ஒரு கையை மட்டும் நீட்டினான். அதில் ஒரு ஓலைச் சுருள் இருந்தது. ஏற்கெனவே தெரிந்த செய்தியைத் தஞ்சை ஒற்றன் எழுதியிருப்பானென்ற நினைப்பில் ரவிதாசன் அதை வாங்கிக் கட்டிவிழ்ந்தான்.

அதில் எழுதியிருந்த முதல் வரியின் வார்த்தைகளைமட்டும் ஒரு முறை படித்தான். பின் தன் கண்களையே நம்பாமல் இரண்டாம் முறையும் படித்தான். அவனுடைய மனத்தில் என்னுமில்லாத

பிழையை உண்டாக்கி உடம்பெல்லாம் நடுங்கும்படி செய்தது. அவன் சற்றும் எதிர்பாராத அந்தச் செய்தி அவனுக்கு தலை சுற்றிக் கண்கள் இருண்டன. ரவிதாசன் நிற்கமுடியாமல் தடுமாறினான்.

இதே இடத்தில் பல முறை இங்கத் தூதுவன் வந்து இதே விதமாக நின்றதுண்டு. ஆனால், செய்தியைப் படித்துவிட்டு ஒரு வகை முக மாற்றமும் காட்டாமல் ரவிதாசன் அவனை அனுப்பி வைப்பான்.

இப்போதோ "ஆ!" என்று அவன் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட வியப்பொலியில் விவரிக்க முடியாத அதிர்ச்சியின் உணர்ச்சிகள் தொனித்தன. ஒலையில் அவன் பார்வை விழுந்தவுடன், அதிலிருந்த விவரங்கள் சொல்ல முடியாத ஆத்திரத்தையும் எல்லையில்லாத பயத்தையும் மாயி மறை அளித்தன. உண்மையில் பார்த்தால், அந்தச் சுருங்குக்குள் ஒரு புகம்பத்தை வைத்து அனுப்பியிருந்தான் தஞ்சை ஒற்றன் எனச் சுற்றியிருந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் தோன்றியது.

ரவிதாசனின் முகம் பேயடித்தவன் முகம் போல் காட்சி தடுத்து மற்றப் போராளிகளுக்கு. போராட மனமில்லாதவனைப் போலத் "தொபேவ்" என்று உட்கார்ந்தான். உட்கார்ந்தானா இல்லை விழுந்தானா?

ரவிதாசனின் செயல் எல்லாருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்தது. அப்படி என்னதான் அந்தச் சுருங்கில் இருந்தது? வாரம் ஒரு முறையோ, மாதம் இருமுறையோ ஒற்றன் வருவான், கோட்டான் போலக் கூச்சலிடுவான். அவன் கொண்டு வந்த செய்தியைக் கேட்டுவிட்டு இவன் பங்குக்கு ஏதாவது செய்கையைச் சொல்லி அனுப்புவான், ரவிதாசன். இப்போது நடந்தது போல இதற்கு முன் நடத்தது இல்லையே!

சூரியன் தலைக்கு மேலிருந்தான். எனினும் காரிருள் சூழ்ந்தது போல ஒரு எண்ணம் ரவிதாசனுக்கு. தள்ளிரவின் கணாந்தகாரத் தைப் போலிருந்தது. இத்தத் தோல்வி வழக்கமான தோல்வி போலத் தோன்றவில்லை. எப்போதும் போல இதில் எப்படித் தேடினாலும் ஒரு சிறு ஆதரவோ, ஆதாயமோ கிட்ட வாய்ப்பில்லை. ரவிதாசன் என்னும் மனவியே ஆடியது. மனதில் பிழையையும் கவலையையும் அடிகரித்தது. இதுவரை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் மனம் கலங்கியது கிடையாது. அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தைச் சோழர்கள் அவனுக்கு அளித்ததும் கிடையாது.

ரவிதாசனைக் கலங்கச் செய்து வேதனைக்குள்ளாக்கிய விவரம் இதுதான். "பாண்டியரின் புராதனக் கிரீடமும், ரத்தின ஹாரமும் சோழர் கையில் அகப்பட்டு விட்டன!" என்றது முதல் வரி.

மேலும் படித்தால், பாண்டியரின் புராதனக் கிரீடமும் இந்திரன் கொடுத்த ரத்தின ஹாரமும் எங்கு கிடைத்தன என்றும் ஒலை சொல்லியிருந்தது. "கடம்பூர் இளவரசன் அதைத் தஞ்சையில் பாதாளச் சுரங்கத்தில் கண்டுபிடித்து விட்டான்" என்று எழுதியிருந்தது.

முகத்தில் குரோதம் பொங்க, கண்களில் தீப்பொறி பறக்கத் தூதுவனை ரவிதாசன் பார்வையால் கட்டெரித்தான். துர்ச் செய்தியைக் கொணர்ந்தவனின் நிலையே கஷ்டம்தான். மிக முக்கியம் வாய்ந்த செய்தி யென்றாலும், அதைச் சொல்வதற்கு நாக் கூகம். முகம் வெட்கம் கொண்டு ஆயிரம் கோணல்களாக மாறும். ஏதோ அந்தச் செய்தியைச் சுமந்தவன் அவன் என்பதை மறந்து, அவனே அதற்குக் காரணமென்று தோன்றும். அப்படிப் பட்ட நிலையில் தான் அந்தப் பாண்டிய நாட்டு உளவாளி இருத்தான்.

அவன் நின்று ரவிதாசனின் முன். அதற்கே சாமானியனின் உடல் நடுக்கம் கொள்ளும். அதை விடச் சமத்து வந்த செய்தியின் பாரமும் அவனை பிரண்டு போகச் செய்தது.

ரவிதாசனுக்கு வாய் குழறியது. எனினும் மனமளவென்று தூதுவனைக் கேள்விகளும் குறுக்குக் கேள்விகளுமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். "அவர்களுக்கு மனமிகுடம் கிட்டி விட்டதா?"

ஆனால், பயன் சொற்பமே. அவன் வெறும் தூதுவன்தானே. ரவிதாசனின் கேள்விகளின் முக்கியத்துவம் புரிந்திருந்தாலும், அவனால் பெரிதாய் உதவியிருக்க முடியாது.

அவன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோதே செவிகளில் பரக்கக் காய்ந்த வேல் நுழைவது போலிருந்தது. தூதுவன் கொண்டு வந்த ஒய்வொரு வார்த்தையும் ரவிதாசனின் இருதயத்தை வானால் அறுப்பது போலிருந்தது. ஒரு தொடியில் எல்லாம் போனது என்றே அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பின்னர் ஓரமாய்ச் சென்று பாறையின் மீது அமர்ந்து விட்டான், ரவிதாசன். அவனுக்கு யோசிக்க நேரம் தேவைப்பட்டது. மற்ற வர்கள் மேற்படி விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஒற்றனை விசாரித்தனர்.

நின்றும்க யோசனை செய்தான் ரவிதாசன். "சுழம், சுழம்தான் என்ற கிரீடத்தின் இருப்பிடத்தை எவ்வளவு நாட்களாய்ச் சொல்லி வந்தார்கள்! அதைப் பாதுகாக்க ஆபத்துகளின் வம்சமே அங்கு தங்குகிறதென்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறோமே- அதை முச்சு உளவரை பாதுகாக்கிறோமென்று. பின் இது என்ன புதுக் கதை?

தஞ்சைக்கடியில் எப்படிப் பாண்டியரின் புராதனப் பொக்கிஷம் கிடைக்கும்? வைத்தவன் என்ன மடையவன்?"

அந்தச் சலிதையை நினைவு கூர்ந்தான். வீரபாண்டியர் சொன்னதாக அந்தக் கருத்திருமன் அடிக்கடி சொல்வானே, "வேங்கையில் காலடியில்" என்ற அந்த வார்த்தை தஞ்சைக்கும் பொருந்தியது. பார்க்கப் போனால், அதற்குப்பின் வந்த எவ்வாறே பொருந்துவது போலிருந்தது. வெகு நாட்களாய்ச் சொல்லுவான் ரவிதாசன், 'நம் தலை நகர் மதுரையோ தேவாமிர்தத்தை வைத்துப் பெயரிடப் பட்டது. தஞ்சைக்கோ அரக்கனின் பெயர்' என்று.

ஆனால், ஒரு பெண்ணின் கையில் அது கிடைக்குமென்று ஆசைக்காரன் சொன்னானே. அது பொய்யா? நந்திவிதான் அவள் என்று நினைத்திருந்தோமே. ஆனால், நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் கண்டுபிடித்திருக்கக் கூடியவர் இருவர், மாறனும் பழுவர் இளவரசியும்தான். ஆனால், அவள் திருமணமாகாத பெண் என்பதற்காகச் செய்தியை வெளியிட மாட்டேன் என்கிறார்கள். அடக்கி வாசிக்கிறார்கள்.

தஞ்சைக் கோட்டை கொத்தவங்கன்வரை வேரகாலையும் சம்பவராயனையும் துரத்திச் சென்றிருந்தான் ரவிதாசன். தஞ்சையில் இருந்த தன் கூட்டாளிகள் இருவரையும் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி அழைத்துச் சென்றான். கோட்டைக் கதவுகளை அவ்வளவு எளிதில் இரவில் திறக்க முடியாதென்ற சோழர்களின் சட்டம் அவனுக்கு அதிக நம்பிக்கை கொடுத்தது. ஐயனார் கோயில் வரை இருவரும் சென்ற தாயங்கன் தெரிந்தன துரத்திச் சென்றவர் கையில் கிட்டியால் மாறனைக் கொன்றுவிட்டு வேரகாலைக் காட்டுக்கு இழுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று வெறியுடன் செயல்பட்டனர். ஆனால், ஐயனார் கோயிலுக்கு மேல் தாயங்கன் ஏதுமில்லை. இருவரும் மாயமாய் மறைந்துவிட்டனர்.

ரவிதாசன் விடியும்வரை தேடிவிட்டுத் தோல்வியுடன் காட்டுக்குத் திரும்பினான். பூட்டிய கோட்டைக்குள் எப்படிப் பிரவேசித்தான் மாறன் என்று எண்ணியவனுக்கு, ஏதோ ரகசியச் சுரங்கம் வழியாகக் கோட்டைக்குள் சென்றிருக்கவேண்டுமென்று இப்போது புரிந்தது. அந்த இடைவெளியில்தான் மாறனுக்குக் கிரீடம் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

'ஆகா! நாமே அவர்களைத் துரத்தித் துரத்தி அதன் இருப்பிடத்துக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டோமே!' என்றும், 'சுடு இணையில்லாத பொக்கிஷத்தை அவன் கண்டுபிடிக்க நாமே காரணமாயிருந்து விட்டோமே' என்றும், தலையெழுத்தை

கொந்தான். 'நம்மையும் சரி, அவர்களையும் சரி, வெறுங்கையுடன் நாம் அனுப்பி வைத்ததற்கு இதுதான் காரணமா?'

அதற்குள்ளாக ஒவ்வைய வாய்க்கிப் படித்தான், பரமேசுவரன். ரவிதாசனை அனுகூலதற்கு பரமேசுவரனுக்கு மட்டும் தெம்பு வந்தது. "நாட்டையே பிடித்துவிட்டார்கள். நமது பொக்கிஷ அறையின் சாஸிக்கொத்தைச் சோழன் இருப்பில் செருகி வைத்திருக்கிறான். இது ஒன்றுதானே, போனால் போகட்டுமே!" என்றான் ஆறுதலாய் பரமேசுவரன்.

"இவ்வையடா! வெறும் பொக்கிஷம் என்றால் இவ்வளவு கவலப்பட் டுச் சோழன் இதைத் தேடிச் கொண்டிருக்க மாட்டான். அதை அவன் தலையில் அணிந்து கொண்டு சோழர் பாண்டியர் என்ற புது வம்சத்தைத் தொடங்க நினைப்பதே இதன் காரணம். ஒரு பொருளுக்கு இவ்வளவு அரசியல் முக்கியத்துவமா என்றால், அந்தக் கிரீடத்துக்கு அது உண்டு."

'ஐயோ! சோழருடைய ஆசை இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா நிறைவேற வேண்டும்?' என்று மனம் கதறியது எவ்வாருக்கும்.

"ரவிதாசா! தவலைப் படாதே. இது சோழனின் சூழ்ச்சி. உளது நம்பிக்கைக்குரிய ஒற்றன் அவன் என்று நினைத்துக் கொண்டு கம்மம் இருந்துவிட முடியாது. உமது ஒற்றன் என்ற வேஷம் பூண்ட அவன் மாற்றார்களின் ஒற்றனாகவுயிருக்கலாம் அல்லவா?" என்றான்.

"இல்லை, இருக்கவே இருக்காது. என்னை ஏமாற்ற மாட்டான் தஞ்சை ஒற்றன். எவ்வை ஏமாற்றி அவனுக்கு என்ன காரியம் ஆக வேண்டும்?"

"சரி, அப்போது ஒற்றன் போலி அல்ல. ஆனால், அது போலிக் கிரீடமாக இருக்கலாமல்லவா? நம்மைக் குழப்ப வேண்டுமென்றே அப்படியொரு செய்தியை நம் ஒற்றன் காதுகளில் படுப்படி பரப்பிவிட்டிருக்கலாம் அல்லவா?"

ரவிதாசனுக்கு மனம் அநி வேகத்தில் செயல்பட்டது. பாண்டிய நாட்டு மணிமகுடம் தன் சிரசை அலங்கரிக்க வேண்டிய பல சோழ மன்னர்கள் ஆசைப்பட்டனர். அதற்காகப் பொன்னியின் செல்வருக்காக ஒரு கிரீடத்தைத் தயாரித்துக் கட்டுக்கதை விடுகிறானோ? பொன்னியின் செல்வருக்கும் உத்தம சோழருக்கும் பிரச்சனை ஏதும் வராமல் சோழர் பாண்டியர் என்ற புது வம்சத்தை மதுரையில் உருவாக்க எண்ணுகிறானோ? சோழ ராஜ்யம் கடல் கைக்கு அப்பாலுள்ள தேசங்களிலும் பரவ வேண்டுமென்று ஆசை புண்டு. ஆனால், வெகு காலமாக மதுரையில் மேல்தான் முதல்

கண். சோழர் பாண்டியர் என்ற புது வம்சத்தை உருவாக்குவதே அவன் எண்ணம்.

பின்பு வேறொரு யோசனையும் வந்தது. சோழ நாட்டுப் பிரதமர் அநிருத்தர் செய்த சூழ்ச்சியாய் இது இருக்குமோ? 'தென்னாட்டைச் சொப்பன லோகமாக்குவோம். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்தப் பிராந்தியத்துக்கு வருகிறவர்கள் எல்லாரும் பார்த்துப் பிரமிக்கும்படியாகச் செய்வோம்' என்பது அவர் கனவு.

ஒன்று தேரம் சித்தனையில் ஆழ்ந்து வெளி உலகப் பிரக்களையே இல்லாதவனாய் இருந்தான். ரவிதாசன். "இல்லை, பரமேசுவரா. இப்படித்தான் வெகு காலமாக எல்லாம் நமக்குச் சாதகமாகவே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். கடைசியில் நேருக்கு நேர் உண்மையைக் காணும்போது திடுக்கிடுகிறோம். இது உண்மையா என்று முதலில் கண்டறியவேண்டும்."

"எப்படி?" என்றான், பரமேசுவரன்.

"சோழனின் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையை யோசிப்போம். அது சோழனின் கையில் நினைத்தால் என்ன செய்வார்கள்?"

"அருள்மொழி வர்மனுக்கு மதுரைமீது முடி சூட்டுவார்கள்" என்றான் பரமேசுவரன்.

"அதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால், இப்போது சோழனின் எண்ணத்தில் மாற்றமிருக்கும் என்று யூகித்திருக்கிறேன்." அதைச் சொல்லக் காரணம், ரவிதாசன் மனதில் ஒரு விபரீதமான சந்தேகம் உதித்தது. அந்தக் கேர சந்தேகத்தின் நிழல் அவன் முகத்தில் உடர்ந்தது.

"இதெல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான காரணம் ஒன்று இருக்கிறது. நான் அநிருத்தனாக இருந்தால் அதைத்தான் செய்வேன்."

பின் ஏன் சோழர்கள் அந்தக் கிரீடத்தை இவ்வளவு தூரம் உயிரைக் கொடுத்துத் தேடினார்கள். எவ்வளவு மனக் கோட்டைகள் கட்டினார்கள் என்று அவன் மனமே ஆட்சேபம் தெரிவித்தது.

ரவிதாசன் எழுந்தான். "உண்மையில் கிரீடம் அவர்களிடம் சிக்கிவிட்டதா என்று கண்டறிய ஒரு வழிதான் இருக்கிறது" என்றான்.

"அது உண்மைக் கிரீடமா என்று சோதிக்கவும் ஒரு வழி தாவிருந்தது. நேரே ஓடித்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே தாம்

நினைக்கும் தபர் இல்லையென்றால் இது நிஜக் கிரீடம்தான்" என்றான்.

"நான் இப்போது கிளம்புகிறேன். எல்லாரும் கவனமாய் இருங்கள்" என்று சொல்லி உடனே புறப்பட்டான்.

"எங்கே, தஞ்சைக்கா?" என்றான் புஜங்கள்.

"இல்லை. அதை வந்து சொல்கிறேன். பரமேசுவரா! என்னுடன் கிளம்பு" என்றான் ரவிதாசன்.

அத்யாயம் ஐந்து நின்று "மீண்டும் சேஷன்"

செய்தி உண்மையா பொய்யா என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் ரவிதாசனைப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருந்தது. மனதில் உதித்த சந்தேகம் ஏற்கெனவே எரிந்த நீயில் எண்ணெய் விட்டது போன்றிருந்தது அவனுக்கு. அதற்குப் பின் காட்டில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. சென்று பார்த்து விட்டால்தான் மனம் அமைதி யாகும். அமைதியான மனதில்தான் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை உருவாகும்.

"அது என்ன? சோழர்களுக்கு வதிபாக என்ன சதி செய்தாலும் அந்த முயற்சியின் பலன் பாண்டியருக்கு விபரீதமாகவே முடிவிறது" என்று ஆச்சரியப்பட்டான். பாண்டியர்கள் பெரிதாய்ச் சாதித்த காரியம் ஆதித்த கரிகாலனின் கொலைதான். ஆனால், அதுவே பாண்டியக் கட்டத்துக்குள் பெரும் சூழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. பொதுவான எதிரி உயிருடன் இருக்கிறான் என்றிறவரையில், உடைவதற்கு இடம் கொடுக்காமல் காத்து வந்த ஒற்றுமை கக்கு நாய்ச் சிதறியது. அது மட்டுமல்ல, ஆதித்தனைக் கொன்றவுடன், தஞ்சையில் இருந்த அனைத்துப் போராளிகளும் வெளியேறும் நிலை. காட்டில் இன்னல்படும் நிலை.

இப்போது, சிற்றரசர்கள் ஒருவரைச் சோழர்களிடமிருந்து பிரிக்கவென்றாகட்ட, பாண்டியர் பொக்கிஷம் கால் முனைத் தாற்போல் ஒடிச் சென்று சோழர்களிடமே அகப்பட்டுக் கொண்டது. அது ஆரம்பம்தான். இன்னும் ஏதாவது இடர் நேருமா என்று இந்தப் பயணத்தின் முடியில் தான்தெரியும். பழுவூர் இளவரசி

தப்பியதும் மீண்டும் பாண்டியர் போராட்டம் பூர்த்திக்கு வந்து விட்டது என்றுதானே நினைத்தான் ரவிதாசன். ஒற்றன் கொணர்ந்த செய்தி அவனைத் திகைக்க வைத்து விட்டது. இதுவரை அவன் விட்ட சவால்களைச் சமாளிக்கத் திணறிய சோழர்கள் இன்று அவனுக்கே சவால் விட்டனர். லோகா தப்பிச் சென்றவுடன் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கை என்னவென்று யோசிப்பதற்குள், இந்தச் செய்தி.

"இப்போது வந்த செய்தி பெரும் பின்னடைவாய் அல்லவா மாறியது?" என்று நினைத்தவன், அதி வேகமாக நடந்தான். பின்னால் வந்த பரமேசுவரனால் அவன் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. பரமேசுவரனுக்கு ஆச்சரியம். தன்னை மட்டும் ரவிதாசன் அழைந்தான் என்று. லோகாவைத் தப்பிக்க விட்டதால், ரவிதாசனுக்குத் தன் மேல் மிகுந்த கோபமென்று அவனுக்கு தெரியும். அதனால் கேள்வி கேட்டுத் தன் சந்தேகங்களுக்கும் நிவர்த்தி செய்து கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கு எங்கு செல்கிறோம். என் இவ்வளவு அவசரமாகச் செல்கிறோமென்று தெரிந்து கொள்ள ஆவல்.

ரவிதாசனுக்குக் கோபம் கொப்பளித்துக் கொண்டு வந்ததிலும் நியாயமிகுந்தது. திணறித் திண்டாடிய பாண்டியப் போராட்டத்தைத் தூக்கி நிறுத்த வேண்டுமென்ற வெறியில்தான் பழுவூர் இளவரசியைக் கடத்தி வந்தான். அந்தச் செயலால் என்றென்றும் தன் பெயருக்கு மாக கற்பித்துக் கொண்டு விட்டான். ஆனால், அகைக்கூட ஆபத்துகவிர்களால் முழுகாக நினைவேற்க முடியவில்லையே? ஓர் அபலைப் பெண்ணைக் கூட நடுக் காட்டில் பாதுகாக்க முடியவில்லை. இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடன் சேர்ந்து நாம் எப்படித் தனி ராஜ்ஜியத்தை திரிமாணிக்கப் போகிறோமென்ற கோபம் அவனுக்கு.

வெகுநேரத்தில் இருவரும் காட்டை விட்டு வெளி வேறினார்கள். பரமேசுவரனைக் காட்டின் எல்லையில் காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு ரவிதாசன் நாட்டுக்குள் சென்றான். சென்ற கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் இரண்டு புரவிகளுடன் வந்தான்.

பரமேசுவரனுக்குப் புரியவில்லை. ரவிதாசனால் எப்படி இதெல்லாம் சாதிக்க முடிகிறது? குதிரைகளைத் திருடி வந்தானா? இல்லை. ஏற்கெனவே அங்கு விட்டு வைத்திருந்தானா? இல்லை. எல்லாரும் சொல்வது போல மாயமந்திரத்தினால் உருவாக் கின்றவா? நரிகளையும் பரிகளையும் மாற்றி அமைத்ததும் ஒரு

பாண்டிய நாட்டு மந்திரிதானே? அதுபோல இவனுக்கும் சக்திகள் உள்ளனவா?

கேட்டாலும் சொல்ல மாட்டான். எங்கு செல்கிறோம் என்று கேட்டாலே முறைப்பான். புரவிகளின் பிஷிமுலம் என்ன முக்கியமா? பேசாமல் பரமேசுவரன் தனக்கென ஒதுக்கிய புரவியின் மேலேறித் கொண்டான். ரவிதாசனின் புரவியைத் தொடர்ந்து தனது குதிரையைச் செலுத்தினான்.

குதிரைகளைத் தெற்கே செலுத்திக் கொண்டு சென்றனர். அதனால் எதிரியின் கோட்டையாம் தஞ்சைக்குச் செல்லவில்லை யென்று மட்டும் ஆறுதல் கொண்டான், பரமேசுவரன்.

அடிக்கடி குறுக்கிட்டுப் பேசினால் பிடிக்காது என்ற யோதிலும், நேரம் ஆக ஆக ரவிதாசன் முகத்தில் கோபம் குறைவதாய்த் தெரிந்தது. பயணத்தின் குறிக்கோளைப் பற்றி எவ்வளவோ கேட்டுப் பார்த்தான், பரமேசுவரன். ஆனால், வாயை நிறக்க வில்லை ரவிதாசன். அவன் மனதின் எண்ணங்கள் புயற்காற்று வேகத்தில் வீசினால் அவனுக்கு வெளியுலகமே தெரியாது போல. பரமேசுவரனின் வார்த்தைகள் அவன் செவிகளில் விழுந்தனவா என்றே தெரியவில்லை.

இப்படிப் பிரயாணம் நடந்து கொண்டிருக்கையில், கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு கற்றுப்புறக் காட்சியின் தோற்றத்தில் ஒரு மாறுதல் களணப்பட்டது. காடுகள் குறைந்தன. ஆங்காங்கே உயரமான தூண்கள் தென்பட்டன.

தன் குதிரையை முன்னால் செலுத்தி, "எத்தனை முறை கேட்பேன், ரவிதாசா? சின்னப் பின்னை போல நடந்து கொள்கிறாய். இந்தப் பிடிவாதம் எதற்கு? எங்கே செல்கிறோம்?" என்றான் பரமேசுவரன்.

"சொல்கிறேன், சொல்கிறேன்" என்றே தட்டிக்கழித்து வந்தான் ரவிதாசன்.

ஒரு நாள் பயணத்துக்குப் பின், ஒரு மலை அடிவாரத்துக்கு வந்தனர். கற்றுப்புறத்தைக் கண்டவுடன் பரமேசுவரன் ஒரு நடுக்கம் கொண்டான். அந்த நடுக்கத்தின் காரணம், அந்த இடத்தை அடைவானம் கண்டு கொண்டு விட்டான் என்பதனால்தான். மந்திரம் தானே அது அவன் மனதை விட்டு அகலும்.

"ரவிதாசா! இது சேலூர் அல்லவா?" என்றான்

"ஆம்" என்பது போல் தலை அசைத்தான், ரவிதாசன்.

ரவிதாசன் தன்னிடம் போகும் இடத்தைப் பற்றிய விவரத்தை என் சொல்லவில்லை என்று தெரிந்தது இப்போது. சொல்லியிருந்தால் நிச்சயமாகப் பரமேசுவரன் வந்திருக்க மாட்டான். சேஷரை அடைவாளம் கண்டு கொண்ட பரமேசுவரன், அழிந்து போனான். சேஷர் யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட காயங்களால் அவன் அடைந்த தேக அசௌகரியம் இன்னும் தீரவில்லை. சூரீரு ஆண்டகன் பலவினம் தாங்காமல் படுத்த படுக்கையாக இருந்தான். ஜன்மத்துக்குச் சேஷர்ப் பக்கம் தலை வைத்துப் படுப்பதில்லை என்ற தீர்மானத்திலிருந்தான்.

இங்குதான், பாண்டியர் சேனை ஒரு காலத்தில் கர்வ நாகம் அடைந்தது. பரமேசுவரனுக்கு அந்த நினைவு குடலைக் குமட்டியது. எவ்வளவு ரத்தம்! எல்லாம் பாண்டிய ரத்தம்! உழைத்துப் பாண்டிய நாட்டை வளப்படுத்தவேண்டிய ரத்தம் தரையில் வீணாய்ச் சிந்து, பின் உறைந்து சேஷர் மண்ணை இன்னும் சிவப்பாக்கியது.

என்னவொரு கெட்ட நினைவுகளைக் கொடுக்கக் கூடிய இடம்து! ஆயிரமாயிரம் பாண்டிய வீரர்கள் தயவு தாட்சரண்ய மின்றி இங்கு வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் உட்களை எடுத்துத் தகனம் செய்யக்கூட யாரையும் விட்டு வைக்க வில்லை சோழர்கள். பாதி உயிருடன் இருக்கும் போதே, காக்கைக் கழுருகனால் கொத்தப்பட்டு எவ்வளவு பேர் சாவே சிறந்தது என்று உயிரை விட்டனர்.

அப்பப்பா! என்ன கொடூரம்! மனிதரும், குதிரைகளும், யானைகளும் அவ்வளவு அருகில் சாவதைக் கண்டவன் வாழ்தாளில் இனி நிம்மதியாய்த் தூங்க முடியாது.

சேஷர்ப் போர்க்களத்தின் ஓரத்தில் தனியாக ஒரு மலை தின்றுது. மலையின் அருகில் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்து மேலே விழித்துப் பார்த்துவிட்டுப் பரமேசுவரனை நோக்கி, "நீயும் மலையேறுகிறாயா, இல்லை...?" என்று இழுத்தான் ரவிதாசன்.

"என்ன கேட்கிறாய்? இப்போதே மரணையாகி விட்டது" என்றான் பதறிப்போன பரமேசுவரன். அவனுக்கு உற்சாகம் குறைந்து விட்டது. "சேஷர்ப் போர்க்களத்தில் தனியாக இரண்டைக் கழிப்பதா? இருட்டில் ஒருவரையொருவர் னதரியப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதை விட்டுத் தனியாக இருப்பதா?"

பயம் என்று சொன்னால் மனோதைரியத்தான் மாவீரனுக்கு முதல் ஆழமம் என்பான் ரவிதாசன். அப்படிச் சொல்லாமல் தானும்

வருகிறேன் என்று அவசரமாக ரவிதாசனுடன் ஒட்டிக் கொண்டான்.

"இல்லை, இல்லை, நானும் உம்முடன் வருகிறேன். ஆனால், ஒரே ஒரு கேள்வி" என்று இழுத்தான். "யார் மலை மேலே இருக்கிறார்கள் என்று நான் இப்போது தெரிந்து கொள்வானா?" என்றான்.

"உன்னிடம் சொல்லவில்லை அல்லவா? பாண்டியமாதேவி என்று நாம் பற்றியுடன் அழைப்போமே. நத்தினி தேவியார், அவர்கள் இந்த மலைமேல் இருந்தார்கள்" என்று இழுத்தான் ரவிதாசன்.

உடனே பரமேசுவரன் புதினரப் புரிந்து கொண்டு, "இப்போது அவர்கள் இல்லைமென்றால், மதுரம் சோழர் கையில் இருக்கிறது என்று அர்த்தம், அல்லவா?" என்றான்.

தான் சொல்ல விரும்பாததைப் பரமேசுவரன் வாயிலிருந்து நிறுக்கிவிட்டான் ரவிதாசன். "இன்னும் வெகு காலம் கந்தைகத்திலும் குழப்பத்திலும் என்னை வைத்துக் கொள்ள விரும்ப வில்லை. இன்னது செய்வது என்று திட்டமாகத் தெரியவேண்டும். அதற்காகத்தான் வந்தேன்" என்றான். முற்றிலுமாகப் புரிந்து கொண்ட பரமேசுவரன் தலையாணத்தான்.

குதிரைகளை மலைவாடிவாரத்தில் இருந்தத் தனி மரம் ஒன்றில் கட்டிவிட்டு மலையை நோக்கிச் சென்றான் ரவிதாசன். அப்போது அந்தி நேரம் என்றாலும் அவனுடைய கூரிய கண்களுக்குத் தரை யில் ஒரு காட்சி தென்பட்டது. மலைவாடிவாரத்தில் ஏதப்பட்ட காலடிச் சுவடுகள் இருந்தன. குதிரைகளின் குளம்படிகளும் இருந்தன. ஒற்றைக் கூடாரம் அமைத்த குழிகளமிருந்தன. ரவிதாசன் தலையை அரைத்தான். அவன் உள்ளம் சித்தனையில் ஆழ்த்தது. சகலம் சரியில்லை என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஒரு வாரத்துக்குள் இங்கு ஆட்கள் வந்ததற்கு அடையாளங்கள் தெரிந்தன. "தாமதித்துவிட்டோமோ?" என்று அவன் மனம் பதறியது.

இருவரும் ஒருவர் கையை ஒருவர் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டு மேலே செல்வதைத் தொடர்ந்தார்கள். மலையேற ஏறக் கூடிய இன்னும் வேகமாக அடித்தது. பாறைகளுக்கிடையே வளர்ந்திருந்த மரம் செடி கொடிகளெல்லாம் பேயாட்டம் ஆடிய படி இருந்தன. சுற்றுச் சூழலின் சரித்திரத்துக்கு ஏற்றாற்போல் இருட்டில் அந்த இடம் இருந்தது.

மலை ஏறும் போது நேரமோ, ஒரு நிமிடம் ஒரு யுகமாகச் சென்றது. இருட்டு மேலும் இருண்டு கொண்டிருந்தது. எவ்விதம் கண்ணுக்கு ஏதாவது நடமாட்டம் தென்படாதா என்று யிழிந்து ஏறும் போதே பார்த்து வந்தான் ரவிதாசன். கண்ணில் ஒன்றும் தட்டுப்படவில்லை. அவ்வப்போது யாரேனும் மேலிருந்து தங்கள் வரவை எதிர்தோக்குகிறார்களா என்று பார்த்தபடி நடந்தனர். ஆனால், அவர்களை எதிர்கொண்டு யாரும் நிற்கவில்லை. உச்சியை அடையும் முன் ரவிதாசனில் மலையில் ஆரவாரம் அதிகரித்தது. அவன் குமுறவை அவனுக்குப் பின்னால் நடந்து வந்த பரமேசுவரனால் உணர் முடிந்தது.

ரவிதாசனுக்கு ஓர் ஆசை. "மலையின் மேலே நத்தினியும் அந்தச் சிறுவனும் இருக்க வேண்டும்" என்று. ஆனால், அப்படி நத்தினி மேலே இருந்தால் இவனைப் பார்த்துச் சந்தேகப்படுவான் அல்லவா? "இந்த நடுநிசியில் இவ்வளவு இரகசியமாக மலையேறி இருக்கும் எதற்காக வந்திருக்கிறார்கள்?" என்று. அப்போது என்ன பதில் சொல்வது?

இத்தனை நேரம் மலையேறிய காரணத்தினால் அவனுக்கு மூச்சு வாங்கிற்று. "நத்தினி, நத்தினி!" என்று கத்தியபடி சுற்றினான். "பாண்டி மாதேவி! மகராஜா! எங்கிருக்கிறீர்கள்? உங்கள் சேவகன் வந்திருக்கிறேன்" என்று கூவினான்.

அப்போது மலையை நேரம் வெளிச்சம் மிகக் குறைவாயிருந்த போதிலும், நூற்றுக் கணக்கான விதி விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டது போல நட்சத்திரங்கள் ஒளிவிடத் தொடங்கியிருந்தன. அன்று நேரத்தில் கண்களுக்கு எல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்தன.

கண்கள் இங்குமங்கும் ஆவலுடன் தேடின. ஆனால், சிறிய இடம்தானே. ஐனதுவாயமாக இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிப்பதற்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை. விஷயம் புரிந்தது. விதி தன்னை எவ்விதம் கேலிக் கூத்துக்குள்ளாக்கி விட்டதென்று மிரண்டு போய்விட்டான், ரவிதாசன்.

மலையின் மீதுமிருந்த அந்த ஒற்றை விருட்சம் புத்துச் சூறுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் நறுமணம் நாவா புறமும் சூழ்ந்திருந்தது. "தாமதமாக்கிவிட்டாயே?" என்று அது அவனை ஏளனமாகப் பார்ப்பது போலொரு எண்ணம்.

ஆயிரம் சந்தேகங்கள் அவனைப் பிடுங்கித் தின்றன. "கயேச்சை யாக எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றி இருப்பதற்காவே தனியாய் இருக்கிறான் என்று கருதினோமே. இவ்வளவு சஞ்சலப் புத்தி புடைவனா அவன்? ஐன்ம் எதிரியுடன் கூக கோப்பாளா? சோழ

புடைவ தீய போதனை அதிவேகத்தில் அவனை மயக்கிவிட்டதா? இரு புரவிகள் பூட்டிய வண்டியில் ஒன்று சண்டித்தனம் செய்தால் வண்டி யென்ன ஆகும்? அது போலத்தான். தன் வழி தனியென நடத்தினி நினைக்க நேர்ந்தால் போராட்டமே சீர்துவைத்துவிடும். என் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் பாண்டியர் சேவை யில் அர்ப்பணம் செய்ய எந்த கூலமும் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்றானே. ஈவு, இரக்கம், பச்சாதாபம் ஏதுமில்லாச் சோழர்களை நம்பி சென்று விட்டானோ?" என்று பல கேள்விகளுக்கு இடையில் குழம்பியது அவன் மனம்.

"அவனை மட்டும் அழைத்துச் செல்ல ஏன் பிரயத்தனப் படுகிறார்கள் சோழர்கள்?" என்றும் சிந்தித்தான். ஆசை வளர்த்ததையில் மயங்கக் கூடியவன் அவன்தான் என்று நினைத்திருப் பார்கள். அவனுக்குக் காட்டுவாழ்க்கை கட்டோடு பிடித்திருக் காத். ஆடல், பாடல், அவல்காரம், அகம்பாவம் என்றிருந்த வளங்கு எப்படிப் பிடிக்கும்? நாகரிக வாழ்க்கையின் மீது அவனது மனதுக்குள் எப்போதுமே நாட்டம் உண்டு. எப்போதும் ஐந்து ஆண்டுகள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு கவிபாடிப் புஷ்பித்து தன்ன வேண்டும் இறையெல்லாம் தெரிந்து கொண்ட சோழர்கள் அவன் மனதையே எளிதில் மாற்ற முடியுமென்று முடிவெடுத்திருப் பார்கள் என்று யூகித்தான்.

பிற மனிதர்களைப் போலன்றிப் பேராளிகள் திடமாக இருக்க வேண்டும். சாலையின் அடுத்த திருப்பத்தில் மரணம் சம்ப விக்கலாம். மீதி வாழ்க்கையைக் காவகத்திலோ, கைதியாகவோ செலவழிக்க நேரிடலாம். தனிப்பட்ட ஒருவரின் வாழ்க்கை என்பது சரித்திரத்தின் பாதையில் அவ்வளவு பெரியதொன்றும் இல்லை என்று கருதியே தியாகம் செய்ய வேண்டும். ஆனால், கத்தினி போன்றவர்கள் வெட்கித் தவை குனிய வேண்டும். "ஆயிரம் ஆண்டுப் பகைவனுடன் கூக கோப்பதா? திசை தவறிக் சென்று விட்டானே!" என்று ஆதங்கப்பட்டான்.

பரமேசுவரனுக்கு ரவிதாசனைப் பார்த்தால் பாவமாய் இருந்தது. ரவிதாசன் மனத்தில் சொல்ல முடியாத கவலையும் பயமும் குடி கொண்டன என்று அவன் முகம் காட்டியது. ரவி தாசனின் பயப்பிராந்தி கொண்ட வெளிரிய முகத்தைப் பார்க்கப் பரமேசுவரனுக்கே இது ஒரு சத்தர்ப்பம்.

காவியான குகையில் இருந்து வெளியேவந்தவுடன் பொங்கி வந்த துயரத்தையும், ஆத்திரத்தையும் தாங்க முடியாமல் அந்த ஒற்றைப் பாளையின் மேல் இடிந்து போய் உட்கார்ந்தான் ரவிதாசன்.

பாறை மீதமிருந்திருந்த ரவிதாசனின் தோள் மீது ஆறுதலாய்க் கைவைத்தான் பரமேசுவரன். "இல்லை, ரவிதாசா, எல்லாம் உன் பூசம் தானே. அவர்கள் வேறெங்காவது சென்றிருக்கலாம். பாண்டியநாடு சென்றிருக்கலாம். இல்லை, இதே சேலூர்ப் பகுதியில் வேறெங்காவது மறைந்திருக்கலாம்."

நத்தினி வேறெங்காவது சென்றிருப்பாளென்று பரமேசுவரன் சொன்னது ரவிதாசன் உள்ளத்தில் சிறியதொரு நம்பிக்கைச் சுடரை உண்டாக்கியிருந்தது.

"எப்படிச் சொல்கிறாய், பரமேசுவரா?"

"நாம் நத்தினியைத் தப்பாகக் கணக்குப் போட்டு விட்டோம். நமது தோல்வியை நினைவுபடுத்தும் சேலூரைக் கடக்கவே நமக்கு வேதனையாய் இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட இடத்தைத் தினம் தினம் பார்த்து மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று தானே நத்தினி இங்கு சதா சர்வ காலம் இருந்தாள். வளரும் சிறுமணை மசராஜாவுக்குக் கூட அதைப் பார்த்துப் பார்த்து வெறி வர வேண்டும். சோழரை என்றாவது அவன் துவம்சம் செய்ய வேண்டுமென்றுதானே இங்கேயே இருந்தாள். பின்பு எப்படி இன்று நமரெனச் சோழர்கள் கட்சிக்குச் சென்று விட்டாளென்று சொல்கிறாய்?"

இதையும் உண்மை போலத்தான் தோன்றியது ரவிதாசனுக்கு. அப்படி இருந்தால்தான் தேவனையே!

மேலும் தொடர்ந்தான் பரமேசுவரன். "ரவிதாசா! உனக்குக் கற்பனை சற்று வலிமையாகும். அவன் எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்றிருக்கலாம். இப்பிரதேசத்தில் மலைகளுக்குக் குறைவா? குகைகளுக்குத்தான் குறைவா?"

இவ்விதம் பரமேசுவரன் சொல்லிச் சற்று நிறுத்தியதும், ரவிதாசனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை பிறந்தது. "நம்மைப் போலத்தானே நத்தினியும். ஒரே இடத்தில் இருக்க முடியாதல்லவா? இடத்தை மாற்றியிருப்பான். ஒரேடியாகத் தஞ்சை சென்று சோழருடன் கை கோத்துவிட்டான் என்று நினைத்துப் பயந்து விட்டோமே, என்ன அசட்டுத் தனம்!" என்று நினைத்துக் கொண்டான். "செய்தியைக் கேட்டவுடன் நம் உணர்வே தப்பினிடும் போலிருந்தது. புத்தி பேதலித்தவன் போலச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் மனமே வென்று சேலுக்கு ஓடிவந்தோம்" என்று அவமானம் கொண்டான்.

அந்தக் கிரீடத்தில் மகத்துவம் அப்படி. அதைக் கண்டவனுக்குத் தனக்கே அது வேண்டும் என்றுதான் தோன்றும். "சோழன் ஏன்

அதை நத்தினியிடம் ஒப்படைக்கிறான்? மூன் போலச் சோழர் அந்தக் கிரீடத்தைக் கொண்டு தங்களை சோழ பாண்டியர் என்று மதுரையில் முடிசூட்டத்தான் எண்ணியிருக்கிறார்களோ என்னவோ? நாம்தான் கற்பனை செய்து பயந்து விட்டோம்" என்று ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டான்.

மின்னர் ஒரு நம்பிக்கை பிறந்தது. "அப்படி அவர்கள் முடி சூட்டிக் கொண்டால் அவர்களுக்குதான் விபரீதமாகும். அதிகார வர்க்கத்தாருக்கு அடிமட்ட மக்களின் ஆசா பாசங்களும் தெரியாது. கோப தாபங்களும் புரியாது. மக்கள் கோபம் கொண்டு எழுந்தார்கள். போராட்டம் மீண்டும் உயிர் பெறும்."

"பரமேசுவரா! எனக்குக் களைப்பாய் இருக்கிறது. நான் முகம் கழவி வருகிறேன்" என்று மழைநீர் தேங்கியிருந்த சூட்டைக்குச் சென்றான். இரு கைகளாலும் நீரை அள்ளி முகத்தில் அடித்துக் கொண்டான். அதற்குப்பின் மனம் தெளிவாய் இருந்தது. உடலிலும் களைப்புக் குறைந்தது.

ரவிதாசன் தன் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பியபோது அவன் கண்கள் தற்செயலாகக் குளத்தருகே பார்த்தன. உடனே பாபாப்புடன். "பரமேசுவரா இங்கே வா" என்று அலறினான். ஓடி வந்த பரமேசுவரனிடம் குளக்கரைவைச் சுட்டிக் காட்டினான். அவன் காட்டிய நிலைவைப் பரமேசுவரன் பார்த்தான். ரவிதாசனை அஹ வைத்தது வெள்ளை நிறத்தில் ஒரு கண்ணாம்புக் கட்டி. இரவு பூரணச் சந்திரனுடைய ஒளியில் அந்தச் கண்ணாம்புக் கட்டி தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

"என்ன இது?"

"வைணவர்கள் தினந்தோறும் தம் சூலப் பாஷாண்டாங்களைத் திட்டிக்கொள்ளும் கட்டி. சமீபத்தில் இங்கு வந்தது யாரென்று தெரிகிறதா?"

அதை யூகித்த பரமேசுவரனின் முகம் வெளுந்தது.

ரவிதாசனுக்கு எல்லாம் புரிகிறது. சென்ற முறை வந்தபோது கூட எவ்வளவோ தைரியமாகவும் உற்சாகமாகவும் இருந்தானே! அதைப் பற்றித் தான் ஆச்சரியப்பட்டதும் உண்டல்லவா? அப்படிப் பட்டவனை இவ்விதம் மாறும்படியாக போதனை யார் செய்தது என்று தெரிந்து கொண்டான். அந்த வைணவன் தான் செய்திருந்தான்.

"ஆகா! ரவிதாசன் யுகங்கள் எல்லாம் எப்போதும் போல இப்போதும் சரிதான்" என்று நினைத்து அசந்து போனான் பரமேசுவரன்.

அவளுக்குத் தெரியும் அவரே இவ்வளவுதேடி வருவாவிட்டாலு
'திராவிட இனம் பெரியவரே கிளம்பி வருவதில் நோக்கம்தான்
எவ்வளவு தன்னை மனம் மாறுவான்' என்று விபுநாதன்

எதோ விபுநாதன் கவனம் காண்கிறான் என்று எண்ணிக்
கொண்டு மனவழி கீழ் இறங்கினான் மனம் அடிவாரத்தில்
ஒரவா மட்டும் இரவில் படுக்கும் அளவுக்குக் கூடாரம் அமைக்கப்
பெறுகிறதென்று நல்ல வேளை, ஒரு தனி மனிதர் வெளியே நின்று
எழிலிடை சூரியனை நம்புகாரம் செய்து கொண்டிருந்தான்

தந்தாதன் அடியாறும் பார்த்து விட்டான் தந்தையிலிருந்து
கிளம்பும் முன் "தந்தாதா நீர் வர வேண்டாம்" என்று
எவ்வளவோ வறுபுறுத்திப் பார்த்தான் அடியான் "இவ்வளவுவென்று
வந்தான்

அவரே, 'கிராமம் உன்னைக் கூட்டி வந்த முகமியக்
காரணம் தருகிறதே' என்று நீ வைத்திருந்த உண்மை அன்பு
அவ்வளவு வளராத பாகம் அவளுக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டி
அமைந்தது கொடுத்தால்தான் உன் மனம் திரும்பி அமைப்பு என்று
அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும் அந்தவாறு நீ சொல்வதைக் காது
கொடுத்துக் கேட்பாளென்று எவ்வளவுத் தெரியும் தன்னை
நீய்தான் சொல்லிக் கொள்ளும் மருந்துவிட்டு நயமா நயமாப்பதான
அவள் புரிந்து கொள்ளும் மனம் அந்தவாறு தான் வந்தால்தான்
அவளுக்கு நம்பிக்கை வரும்' என்றான்

அது போலவே இன்னும் எதோ வந்தால் அந்தக் கிராமம் வேண்டி
மேலும் கூட நினைவுகூரக்கூடிய பிரதமனர்ப் பார்த்துவிட்டு நம்பிக்கை
பிரதிபத்தி அடியான் அவன் அடியை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்
அவ்வளவு நன்றி இவ்வளவுதான் என்று நினைத்துக்கொண்டான்
சொல்லும் தன்னை உன்னைதான் என்று புரிந்துகொண்டான்

அவன் அந்தக் கிராமம் கிராமம் கிராமம் திராவிட இனம் என்று
அவன் உட்கூடும் திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்
திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான் அவன்
திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான் அவன்
திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்

அந்தவாறு படுக்கையைக் கண்டுபிடித்ததான இரத்த கிராமம்
எவ்வளவுத் தெரியுமாயிருக்கிறது அது எவ்வளவுத் தெரியுமாயிருக்கிறது என்று
நினைத்துக்கொண்டான் அவன் நம்புபவன் வரச் சமம்திப்பான்" என்றான்
கிராமம் உறுதியாக.

அவனுக்குத் தெரியும் அவரே இவ்வளவுதேடி வருவாவிட்டாலு
'திராவிட இனம் பெரியவரே கிளம்பி வருவதில் நோக்கம்தான்
எவ்வளவு தன்னை மனம் மாறுவான்' என்று விபுநாதன்

எதோ விபுநாதன் கவனம் காண்கிறான் என்று எண்ணிக்
கொண்டு மனவழி கீழ் இறங்கினான் மனம் அடிவாரத்தில்
ஒரவா மட்டும் இரவில் படுக்கும் அளவுக்குக் கூடாரம் அமைக்கப்
பெறுகிறதென்று நல்ல வேளை, ஒரு தனி மனிதர் வெளியே நின்று
எழிலிடை சூரியனை நம்புகாரம் செய்து கொண்டிருந்தான்

தந்தாதன் அடியாறும் பார்த்து விட்டான் தந்தையிலிருந்து
கிளம்பும் முன் "தந்தாதா நீர் வர வேண்டாம்" என்று
எவ்வளவோ வறுபுறுத்திப் பார்த்தான் அடியான் "இவ்வளவுவென்று
வந்தான்

அவரே, 'கிராமம் உன்னைக் கூட்டி வந்த முகமியக்
காரணம் தருகிறதே' என்று நீ வைத்திருந்த உண்மை அன்பு
அவ்வளவு வளராத பாகம் அவளுக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டி
அமைந்தது கொடுத்தால்தான் உன் மனம் திரும்பி அமைப்பு என்று
அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும் அந்தவாறு நீ சொல்வதைக் காது
கொடுத்துக் கேட்பாளென்று எவ்வளவுத் தெரியும் தன்னை
நீய்தான் சொல்லிக் கொள்ளும் மருந்துவிட்டு நயமா நயமாப்பதான
அவள் புரிந்து கொள்ளும் மனம் அந்தவாறு தான் வந்தால்தான்
அவளுக்கு நம்பிக்கை வரும்' என்றான்

அது போலவே இன்னும் எதோ வந்தால் அந்தக் கிராமம் வேண்டி
மேலும் கூட நினைவுகூரக்கூடிய பிரதமனர்ப் பார்த்துவிட்டு நம்பிக்கை
பிரதிபத்தி அடியான் அவன் அடியை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்
அவ்வளவு நன்றி இவ்வளவுதான் என்று நினைத்துக்கொண்டான்
சொல்லும் தன்னை உன்னைதான் என்று புரிந்துகொண்டான்
சொல்லும் தன்னை உன்னைதான் என்று புரிந்துகொண்டான்
சொல்லும் தன்னை உன்னைதான் என்று புரிந்துகொண்டான்

அவன் அந்தக் கிராமம் கிராமம் கிராமம் திராவிட இனம் என்று
அவன் உட்கூடும் திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்
திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான் அவன்
திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான் அவன்
திராவிட இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்

அந்தவாறு படுக்கையைக் கண்டுபிடித்ததான இரத்த கிராமம்
எவ்வளவுத் தெரியுமாயிருக்கிறது அது எவ்வளவுத் தெரியுமாயிருக்கிறது என்று
நினைத்துக்கொண்டான் அவன் நம்புபவன் வரச் சமம்திப்பான்" என்றான்
கிராமம் உறுதியாக.

வெளிச்சத்தில் மனவகை, மேல் மனோரமையமாக இருந்தது ஆனால் அந்த அரங்கமும் நிலையாக மனவகையிலிருந்து இரத்தவகையிலாவது

காற்றெனப் பயணித்து மனவகை வந்தால் அந்த கை கையாயிருந்தது ஏமாற்றம்தான், மேலும் ஏமாற்றம்.

"நல்ல உணவாகப் போராடாததைச் சரிகதிரம் பரிசுசிக்கம்ப. செய்துவிடாததை நுகர்ச்சி எப்படி ரவிதாசன்? ஏன் அவர் மாறினான்?" என்றான் பரமேசுவரன். "நான் என் வழிதான் செல்வேன் நீ உணவிஷ்டம் போல் போகலாமென்று சொல்வது துதி என்ன சாதாரணப் பிரயாணியா?" என்றான்

அவன் என்ன செய்வான்? ஆண்டின் அரங்கமாக மாறவல்ல அந்தப் பாண்டிய மணியாகத் தன்னை அகர சக்தியாய் என்று அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பார்கள் அவர்களின் விருப்பத்தின்படி நடந்தால் பாண்டிய நாடு திகழ அளவான விடுதலை நுகவதாகவும் சொல்லியிருப்பார்கள் பாதாள போக்கத்தில் நுழை சொக்க வேகத்துக்கிட பதவி உயர்வான என்று பூரித்துப் போயிருப்பான் என்றான் ரவிதாசன்

தோங்குது என இதைச் சொன்ன ரவிதாசனைப் பரமேசுவரன் உற்றுப் பார்த்தான் தீபதிழை, போன்று எப்போதும் திகழக் கூடியது இடப் பாதை ஒளியிருந்து காணப்பட்டன அவனது முறுக்கின் மூலம் மீண்டும் தோல் வளர்ந்திருந்த தாடியான ஒளியிடப் போன்ற கை வீரத்தை இப்போது வெளிக்கிட்ட எல்லாம் இதன் ஆங்காங்கே நகரத்தடி மீது வேறு தூக்கத்த செய்தியுடன் சேர்ந்து அவன் வலத்தை அது பண்பு வகு உயர்த்தியது

ரவிதாசன் புதிது கொண்டு வந்த கிரீடம் சோழர் கையில் கிடையது உணவாகுதான் கிரீடம் கிடை தந்தது. என ஒரு தொடி கூட சோழன் தாமிரக்கவிலையை அது வேகத்தின் அகிருத்தனை கைவலரினையைக் காட்டி விட்டான் இதை மாதிரிச் சந்தாபட்ட அகிருத்தனையும் அவன் ஆயுளில் தினை சுதார சேயாகப்படுத்தாமல் விடவில்லை

பரமேசுவரன், "அவன் மூலம் என் முன் நினைவுதான் வெகுவலத்தையாகப் போகட்டைத்தால், சுதந்திர எடுக்க வேண்டிய அவசியம் தில்லாமல் அவன் சுழந்தை தெரிந்தது கொன்று விடுவேன் என்று சபதம் செய்தான் 'எல்லாம் பரமேசுவரன் போராடிக் கருத்து இது பாடமாய் இருக்க வேண்டாம்'

இப்படிப் பல நாழிகை தோய் பரமேசுவரன் வீண் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன் பேசியது, பல ரவிதாசன் காதுகளில் வேயலையை விழுந்தவை எரிச்சலூட்டிய ரவிதாசனுக்கு

அவன் அருவருப்பினால் மறுமொழி சொல்லாமலே இருந்து

அவன் என்ன எங்கெல்லாமோ சென்று சுந்தாரித்துக் கொண்டிருந்தான் என்னவோடடத்தின் வேகமே அவனைப் பைத்தியம் பிடிக்க வைத்து விடும் போலிருந்தது ஆனால், அந்த எண்ணம் அவன் கை செயல் அவன் விருப்பமில்லை அதனால் அவன் அவ்வப்போது செய்த இந்த ஆவேசம் நின்றதே தவிர அவன் கருக்கிடவும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவன் என்ன அவனது முடிவெடுத்தான்

உயர்வு - ஆமாம்! விட்டால் உன் கை பரமேசுவரனாயேயே இருக்க வேண்டும். ரிதியு விடுவாயா? என்றான் ரவிதாசன் பரமேசுவரன் சொல்லியதை நேரில் எல்லாம் இவ்வளவு வந்தது. அவன் உணவையப் பாதுகாக்கத் தவறியவன் இவன் அதனால் அவன் உணவாகக் கூட பாண்டியக் கிரீடம் கிடைத்தது அதனால் அவன் உணவு எதிராளியில் கைகொடுத்தபடி இருக்கான்

அவன் உணவாகப் போகவேண்டுமென்று சொல்லியதைத் தோன்றியது ஆனால் ரவிதாசனின் மருந்தை அவன் உணவாகக் கொடுத்தது பார்த்த பின் வராததை அவன் உணவாகக் கொடுத்தது அவன் விட்டான் மீண்டும் உணவாகக் கொடுத்து அவன் உணவாகக் கொடுத்தான் ரவிதாசன் மெலிந்து எடுக்காமல்.

அவன் உணவாகக் கொடுத்தான் பரமேசுவரன் தோல் வளர்ந்தான், அசைக்கூட இல்லை. இருளில் பவமாய் மேகவரனுக்கு. "சிலையாகி விட்டானா என்ன?" தோன்றியது.

அவன் உணவாகக் கொடுத்தான் பரமேசுவரன் தோல் வளர்ந்தான், அசைக்கூட இல்லை. இருளில் பவமாய் மேகவரனுக்கு. "சிலையாகி விட்டானா என்ன?" தோன்றியது.

அவன் உணவாகக் கொடுத்தான் பரமேசுவரன் தோல் வளர்ந்தான், அசைக்கூட இல்லை. இருளில் பவமாய் மேகவரனுக்கு. "சிலையாகி விட்டானா என்ன?" தோன்றியது.

தோண்டும் ஓங்கிவி செத்தெழிறதாண்ட கவலையிலை
மஹாராஜாவை மீட்க வேண்டி

ஆனால் மஹாராஜாவை எங்கே வைத்திருப்பார்கள்?

‘ரகசியமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் எங்கிடு கண்டி பிரதிக
லி. ஸா. நயமா. பெருந்தேனை கிரட்டிக கொண்டு பண
யெடுத்துச் செல் இயலாது. ஓர் நூராய நிகரத் செல் இயலாத
எப்படியாவது கத்திரமாகத்தான் பிரக வேண்டி’

மீண்டும் யோசித்துவிட்டு ‘ஒருவேளை அவரை உயிரி
மீட்க முடியாவிட்டால், அவரைக் கொல்லும தர கட னா
பரிணாச சோதின மேல் போட்டு, மக்களின் அனுதாபத்தைத்
தேர்வார்’ என்றான், ரவிதாஸ்

அத்தியாயம் ஐந்து ஆறு 'வேளக்காரப் படை வந்தது'

தோட்டை கத்தவர்கள் நாடில் பாய்ந்து வந்து வந்தது விட்டான் சுவர்க்குக்கு
தலைவன் வெகு தூரத்திலிருந்து பார்த்து விட்டான் சுவர்க்குக்கு
அப்பாள் மர மாளிகைகளும், கூட கோபுரங்களும் படை
வீடுகளும் சிவாலயக் கருவிகளும் திரும்புகதரிய விண்ணகர
களும் அத்தப் படைத் தலைவன் கண்டிருக்கும் பன்னாசின்
பிரமிப்புப் பெருநிகழ்வு கைகோத்து அவ்வய சூழ்க்குதான்
அருகில் வர வர ஒவ்வொன்றாய்க் கூட்டங்கள் எவ்வாறோ கோ
வை சுவரின் மீது மணந்தவன் இட்டது கோட்டை சுவர்கள்
மேல் நிழை அவன் புன் சிமமாண்ட மர நிவரண மணல்குதள்
ஆயிரம் அடி கோண்டினாலும் கத்தவர்களை நினைக்காத பிர
தேசத்தில் இப்போட்ட கோட்டை யா என்று படை தலைவன்
பிரமித்தான் ஆயிரம் கோண்டினால் தீர் சுவரெற நிகரம்
பிரதேசத்தில் விதயகு எட்டி அவற்றினால் இட்டான் என்றும்
வியத்தான்

படை மாற இருந்த நகரத்தின் வீழ்மம் சொதவன்களான இதற்கு
நகரே தீர்ப்பு அல்ல வாசனதும் வேறு என்றுமே திருப்ப
படை யைச் சொல்கி இந்த தந்திரம் பகல் நேரம் யச ச்சத்து
போது அவனுக்கு உடல் சிவந்தது

பாட்டைக்கு வெகு அருகில் வந்து விட்டான் ஆனால்
பாட்டைக்கு நிராகரணிலை என்று தெரிந்தது என்னும் நடை
யுடனாய் செல்லத்தொண்ட அவன் விளையாட ஆயிரம்
படை படை புன் தோட்டத்து

பாட்டைக்கு இவ்வாறு அருகில் வந்தது படை அருகிலையா
பாட்டைக்கு விது அல்லது புரண் நடை போட்டது அப்போது
பாட்டைக்கு கதைகளில் வரும் மிருகம் கறு பந்து போல் ஒரு
கேட்டது

பாட்டை வாசலின் மேல்மாடத்தில் இரு வீரர்கள் தங்கள்
மேல் தொங்கிய கொம்பை எடுத்து ‘பூம்பூம்’ என்று
கூப்பி அருகே கண்ட உட்புறத்தில் இரும்பு தாதுகவர
பாட்டை நிராகரணமும் சத்தம் கேட்டது நினைவா அத்த
பாட்டை மாற கோட்டை கத்தவர்கள், கடல் வெவ்வுட
பன்னாச சத்தம் செவதுக்கொண்டு திரும்பு வந்தவர்களுக்கு
பாட்டை கத்தவர்களைத் தோட்டை கத்தவர்கள் கொல்கார்
பாட்டை திரும்பு படை துறவர்களைத் தோட்டை மீது உட்பு
பாட்டை வந்தவர்களுக்கு அப்போது நினை தத்து

பாட்டை கோழி மணவர்களின் தலைவன் பூம்பூமா
பாட்டை கொடுத்தது உவ்வுவார் மணல் மணல் கட்ட படு
பாட்டை பன்னாசினால் தோட்டை தலைவன் கட்ட கொடுத்தது
பாட்டை அது கூட ஏற்றதில் எங்கள் பட்டை கத்த
பாட்டை விளையாடிக் கொண்டு துறவர்களைத் தோட்டை
பாட்டை துறவர்களைத் தாமதம் வீர நடை போட்டு வந்த
பாட்டை பன்னாசினால் தோட்டை கத்தவர்கள் கொல்கார்
பாட்டை கோழி மணல் வந்தது ‘வாழ்க வாழ்க’

பாட்டை ‘வெந்தி வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’

பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’
பாட்டை ‘வாழ்க! வாழ்க’ ‘வாழ்க! வாழ்க’

இந்தத் திருச் சபையில் இல்லாதவர் பொன்னியின் செல்வன் மட்டும்தான் என்று தந்தையின் காது பட எல்லாம் சொன்னான். தந்தையை அழகையே வந்தது. தந்தையே தோழன் என்று பழகாதவன் தன் தம்பிக்கு உபதிரவமாய் வந்தவன் வாழ்கையை படிவில் ஏழிக் கொண்டே இருக்கிறான்" என்று கோபம் கொண்டான்.

மாறனுக்கு அவன் சேவையை மெச்சி தலவதொரு பதவி கொடுக்கப்பட்டது. சோழா பிரதேசத்திலேயே எப்போதும் அந்நேரங்களில் பதவி சக்கரவர்த்தியுடன் மிகவும் நெருங்கிய நண்பராகிய பதவி முன்பொரு காலத்தில் பழுவேட்டையாண்டவகித்த பதவி அதனால்தான் கண்ட சிவனாருக்கு சோழா அவர்கள் போன்ற கடவுளே இவனை பிள்ளையா உளவ அரகிய வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற ஏன் அந்தப் பதவி ஏனையின் முதலாக இருந்தான் இதை வைத்துத்தான் படிவேட்டையாண்ட அதிகாரத்தின் உச்சாணிக் கிளைக்கே ஏறினார்கள்.

சோழா மாறன் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைப்பதாகவும் நடந்தது. சோழா மாறன் என்று தந்தைய உணர்ந்தான். "சோழா தந்தை சோழனாவின் பிள்ளை அப்போது பதவி இல்லையா? உலகத்தில் எத்தனையோ தோழா கலங்கலில் உலங்கலா புகழ் உபதிரவங்கள் உண்டி இவ்வளவு துறிக் இப்படிப் போட்டி ஏற்படவேண்டியது" என்று ஆதங்க கொண்டான்.

புகழ் பெற்ற தோழன் சக்கரவர்த்தி படிவேட்டையாண்டவன் குறிப்பென கொண்டான். அவன் வந்த அந்நேரம் சக்கரவர்த்தி பெண்ணை மணந்து கொண்டான். தோழனையும் சோழன் தம்பி செயலன் என்று மாபது 48 சென்ற தந்தையக்கு அந்தா தங்கள் வசமே இருந்த எந்த இட போது கூடு மாறுகிறது என்று கூறு தோன்றியது.

ஆப்போது ஏறக்குறைய பொன்னியின் செல்வனுடன் சரிசமம் புகழ், புகழ், புகழ் மாறன் என்ற வன் வந்த உலகத் தந்தையக்கு தோழனையத் தம்பியோடு வே தோன்றியது. தம்பியிடம் வன் கொலவது வன் சந்திக்கத் தோ, கிளவான். 'உன்னுடைய பரிசுத்தமான அன்புக்கு அவன் ஏற்றவன் அல்லவே' என்று சமாதானம் சொல்ல வேண்டியதுதான்.

அதிலுள்ள மற்று எட்டு பழுவூர் அரண்மனையில்!

பொன்னியின் செல்வன் பதவி பெண்பது மிகவும் புகழ், புகழ், புகழ் சக்கரவர்த்தியுடன் நெருங்கிய நண்பராகிய பதவி முன்பொரு காலத்தில் பழுவேட்டையாண்டவகித்த பதவி அதனால்தான் கண்ட சிவனாருக்கு சோழா அவர்கள் போன்ற கடவுளே இவனை பிள்ளையா உளவ அரகிய வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற ஏன் அந்தப் பதவி ஏனையின் முதலாக இருந்தான் இதை வைத்துத்தான் படிவேட்டையாண்ட அதிகாரத்தின் உச்சாணிக் கிளைக்கே ஏறினார்கள்.

சோழா மாறன் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைப்பதாகவும் நடந்தது. சோழா மாறன் என்று தந்தைய உணர்ந்தான். "சோழா தந்தை சோழனாவின் பிள்ளை அப்போது பதவி இல்லையா? உலகத்தில் எத்தனையோ தோழா கலங்கலில் உலங்கலா புகழ் உபதிரவங்கள் உண்டி இவ்வளவு துறிக் இப்படிப் போட்டி ஏற்படவேண்டியது" என்று ஆதங்க கொண்டான்.

புகழ் பெற்ற தோழன் சக்கரவர்த்தி படிவேட்டையாண்டவன் குறிப்பென கொண்டான். அவன் வந்த அந்நேரம் சக்கரவர்த்தி பெண்ணை மணந்து கொண்டான். தோழனையும் சோழன் தம்பி செயலன் என்று மாபது 48 சென்ற தந்தையக்கு அந்தா தங்கள் வசமே இருந்த எந்த இட போது கூடு மாறுகிறது என்று கூறு தோன்றியது.

ஆப்போது ஏறக்குறைய பொன்னியின் செல்வனுடன் சரிசமம் புகழ், புகழ், புகழ் மாறன் என்ற வன் வந்த உலகத் தந்தையக்கு தோழனையத் தம்பியோடு வே தோன்றியது. தம்பியிடம் வன் கொலவது வன் சந்திக்கத் தோ, கிளவான். 'உன்னுடைய பரிசுத்தமான அன்புக்கு அவன் ஏற்றவன் அல்லவே' என்று சமாதானம் சொல்ல வேண்டியதுதான்.

எனினும் ஒரு வராகத்தை எச்சரித்தது. "எதிரியை அடிப்பே-
அழித்தாகிவிட்டது என்ற பொருளில் இருக்கக் கூடா-
பாண்டியரால் இனி என்ன அபாயம் என்று இரத்தினம் கவலை
வேளக்காரப்படைத் தலைவருக்கு எட போதும் கண்ணம். காது
நிமர்சனங்களை வேண்டிப் யுகத் காத்திய மடமும்லவ, மற்ற
காவலர்களும் இது மிகவும் அவசியம் என்றார்.

அடுத்தபடியாகத் தஞ்சாவூரில் இருந்த மறநா, சிற்றரசர்களை
சென்று தரிசித்தான் மாறன் அரசனின் மாமன், தென்னவ-
மழவராயர் குறைந்ததால் கிழார், வணங்காமடி முனையரை
அங்கு சில நாட்களாக, இரட்டைக் குடை மாணாளியார்
இவர்கள் எல்லாரும் மாறனின் பதவியேற்பைப்பொட்டிக்
தஞ்சைக்கு வந்திருந்தார்கள் என மாறனுக்குத் தெரியும் அவை
வரும் சம்பவராயர் தலத்தின் தெருநாள் நண்பர்கள்.

சீரழிந்தது நண்பர் குலம் என்று வருத்தப்பட்ட அனைவரும்
மீண்டும் சம்பவராயர் குலப் படிக்காய் ஏனிலில் ஏறியதைத் தேர்-
காணத் தஞ்சைக்கு விரைந்தோடி வந்தனர். விழா படிந்தவுடனும்
தஞ்சையிலிருந்து அவரவர் மாளிகைகளில் தங்கினர்.

அனைவரையும் சென்று பார்த்தான் மாறன் ஆதீரவாத
பெற்றான் மரியாதை செலுத்தச் சென்ற எல்லாத் சிற்றரசர்களில்
விடுகளிலும் சகல விதமான ராஜோபசாரங்களையும் அவனுக்கு நடை-
பெற்றான் ஆனால் முக்கியமாக எவ்வாறு விட புகழும் ஒரு ஹனு
தற்செயலாகராந்த வீட்டிலிருந்து வயதுப் பெண்களெல்லாம் அவை
கள்களில் படுமபடி நோந்தது.

எவ்வாறும் பழையவரான அரசு தலக்குட ன் திருமண சம்பந்தம்
செய்து கொள்ள விரும்புவார்கள் அல்லவா? அதுவும் அந்தக்
குலத்திலுள் பெரும் பதவி ஏற்றிருக்கும் இளவரசனுக்குத் தம் வீட்டு
பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைக்க மிகவும் ஆன்-
கொளவார்கள் மாறனின் விட புகழும் எல்லா வரையண்களும்
என்று பல சிற்றரசர்களுக்கு ஆன் அந்த மனோரதம் நிறைவேற்ற
என்ற தம்பிக்கை பலகுக்கு.

போதாத காலம் என்பதால் இவ்வளவு தான் கஷ்டப்பட்டான்
நல்ல சீராய் வந்தவுடன் மிக அரிய ஆற்றல்கள் படைக்க
கூடியவன் என்று சிந்தித்தவீட்டாய் இப்படி அந் தலக்குட
அரசியல் ஏனிலில் கிடு கிடுவென்று ஏறி வேளக்காரப்படைத்
தலைவராய் வந்ததென்பது சாயாசயமான காரியமா? எவ்வாறு
கும் பொதுவான சவாலாய் அரை நூற்றாண்டாக இருந்த க-
யத்தை வேறு செய்து முடிந்தவன் மாறன் பிரம்மப் பிரபந்தம்.

என்று நினைத்ததைச் சாதித்த இன்று சரித்திரத்தை
புனைக்கிறான் பழுவூர் பெண்ணைக் காப்பாற்றும் காகம்
பொருத்திவந்ததேமலவர கண்டுவிட்டது விட்டான்
புனை பல்ம வேண்டும்! எத்தனை வீரம் வேண்டும்!
புனை பல்ம பெரும் பதவிகளுக்கு இவன் போவான் என்ற
புனை பல்ம

புனை பல்ம மனதில் அந்த மாளிகைகளில் நடந்தவை
புனை பல்ம வியலை காலையின் கிளம்பும் போதே
புனை பல்ம பழுவூர் அரண்மனைக்குச் செல்வதென்று
புனை பல்ம மாணவரில் பழுவேட்டையரைத் தரிசிக்க
புனை பல்ம முடிவுக்கு வேறு காரணமும் நாம் கற்பிக்கலாம்.

புனை பல்ம மாணவரில் பழுவூர் அரண்மனைக்குச்
புனை பல்ம புரவியிலிருந்து கிழிவரும் போதே கூட்டத்
புனை பல்ம மரக் கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது அவன்
புனை பல்ம அது போலவே வரசு கதவின் மேல் தங்கத்தின்
புனை பல்ம கையன்வு பண்ணமம் ஒன்றுமிருந்தது.

புனை பல்ம பாத்தவுடன் போன முறை இருத் அரண்மனைக்கு
புனை பல்ம கொண்டான் மாறன் அப்போது பழ-
புனை பல்ம அவனும் ஒருவர் மீது ஒருவர் விழுந்து
புனை பல்ம கைகள் தான் இவ்வளவு.

புனை பல்ம எப்படி நடந்து கொண்டாரோ? என்று
புனை பல்ம

புனை பல்ம சேவகர்கள் உள்ளே மரியாதையுடன் அழைத்துச்
புனை பல்ம மரியாதை வெகு நேரமாக அவனுக்காக காத்திருந்தது
புனை பல்ம கொணியது.

புனை பல்ம வர வேண்டும் அப்பாவையும் கூட்டி வந்திருக்க
புனை பல்ம என்றார்.

புனை பல்ம ஐயா, அப்பா உடனே ஊர் சென்று விட்டார்"
புனை பல்ம அவனுக்காக கொடுக்கப்பட்ட இருக்கையில்

புனை பல்ம

புனை பல்ம நூற்றாண்டும் குறேவல் செய்யும் பெண்கள் பெரும்
புனை பல்ம அந்தமாய் ஒடின அரண்மனையே புர-
புனை பல்ம இருந்தது இளவரசியைக் காப்பாற்றிய இருத்

புனை பல்ம விடின் மாணவரையாக வரப் போகிறார்
புனை பல்ம எவ்வாறாகத் தோன்றிவிட்டது இனித் தடை
புனை பல்ம அவர்கள் எதுமானியை மணம் செய்து

புனை பல்ம இவ்வளவு என்று புதிது விடிகள் அதனால்

கான் ஒரே பரபரப்பு ஆனாலும், இவரும் அவருமாய்ப் பாய்ந்து மாறனின் கண்களுக்கு லோகா மடமும் தென்பட வேயில்லை.

வேத நேரம் பழுவேட்டையார் கண் பேச்சை நிறுத்திய விலகல் விருதிய மனவ வரை விவரித்திருந்த கோழி தேசத்தின் அதிர்ந்த உத்கமர் அவருக்குக் காவல நீர் ஒரு காலத்தில்தான் அண்ணன் வந்த பதவி அது நேற்று நடந்தது போல எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது" என்றார்.

"இந்த வேளக்காரப் படைத் தலைவர் பதவியைக் கழித்துப் போகும் போது எவ்வளவு பெருமித்தது உன் பேச்சுறார் அவர் தான் எப்படித் தந்த துத்து உருக்கம் கொண்டுது" என்றேன். மாறனுக்குத் தோன்றவேயில்லை பழுவேட்டையார் தன் பேச்சைக் கேட்கும் போது தன் கண்ணால் அவர் மகனைத் திடினான் பழுவூராரின் பேச்சுக்கு அவவப்போது தன்னை மட்டும் அணத்து வைத்தான்.

நிம்மென அவனுக்கு ஒரு பழைய நினைவு மனதின் ஓர்மைய எழுகது நினைவு மாறன் போன மறை இந்த மாணிக்கக் கந்தைத் திணைவு கொண்டான் அன்று பழுவூர் கந்தையின் மீது அவன் கொடுத்ததாரமான தீர்ப்பு கொண்டு நுதான் அப்போதுதான் அகல் விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் தோயில் மிகுந்தவர்களை யோத்த அவனுடைய ஹட்சினைக் கண்ட சிறிது நேரம் பிரமித்துப் போவான் அவனை விளக்கொளியில் கண்ட பின்னர் சாந்த மனத்தோடு அவன் தந்தையின் பேரிலே அவனுக்கிருந்த கோபத்தைக் குறைத்தது அவன் அங்கிருந்த தீ.

அது மட நிமலை மாய சூழ் நிமாலின் போல கதையின் ஓரப் திணறிந்த அவனைக் கண்டவுடன் தான் முக்கிய முடிவொழித் தான் தீவீரத் தந்தையை விட நிச செவ்வதிலை உயர்ந்து அவனாக நடவார்ப் அகல் விளக்கின் ஒளியில் பார்த்து நேற்று நடந்தது போல ஞாபகம் வந்தது உன் பேசு அந்த மீட்தனை இன்றுப் நோக்கினான் அவன் நினைவதற்குப் சரியே லோகா இன்று அந்த இடத்தில்தான் நின்றுள்ள அவன் நிம்மென அவன் பக்கம் திரும்பியவுடன் அவன்மைய செவ்வதில்களில் விரிந்த புன்னகை அவன் மனதிலிருந்த கண் பிரியாததைக் காட்டுவதாய் இருந்தது.

அத்தகுப் பின் மாறனின் செவ்வதில் பழுவேட்டையாரின் வராததைக் கண்டவுடன் புகழில் மிலகை அவனுடைய கண்களில் உருந்தும் முழுவதும் காதலியின் முகத்தையேயே வயிற்று நுதன் அவன் கண்கள் லோகாவின் கண்களுக்கு அந்தியங்கம் பேசுவது போல பெரிதும் கடுபட்டிருந்தான்.

மேலும் அவன் பெண்களுக்குத் தனிப்பட்ட ஒரு கோபை வந்து வந்தான். அவன் பெண்களுக்கும் தனியாகக் கவனிப்பவர்க்குத் தனிப்பட்ட தலை குனிந்திருந்த லோகாவைப் பார்த்து அவன் ஞாபகங்கள் மாறனுக்கு வந்தன இவர்களுக்காக அவன் அவனை மீட்ட பின், கதற்கு கதறுப் பெற்றது. அவன்மனதிலிருந்து ஒதுங்கிக் விடத் தப்பித் தன்னை வந்து காண முயற்சித், பின் கரங்கதில் இருவருமாய்த் தப்பியப் பொக்கிஷத்தைக் கண்டு பிடித்தது. இவ்வளவு காலம் வினைபாடக்கூடாது? இல்லை, கோர்வையாய் கண்டான் வழுக்கையின் பாதையா? என்று தன்னைத் திரும்பினான்.

மேலும் அவன் கவலை தலைபாட நின்றுபோன அவன் ஒன்றி கவனிக்கவில்லை என்று பெரியவர் புரிந்து போனார். அவன் நினைவுகளைக் கலைக்கும் அவன் லோகா, சம்பவராயர் வந்திருக்கிறார்" என்று அவன் பழுவேட்டையார்.

மேலும் அவன் காதலியைப் போல லுடி வந்தான் லோகா அவன் கவலை யோனி காதல் இனிய சந்திதம் போல வந்தது தன் தந்தையின் அந்த உரு நினைவுகள் கண்டான் திமிர்ந்துகூடப் பார்க்க முடியாதவன் போவது போல மாறனுக்கு நினைவான.

மேலும் அவன் என் மடிவில் படுத்த உருவிலிருந்து இன்று அருகில் போலி துண்டைப் பச்சி" என்று வியக்க வந்தான்.

மேலும் அவன் சென்று சம்பவராயர் பந்த ஏதாவது அவன் என்றார் அரசர்.

மேலும் அவன் தான் கிளம்புகிறேன்" என்றான் மாறன் அவன் துண்டை, தீர் சாப்பிடாமல் சென்றான் அப்பாவுக்கு அருகில் தீர் என்றான் லோகா கள்ளச் சிரிப்புடன்.

மேலும் அவன் இளவரசி, ஒரு தான் வந்து விருந்தினை வந்தான்" என்று மர்மம் பார்வை கொண்டு லோகாவைப் போல அவன் லோகா வெட்கத் தலை குனிந்தான்.

மேலும் அவன் மறைமுக மொழி புரியாமல் பழுவேட்டையார் மடமும் ஆட்டினார்.

மேலும் அவன் வணக்கம் செலுத்தினார் இவருதான் மாறன் அவன் வந்தான் எழுந்தார்.

முன்னைய காலத்திலே பத்து மடங்கு அதிகமாயிருப்பது எப்படி காதலினாலா?

காதல் அவனுக்கு அதுவரையில் அனுபவித்ததிரியாத ஒரு அந்நிய மான் உவமை உணர்ச்சியை அளித்துக் கொண்டிருந்து காதலி இரப்பவருக்கு இந்த மானிட உவமின்றித்து வேறொரு அற்புதமான செயல்பணவொருவருக்குப் போன்று போகின்றதாம் விஸ்தாரம் இதை உவமை அதுவற்றிக் திரியும் துணை கூர் ததின் தந்தி நமக்கென ஒத்தி பிறந்து வளர்ந்து சரியான நேரத்தில் கண்ணு படுகறா இன் ஆகா விதியின் விளைவாக இட அபூர்வமாய்வு என்ன நிலைக்கத் தோன்றும

மாறன்று கண்ணுக்கு ஏன் டிய தூய இன் மான் வாழ்க்கை தான் தெரிந்தது நயமாய்தானே பா வேண்டிய கண்ட மெல்ல துந்து ஆண்டுக்கொண்ட பட்டாயிற்று.

செய்களுக்கு நடுவே காந்தியடையான ஒரு பெண்ணின் முக தெரிந்தது போக திரை விலகியதும் பளிர்வையு ஓளி வீசுவது போல் ஒரு புண்ணை புத்தான புல்லிப்படுக பருவென்கொண்ட திவொளியில் நடித்துக்கொண்ட, போக பிரகாசிக்க தன் மிகு சற்றுக் கோபமாய் இருந்தான் காதலன் என்று அறிந்து கொண்டான்

என்ன வேண்டுகோள் தன்னைவரை ஒரு செய்தி கேள்வி பட கேள்வி காவிரியாறு என சிந்தனை செயது தொண்ட வேண்டும் என்று சிறுநாள் வீட்டுப் பெண்களெல்லாம் துடியாய் துடிக்கின்றனராய் என்று கேள்வி கொடுத்தான்

"ஒரு சிறுநாள் இன் பெண்ணின் சிந்தனை கொளவதே இவ்வளவு கஷ்ட மாயிருக்கிறது" என்று அவன் சலிந்துக் கொண்டான்

'அப்படி என்ன கஷ்டம்?' புண்ணைக்கூட வினவினான்

"இப்படிக்க னக்க வைத்து விட்டாயே"

'பாவம்' புதுப் பதவி அடைந்து, ஓயாமல் உழைக்க போகிறா சற்று ஆறுதலாய், பிச்சிவிடு வந்தபோல் என்றுதான் நினைக்க வேண்டியதாக உவந்து சமிக்ஞைக்குப் செய்துக்கு மாறு சொல்ல மனமின்றி வந்தேன்" என்றான்

"மீன் ஏன் தாமதம்?" என்றான்.

'தான் சென்றவுடன் இளம் சமயவராயனின் சரித்திரத்தை, பாடத் தொடங்கி விட்டான் அப்பா தீனனும் கொடுத்த தீரம் அவருடன் தீர இரந்திருக்கலாம் என்று வந்திருப்பதால் காந்தியடைய தந்தை சீய, நமது தொடரத்தில் புது மறைவில்கொண்ட அள

அவன் இதைக் கேட்க சந்தேகப்பட்டுவா என்று என்னையும் அழைத்து வந்திருக்க வேண்டும்" என்று சொன்னான் லோகமாதேவி.

♦ ♦ ♦

கத்தியைப் பற்றி ஒப்பது சிறுக்காரத் தோட்டத்தில் சத்திப்பு

த.ப. : கத்தி ஒளிந்திருக்க காதலனைக் காண தன் தந்தை காவிரி வந்திருப்பதன் என்று வேடிக்கையாக மிரட்டி

காவிரி வந்திருப்பதன்

காவிரி வந்திருப்பதன் இவர்களைமால் அந்த இடத்தில் பிரதிபலிப்பது போலிருக்கது. இரவில் மனமும் பூக்களின் இனிய

அவன் புண்ணை அபூர்வ கவனம்செய்து மீண்டும்

காவிரி

காவிரி உவமை அவன் இதழ்கள் திறந்து முத்துக்களை

காவிரி ஒன்று வறப்பட்டது என்று கவிதை தோன்ற

காவிரி கண்ணில் திளைத்த மாறலுக்கு அவனை

காவிரி காவிரி ரசிக்க தவறாமையுள்ளவர்கள் மீண்டும்

காவிரி காவிரி என்று எழுந்தான் காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி காவிரி

உட்பேசு மாறன் நகைத்தான். வேறு பல விஷயங்கள் கூட அச்செயலியில் செதுக்கலாம் " என்றான்.

"வேறு என்ன விஷயம்?" என்றான் சுற்றுச் சந்தேகத்துடன். "அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லையே?"

"சரி அவை விடு நீயும் காணும் பாதாளத்தில இருந்ததைப் பற்றி உன் தோழிகள் என்ன சொல்கிறார்கள்?" மாறன் ஆரவத்துடன் விவரிக்கிறான்.

"தோழிகளில் பாதிப் பேர் சமயவராயர் எப்போதும் முகத்தை உமமென்று தொங்கப்போட்டுக் கொண்டிருப்பார். எப்படி பாதாளத்தில் உமக்குப் பொழுது போனது என்றார்கள். மீதப் பேரோர் அய்யயயே! கடம்பூர் இளவரசனா? வெகு நாளாக ஸ்காலனைக் கற்றவனாயிற்று சிற உமமை ஒன்றும் செய்யவில்லையே. என்று வருத்தத்துடன் கேட்டார்கள்" என்றான்.

பூரண சந்திரனை ஒத்த முகநாகதியையுடைய பெண் போது அவன் செளக்கில் வாரதத்தைகள் பலவும் புகழியலினை புகழ்க் வாரதத்தைகளில் பல்வழி புரியவும் இடத்தை அவனுடைய கண்களும் கருத்தும் மழுவதும் அவன் முகத்திலேயே சிறப்பித்திருந்தன. அச்சமயம் பால் நிலவிலிருந்து மகத்துர சார போகக் கிரணங்கள் எழுந்தன. அந்த நிலாகாணியை புகழ் தெரிவித்தது ஆனால் அந்த வெளிச் சோளபக்குதான நிலவா அதன் ஒளிப் காரணம் வாதல் கொண்டு பெண்கள்க்குத் தனியாக ஒரு சோள வருவது போல அவளுக்கும் வந்திருந்தது.

அவளைப் பை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மாறன் பிசுத்தான். தினான் உன்னைப் பாரக்க ஆண்ட வன் இரண்டே கண்களையே கொடுத்திருக்க தன் கண்களையெனது கரட்டிலிட்டாபின் என்று சொல்லப் பின் ஆண்ட ஒன்று உன்னைப் போல ஒருதலையை படைத்ததுவிட்டு நிறுத்தினானே உமகம் தயவியது" என்றான்.

இவ்வளவு கவிதை நயமாகப் பேச எவருதான் கற்றிருக்க முடியுமோ இன்னமும் எவ்வளவு பெண்களிடம் சூப்படிப் பேசப் படிக்கிறார்கள்" என்றான். "இவ்வளவு சமயவராயர்களுக்குக் கவிதைப் பாடம் என்ற அபிமானிராயர் வேறெவ்வளவு உண்டா?" என்றான் விவரிக்கிறான்.

"நீ அருகில் இருந்தால் அது இல்லாமல் மடித்துப் போகக் கவிதை பொருத்தமே" என்று இன்னமும் புகழ்ந்தான்.

"ஆகா, உமதுப் புகழ்ச்சியைக் கேட்க இரண்டு காதுகளுடன் கடவுள் என் படைப்பை நிறுத்திக் கொண்டானே என்று

நினைந்து" என்று சொல்லி நானத்தை மறைக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் கவிதை அவன் முகவழியை நிராகரிக்க உன்னைப் பார்த்தான் தலைவன் பார்வையைப் பொறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தலைவன் கவிதை.

அவன் என்னையோ பாரக்கவே சுவைக்காமல் நின்றான். அவன் திணை திணை என்னுடன் வழுக்கை நடத்தப் புகழ் கேட்டான் மாறன்.

அந்த சமயம் அவன் 'வாழ்க்கை நடத்தப் போகப் போகிறேன்' அவன் பொது வந்து என்னைப் புகழ்ந்தான் காரணமற்றியதற்கு நன்றிச் சொல்லிவிட்டுச் சொல்ல அவன் எழுந்தான். நீர்ப்பாடு இருக்க கர்ப்பனை உமக்குத் தலைவன் விளக்கினான்.

அவன் அவனைப் பார்த்து "நெருப்பு பெண்ணைத் துன்புறுத்திக் காதுகொண்டும் கத்தாக்காவென்றும் பெண்களிடம் சொன்ன ஆட்சியில் இது அடக்கியா" என்றான்.

அவன் சொல்லம் பொருத்தம் கொண்டு மகத்து 'ஆம்'மே. அவன் சொல்லித் தனியாக இருந்த தீயவனை.

அவன் புகழ் சொல்லியால் வேறு விஷயத்தைக் கட்டி அவன் திணைப் புகழ் அபிமானனைச் சுவை ஏறிக் கிந்தன படைத்தலைவன் வகுத்தான் என்று விவரிக்கிறான் அவன் புகழ்மே" என்றான்.

அவன் சமரக்கடலும் சுவைவெண் உள்காக்க இம்மயமலை உள்காக்க" என்றான் மாறன்.

அவன் அவன் கண்களைத் தவிர்த்து விட்டுவான் கைகளை அய்யயய ஒன்று நெருக்கி மனான் கொஞ்சு.

அவன் 'வெள்ளைமற்று நீயே விழுந்தான் நீயேன் தோழிகள் அவன் கைகளைப்பிடித்துக் கொள்" என்றான் மாறன் துடிப்பது அவன் புகழ்.

அவன் புகழ்மே" என்றான் நினைந்து நினைந்து கொண்டு 'இரட்டையோடு சமரக்கடலே புகழ்மே" என்று சொல்லித் தன் சுற்று தளவி அமரத்தான்.

அவன் விவரிக்கிறான் இருவருக்கும் சிறித்து சொல்லம் என்னை உமக்குத் துண்ட அனலிப்போவியிட்டு அதன் வளராமல் உமக்குக் காண்பான்.

மாறன் எவ்வத நனை வாங்காமல் அவள் முகத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் உற்றுப் பார்த்ததைப் பொறுக்க முடியாமல் அவளும் "என்ன அப்படிப் பார்த்திருக்க?" என்றாள்.

"ஒன்றும் இல்லை" என்று விஷயத்தைச் சொன்னான். "கூற வண்டி திகாத்த கண்கள் என்பார்கள் புலவர்கள். இவை தான் அவை. செந்தாமரை முகத்தைச் சுற்றி வரும் என்றும் சொல்வார்கள். நீ ஆசனியத்துவ கண்களிடமிருவதைப் பார்த்தால் அப்படியே திகாத்துகிறீர்" என்று விவரித்தான்.

'வானை விட டெறிந்துவிட்டு விழுது தோலைக் கையில் எடுத்து விடுவீர்கள் போல ஐயா புலவர்களுக்கு எல்லாம் பொருளாதாய் பிரச்சனையிருக்கும் நீர் வேறு குடும்பத்தை ஆகப்போகிறீர் என்றாள்.

மாறன் விடுவதாய் இவளை இரத்த தோட்டத்தில் பிரகாசிப்பது வெண்ணிலவில் ஒளியா இல்லை உன் முகத்தில் வீசும் ஒளியா?" என்று விவரித்தான்.

"என் முகத்தில் ஒளிவீசாமலாவது, நாம் ஏன் தீயதற்கும் அண்ணந்து கரங்கத்தில் தவித்தோம்?" என்று அவன் கேட்டுவிட்டு "அய்யா சம்புலராயர் காதல் வந்தால் கவிதையும் கூட வரவேண்டும் என்று சொல்லுமா? ஏன் உவந்துகிறீர்கள்" என்றான். ஆனால் மனதுகள் அவருக்கு ஆனந்தம் பெராண்டதம்.

அவன் புகழாரையைத் தொடங்குதான். "கதைகளிலும், காவியங்களிலும் எத்தனையோ தீவலோகக் கணவியரைப் பற்றி நான் கேட்டிருக்கிறேன், அவர்களில் யாரும் உனக்கு இன்னொரு மாட்டார்கள். உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உன்னை அப்படியே கண்களால் விழுவதி விட வேண்டும் என்று எனக்கு பேராவல் உண்டாகும்" என்றான்.

"இந்தப் புகழாரைக்கு நான் மயங்குபவன் அல்ல. அல்லமே அவள்!"

"வெகு விரைவில் உன்னை அகலிவி சூட சிமாக மணந்த பின் மயங்கித்தான் ஆகவேண்டும்" என்றான்.

"அப்பப்பா அவசரத்தை பாா இப்போது நான் சம்புலராயருக்குப் பாப்பதற்கு வேலை கிடைத்திருக்கிறது. அதுதான் மனவாழ்க்கைக்கு ஆசைப்படுகிறார் என்றாள்.

"உன்னைப் பட்ட மகிஷியாகப் பெறுவதற்கு நான் எவ்வளவோ துன்பங்களில் பாசலியம் செய்கிறேன் வேண்டும் லோகா! என்றான். இப்போதே லோகாவின் தந்த வாணக கழுத்தில்

வெவ்வதனைக் கூட்டி சட்டமூர் அழைத்துச் செல்வவேண்டும்" என்று இரத்த தோட்டத்தில்

சம்புலராயர் கேட்டான். "இப்படி என்னையே கண்டித்து காண்கிறீது வந்திராய். வர இப்போதே என்னை வர என்றுடன்" என்றான்.

காவிரி இரத்தகிறதே? எல்லாம் முறைப்படி தான் நடக்க வேண்டும் சாவு விடசனங்களுக்கும் பொருத்திய சம்புலராயர் குலத்தவராய். வந்து சேலரும் அறிய சம்பிரதாயமாக என்னை வர வேண்டும் செவ்வெண்ணிலம். அட்டறம் தான் மறறவையெல்லாம்" என்றாள்.

காவிரி எது தான் முறைப்படி நடந்தது. காதல் கூடப் புகழில்" என்றான்.

சம்புலராயர் தான் முக்கியமாக எதற்காக வந்தேனோ. உயிர்த்து இன்னும் சொல்லவில்லை.

சம்புலராயர் எப்படி மூடியும்? காவிரி, பழமா?" என்று சிறுப் புகழைப் போலக் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் சம்புலராயர் சென்றவுடன் உமது பெற்றோரிடம் ஒரு வினாடியும் சம்புலராயர் திருமணத்துக்கு ஒப்புதல் வாங்கி வாருங்கள்" என்றான். "நல்ல செயலுக்கு தான் காத்திருப்பேன்."

சம்புலராயர் தங்களுடைய சித்தம் என்னுடைய பாக்ரியம்" என்றான். தன் தந்தை தாரிடம் ஒப்புதல் வாங்க எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாமல் அவனுக்குத் தெரியும்.

சம்புலராயர் எப்படி சமாளிப்போம்?" என்றான்.

சம்புலராயர் தான் உம் மீது இப்போது நல்ல அபிப்பிராயம் வந்து விட்டிருக்கிறது. மகளைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றி அழைத்து வந்தேன். அவரை இப்போது உமமை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று சொல்லுகிறேன்" என்றான்.

சம்புலராயர் இன்று வீசும் காற்றோடு கப்பல் விட வேண்டியது. வெற்றிமானை ரூபி வந்தவனுக்குத் தன் மனத்தைக் கொடுத்து அந்தப் பெருமையில் ஒரு பாலைத் தன் மனத்தில் சேர்த்து நினைக்கிறார் என்று புரிந்து கொண்டிருந்தான் சம்புலராயர்.

சம்புலராயர் கணவாய் இருந்தது லோகாவுக்கு எல்லாம். தன் மனத்தில் உருத்த மணாளனை அடைபுடி எந்தப் பெண்ணும் பாசலியத்தான் மிக மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான் சம்புலராயர். மணந்தால் சட்டமூர் செவ்வெண்ணிலம் இவருடைய

களால் உருவப்பட்டு வளராத இரத்த என் மகன தன் சொந்த உழைப்பால் இதைப் பதவியைப் பெற்றான்" என்றான்.

ஆனால், அதைக் கேட்ட மாறுசேன தனக்குக் கிடைத்த பெரும பதவி தனியொரு நிகழ்வு என்று நினைக்கவில்லை. அவனது சாதனைகள் வீது வந்ததால் தன்னின் சமீபதாயத்தான ஏனியின் மேல் ஏற்றியபோது பதவி இளவரசி தனக்குக் கிடைக்கும் பொருட்கள் இப்படி வெவ்வேறு நடக்கிறது என்று நினைத்தான். அவன் நினைத்து நினைத்து ஆனந்திக்குக் கொண்டே இருந்தான்.

இந்தப் பேச்சின் போதெல்லாம் வந்தியத் தேவன் மௌன மானவன் அந்த அம்மையார் பேசியது வந்தியத் தேவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று அவனுடைய முக்க குறி காட்டியது.

அதைப் பற்றி மாணவரில் ஓய் வெவ்வேறுமே போது, சற்றுத் தாமதம் துரஸ்வ, அடியான கேட்டான் "வவ்வவராய், கடம்பூர் அரசி பேசியபோது ஏன் மெனமம் காத்தீர்?"

"முன்மொரு நாள் நான் இங்கு கிடைத்த விஜயம் செய்கை இதைக் குவியம் அதற்குப் பின் சனி பிடித்ததால் போல் மலர்ப் போனது மீண்டும் நீர் வந்து அதைக் காத்தாகி விட்டால் போல" என்றான் வந்தியத் தேவன்.

"சுமேயா அதைப் பற்றி ஏன் கவலை கொள்கிறாய்? நோமும் காவலும் நம் கையில் எங்கே இருக்கின்றன? சிலா வந்தால் நான்மேல் யென்றும், சிலா வந்தால் கடைப் என்றும் பாப்பது பாப்பலா மனநிலைதான் இருக்கிறது சரி, இப்போது நாம் இருவருமே தான் வந்திருக்கிறோம் என்னவாகும்?" என்றான் அடியான்.

"அது தான் என் கவலையும்" என்றான் வந்தியத் தேவன் அவன் மனதுக்குள் மாறுசேன அவன் காதலைப் பற்றிய முடி விவரங் களையும் இந்த முறை செலிவி வெளியாக என்ற முடிவு இருந்தது.

♦ ♦ ♦

அத்தியாயம் ஐந்தாம் பதினொன்று

"அந்த வசீஷன் தீதான்"

இருப்பாங்கடலில் நாபாயன் ஸுர்த்தி நீரில் பள்ளிகொண்டு நீரம்மமாக இருப்பவா அல்லவா? எனவே, வீர நாராயன் ஏரியினைக் காதற்குஞ்வுதற்காக ஏரிக் கரைவை வொட்டி

வெட்டியவாழைப் பிண்ணங்கரத்தில் பெருமானைப் பொருத்தமாக காட்டுகையில் எழுந்தருளச் செய்திருந்தனர்.

மாறுசேன வந்தியத் தேவனும் வீர நாராயணபுர விண்ணகரக் கோயிலை சுற்றியுள்ள மாமரத் தோப்புகளில் அமர்ந்திருந்தனர். திடீரென்று கவாமி தரிசனம் முடித்து கோயில் பட்டாளிகளின் கைவகுதலை ஏற்றுக் கொண்டு வெளிவந்து விட்டனர். அப்போது இன்னமுடி பாடிவிட்டு வரட்டும் எனக் காத்திருந்தனர்.

அடியான இப்போதைக்கு வெளியே வரவதாகத் தெரிய வில்லை. உடம்பெல்லாம் ஊர்தவ புண்டரிகத்தாகச் சந்தையம் வந்தது தலைமேல் முன் குழி வந்திருந்த வவண்ணவ பதவி காவலி கோயில்களுள் தீவரப் பிரபந்தத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார் அவர் பாடுவதைக் கேட்க ஒரு கூட்டம் கூடிவிட்டது. வெகம் தமிழ் செவத நம்மமுலா பாசாவகளின் சில அரிய வகை அடியாளுக்கும் தெரியும் அதன் கேள் மதுர இசை மனத்தில் மெய் மயங்கிப் பலரும் நின்றுனர்.

இந்தக் கோயிலில் சுசுவர் முனிகள் என்ற பட்டர், பெரு மான்குத கைவகரியம் செய்து வந்தார் அடியானைத் தட்டிக் கொடுத்த அதைப் பாட வகளை அரங்கேற்றும் நிறைமையும் சுசுவர் மனிகளுக்கு உண்டு அவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இணங்கி வகை நோமாகப் பாடினான் இவிய தானை வந்தாய் அடியானை வந்தைக் கரது கொடுத்தது எல்லாரும் கேட்டனர் அந்த ஒளி தேவகானமாகவே அவர்கள் காதிய பட்டது செவிகளில் துண்ட வளையமாட்டா பாய்ந்த பாடல்களைக் கூப்பிட்டு அவன் போது, 'ஐ ஐ' என்று கொஷித்துத் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

கதாக்களின் செலி துளிரப் பாடினான் பெருமானின் மனது மீண்டும் அளவுக்குப் பாடினான் தோப்பு வரை அதன் எதிரொலி கேட்டது.

இருவரும் அமர்ந்திருந்த தோப்பின் ஒருபுறம் ஏரியின் நீர் வளையம் நீர் நிறத்தில் தெரிந்தது அதை ஆனந்தக் காட்சியை தீர்வதும் சில தொழில்கள் ரசித்தனர் ஏரிக் கரையிலிருந்து சிறிது தூரம் வரையில் ஏரியின் உட்புறம் படுகைகளாக அமைந்திருந்தது வளையம் தேவ உண்டாகாமலிருக்கும் பொது ஒரு அந்தப் பாடல்களில் கருவேல் மரங்களையும் விட மரங்களையும் நடந்து வளர்த்திருந்தார்கள்.

தோப்பிலிருந்து பாடல்களில் மேல் வானத்தின் அடியை முதலில் சுசுவர் பெருமானைப் போல் ஒலிவந்து கொண்டிருந்தது குரல்கள்.

திருமான்வ நிகாயினிலிருந்து வெளி வந்திருந்ததால் அது அவருடைய சகராய தகவற்போடும் 'தகதக' வென்று சுழலும் கொண்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதன் செயலிரண்டுகளினால் மேல வரன்மெல்லவாம் செகதா பா நதி நந்தது கரியிறும் அவச மிகந்த தொடங்குவான் மெல்ல மெல்ல ஏகாந்த வேளையானது ஏரியின் மேல் ஆகாச மார்க்கமாகப் பருவக வளவலாம் கூடுதலாகத் தக திருப்பிக் கொண்டிருந்தன.

அங்கே ஆநயிர நண்டாகள் இருவரும் அடர்ந்திருந்தார்கள் மாறன் வந்தியத் தேவனை நோக்கி, "நந்திரும் ஆண்டுகளாகத் தலை இருந்தப் பிரதேசம் எவ்வளவு கடைக்கப்பாமி நகரம் நினைவிருக்கிறது வல்லவா? எப்போதும் விடுந்தினார்கள் மென் வாகுதயங்கள் திகழிறார்கள் தாவககருதிகள்" ஆகத் தகவதுக்கு முற்றிலும் மாறாக இருந்தது இருத தந்திரங்கள் இன்று தான் அமை மீண்டும் கண்டி. என் என்றான்.

ஒப்புக் கொண்டது போலத் தலையசைத்தான் வந்தியத் தேவன் போதிய தொடருதான் மாறன் என்ப குடும்ப அழிந்தது என்ற பாயை என்னவென குழிந்து கொண்டது மாகாழிப் பனிப்போக சந்தோஷமாய் இருக்கமா சோழா பிரதேசத்துக்கு மாறுவது. மாறன் உடனே மேலும் போவானது என்ப நாடி இருந்த திட தவன விட ஒப்போக மனமில்லாமல் நானும் இங்கேயே இருந்து விடேன் ஆனால் பூவ சரித்திரத்தை மறக்கம்படியிருக்கிறது என்பது துன்போதைய வெறுதிகள் தீவனமும் கொஞ்ச நாளைக்குள்ளில்கயாத ஒரு பண்டிய கன்னவப் போவாவினிடம் நாவகள் பட்ட கடைபுகடவல்லாம்" என்று நம்பிக்கையும் தெரிவித்தான்.

வல்லவராய்நதுக்கு தனது தெரியும் ஒரு காலத்தில வறுமையும் பசியும் பிணியுடைய இருந்தது இருத சகா இனிமேல் கடமையு போததைப் போலச் செகாக்கியமாக வாழ்வதற்கு இப்போது போத திசைய கிடை யாது என்றும் அவ்நதுக்குத் தெரியும்.

"வல்லவா விதி யென்பதற்கு உதவியிலை என்பார்கள் அறிந்தார்கள் அப்படி உதவப் இருந்தால் அது சககாம போலச் சுழல்கொருததான் திகையம் இருக்கும் அதன் சுழற்சியில் சரித்திரத்தின்" என்கறும் இப்போது எனது சந்திக்கமறு உண்டேன்" என்றான் மாறன்.

'மாறா' இதை சொல்லப் நீ சொன்னி எனக்குத் தெரிய, வேண்டியதின்கலை நானும் உனது வாழ்வின் மாறுபாடுகளைக் கவனித்துத்தான் வருகிறேன்' என்றான் வல்லவராயன் "உனது

வளவாசி இன்று அகர வேகத்தில் இருப்பதைக் கண்டு மன உறுதிதான்' என்றான்.

துமாம், வல்லவா வேகம் வேண்டும் வாழ்க்கையில் சாதிகை போன்றவ அவகாசம் இருக்கிறது என்று காதலிக்குக் முடியாது. அரியல் மாறுகிறது. நாடு மாறுகிறது. ஏன். நாமே மாறுகிறோம். உலகநாண்டுகள் சோமபித திரிந்துவிட்டு மீண்டும் வானேந்துவது உலக கடைம. ஆனால், என்னால் முடிந்தது. வயதானதும மீதி வாழ்க்கைக்கு நமமுண்ட ய வீரப் பிரதாபங்களை அளந்து கொண்டு இருக்க வேண்டியதுதான். முதலில் பலரும் அதைக் கேட்பார்கள். என் அத்த கதைவை எவ்வளவு நாள்தான் கேட்பார்கள்? செவி சம்பவம் மெல்லக் குணநத்துவிடுவார்கள் அதனால் வயதானது பல பவவரையையும் சாதிகை வேண்டும் இப்போதெல்லாம் எனக்கு ஷாநதியாமாக கைரியம் தெருண்டது. தெரியுமா? சால்கக மாடியம் என்று தமங்க்கையும் வந்துவிட்டது நான் தவறு பார்த்தாக உருவெடுத்து விட்டேன் என்றே எனக்குத் தோன்று வது வல்லவா" என்றான் மாறன்.

நீயே மெல்ல உன் குடும்பமே மாறி விட்டது வல்லவா என்பவரின்

உயர் தான் மெல்ல உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார்.

வல்லவா வளவாய் உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார்.

வளவாய் வளவாய் உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார்.

வளவாய் வளவாய் உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். உயர்வாய் திரிந்து விட்டதென வந்த கிடப்பதலனை கரு. டை சகாருதாரா தருண்டிருந்த உயர் சென்று பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார். மாறும் ஒரு பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறார்.

அவ்வளவு சீக்கிரம் சென்றதே தன்னாவதான், தன் மேல் வைத்த காதலினால்தான் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

அருகிலிருந்து பெருமான கோயிலில் மாறி மாறிக் திவ்யப் பிரபஞ்சமே சோமங்கல ஓசையோடு கேட்டன அனைத்து. நிமி. ௫ மாறன், "ஐந்து காலம் முன்னால்தான் தலம் திகழத் தினை புரியாத தாயப் படுபாதாளத்தின் தளையில் கிடந்தது. இப்போது நாம் ஆகாச வெளியில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் துணைபுகொலாய இருந்தது அந்த வீர வைணவர்தான் ஒரு நாள் இதை நோய், இதை வீர நாயாபண ஏரியின் கரையில் உம் என்று மூகத்தை வைத்துக் கொண்டு அமாந்திருந்தேன் உன்னே பாடிக் கொண்டிருக்கிறாயே, அந்த வீர வைணவர வந்தார் அவரை வர என்று மகமன் கூட நான் சொல்லவில்லை ஆனால், அன்றுதான் என வரங்களை மாறியது" என்றான்.

"அவா சொல்லைக் கேட்கிற தஞ்சைக்கள வாரியே எனக்கு மனம் இல்லை எங்களைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாதுமாய்ச் சொல்வதை தஞ்சைக்கள வர முடியாதபடி செய்துவிட்டனர் எதிரிகள் யாரும் என்னைச் சண்டைக்கூட போகத்தாக்கள ஐந்தாண்டுகளாய் எப்படி உயர்வு பாதாளத்திலிருந்தேன் தெரியுமா? நாம் கூட ஒருவர் மீது ஒருவர் பாபம் அளவுக்கு விதி கொண்டு வந்து நிற்குமியது" என்று ஆதங்கப்பட்டான்.

"மாறா! பழையதைவெல்லாம இப்போது எதற்காக நினைவா மிகினாய்?" என்று வந்தியத் தேவன் கேட்டான்.

யெவ்வளவு பிராயத்தில் உண்மையாக உள்ளம் ஒன்றுபட்ட ஒரு நட்புக் கிடைக்கது பின் இருவரும் ஏராளியில் இருந்தனர் ஒருவர் மேல் ஒருவர் கொலைப்பழி கமத்திக்கொண்டு மீண்டும் இணைந்த காலத்தில் பழையதைப் பற்றிப் பேச வல்லவராயனுக்கு இஷ்டமில்லை. நல்ல நண்பன் கிடைப்பது அருமையாகவிட்டது அதுவும் இழந்துவிட்டோம் என்று நினைத்த நட்பு மீண்டும் துளிர்விட்டது யெவ்வளவுதான் சீக்கிரம் என்பது ஆழமானது என்பதை நினைத்தது அந்த மறுமலர்ச்சி.

"இல்லை, வல்லா பழையதை மறக்கக் கூடாது நல்லதோ கேட்டதோ, தினைவில் வைக்க வேண்டும் இல்லை அதே அனுபவங்களைத் திரும்பத் திரும்ப நிகழ்த்துமாபடி ஆகிவிடும்" என்றான்.

"ஆமாம், உன்னை மீண்டும் பதைத்துக் கொள்ளக் கூடாது இன்று உத்தமரைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் என் பாதே

சகலகாலம் திண்டாட்டமாகத்தான் இருக்கும். உன் தயவு வேண்டிய" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் வல்லவராயன்.

கூட சிரித்துவிட்டு மாறன் "வல்லா! எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறேன், தெரியுமா? என்னை ஏற்றுக் கொண்ட சமுதாயம் என்னை ஆராதனை செய்கிறது விதி என வழியில் பெரிய வேலை வல்லா இடந்தான் முடிவாகும்வரை அருகில் நிற்கிறது எல்லாரும் வலலாக்க உதவக் காதலிருக்கிறார்கள் நீ கூட எனக்குப் பெண்கேட்க மனவலியை அனுப்புகிறேன் என்று கூறினாய் என் நண்பனுக்கோ நூபக மறதி அதிகரித்தது" என்று குத்திக் காட்டினான்.

வல்லவராயனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது போலொரு எண்ணம். வந்தியத் தேவன் சமுதாயிலிருந்து திரும்பி வரும்போது மாறனுக்கு வேலாகாவை மணமுடித்து வைப்பதாக உறுதி அளித்த காதலன் பழித்தும் பெண்ணைப் பற்றிய புது நிகழ்வுகளைப் பற்றிப் பேசவில்லை வேண்டும் என்றுதான் கடமையுக்கு வந்தான் ஆனால் மாறன் இவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கும் போது காலதாமதப்பட்டுப் போனதே வேண்டிய என்று நினைத்து அமைதி காத்தான்.

மாறனோ "நான் வினைவாட்டுக்குச் சொன்னேன், வல்லா எவ்வளவு நல்லது செய்வாய் எனப் பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது" என்றான் "இன்று புலன் சந்திரியின் காதல் கண்கள் என மேல் பிடிக்கின்றன என வரங்களை அடிக்கையாக மாற இன்றிய இருக்கக் கூடு காரியம்தான் பாகதி நீ இருந்த திரும்பத்தை மிடித்து வலலாக்கால் அமைதிட எனக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பது வேறொன்றும் இல்லை. வல்லா!" என்றான்.

"நேரம் வர இம் செய்தியை வாம்" என்றான் வல்லவராயன் வல்லாவெல்லாம் தீர்த்தது என்று உணர்ச்சிவசப்பட முடிபேசு கறான மாறன் அவனிடம் எப்படிச் சொல்ல வந்த செய்தியைச் சொல்லு என்று அறியாறினான் வந்தியத் தேவன் அவனுடைய உணர்வைத் தவிர்த்த மனவலியை மனதை நாடி இவ்வுலகமொருவர் உணவை விட சமுதாய ஏனியில் மிக உயர்ந்தது. இரக்கத்தோ என்ற தெரிந்தால் எப்படிப்பட்ட மனத துன்பம் இவ்வுலகு ஏற்படும் என்று பூக்கக் முடியவில்லை காதலையக்காட்டியும் ஒருவனையே பாசப்படுத்தக் கூடியது வேறு என்ன உணர்வு ஒரு பொல்லா அருகில் தொல்வினையக் காட்டிலும் தளர்த்தி கொடுப்பது ஏதும் இல்லை.

வந்தியத் தேவன் திரும்பித் தன் நண்பனைப் பார்க்குதான் இருக்க முடியாத மனம் கிண்கிலிருந்து தன் இரு நண்பர்களையும்

"அந்தக் களவைப் பற்றி உன்னிடம் சொன்னாரா?" என்று இழுத்தான் வந்தியத் தேவன் விதி எப்படியெல்லாம் வினையாடிப் பார்க்கிறது என்று வியந்தான் "காதலிக்கும் பெண் கிடைக்கா விட்டால் எப்போடப்பட்ட தரக வேதனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று தெரியுமா?"

"அப்படியொரு நிலை வருமெனக் கனவிலும் நான் என்ன மாட்டேன்" என்றான் மாறன்

"அத்தகைய துர்க்கிக்கு நீ ஆளாகாதபடி கடவுள் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும் ஆனால், பொன்னியின் செல்வா அந்த வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறா"

"கனவில் வந்த பெண்ணுக்காக மனம் உடைய வேண்டுமா? பெண்ணாய் பிறந்தவன் அவருக்காகப் பிறந்திருந்தால் முன்னால் வர மாட்டானா?" என்றான் மாறன்

சிரித்தான் வந்தியத் தேவன் 'பிழையெல்லாம் விதியின் பேரிவதான், மாறா அவன் அவர் முன் வந்தான்"

"பின் என்ன கஷ்டம்?"

"அவன் வெறொருவனைக் காதலிக்கிறான் என்று செய்தி பொன்னியின் செல்வருக்குத் தெரிந்துவிட்டது 'என்றான் வந்தியத் தேவன்

மாறனாவ நம்பமுடியவில்லை, "இந்த உலகத்தில் சில அதிகாரப் பிறவிகளான வீரர்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்களில் ம் ஏதோ ஓர் அபூர்வமான சக்தி இருக்கிறது அந்தச் சக்தியை உபயோகப்படுத்தி அவருக்கே இந்த விஷயத்தில் தோல்வி பொன்னியின் செல்வரிடம் அப்படி என்னதான் ஆகாஷை சக்தி இருக்கிறா, தெரிய வில்லை என்று எல்லாரும் வியக்கிறார்கள் அவரை ஒரு முறை பார்த்தவர்களுடைய பரவசமாகி விடுகிறார்களே! அப்படியுடைய வரை விட்டு இன்னொருவனை விருமப்படுத்த அந்தப் பெண் என்றால், அவள் குருடாய் இருக்க வேண்டும் இவ்வையென்றால் அவள் காதலிக்கும் ஆண்மகனின் வசிகா சக்தி அபாரமாக இருக்க வேண்டும்" என்றான் மாறன்

"உண்மையான மாறா அவனது வசிகரம் அபாரமானது!"

"புதிர் போடாதே, நன்பா, விவரமாய்ச் சொல்."

"பிராவய புருஷிணித்து கிளம்பும் பூமபாமி" என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்தியத் தேவன் அவன் வசிகரனதான் இவ்வை பென்றால் இவ்வளவு சண்டை பிடித்த பின்னும் உன்னைத் தேடி நான் வந்து கொண்டிருப்பேனா?"

"அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்னதான் சொல்கிறாய்?"

"ஆம், மாறா, உன்னிடம்தான் எல்லாரையும் கவர்த்திமுகமும் எத்த வசிகா சக்தி விருக்கிறது அந்தப் பெண்ணை வசிகரித்தது நீ!" என்றான் வந்தியத் தேவன்.

வாரததைகள் வெளியே வந்தவுடன் தன் மனதில் பாரம சுறுறுத்து போல உணர்ந்தான் வந்தியத் தேவன்

♦ ♦ ♦

அத்தியாயம் நூற்றுப் பன்விரண்டு வந்தியத் தேவனின் உவமை!

அந்த ஏரிகரையில் ஒரு விசித்திரமான நிசபதம் திவனிறது

பொங்கிய புது வெள்ளம் போன்ற ஆசனீயத்தின் அறிதூறி மாறனின் முகத்தில் தெரிந்தது அந்த வியப்புக் கடனில் முழுகி யிருந்த மாறனுக்கு வலவவராயன் சொன்ன வாரததைகள் காதலி சரியாக விழவில்லையா? இல்லை, விழுந்தும் மனத்தில் நன்கு அர்த்தம் பதியவில்லையா என்று முதலில் தெரியவில்லை ஆனால், ஒன்று ஏரிக் களையோரமாகக் கல்வாய்ச் சமைந்திருந்தான் மாறன்

இதுவரை தான் அறிந்திராத விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்ட மாறனின் உடலில் ஒடும் ரத்தமெல்லாம் திகைப்படைந்து செல் விழாந்து நின்றது அவனுடைய உள்ளம் திகைப்பைக் கொண்டது 'ஐயோ! இது என்ன புதுப் பிரச்சனை?' தன்னைப் போலப் பொன்னியின் செல்வருட வேளாண் உயிருக்கு உயிராக விரும்புகிறா என்று அறிந்தது முதல் பரபரப்பு அடைந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான் மாறன் அந்த விசித்திரமான கனவு தன்னைப் மலவவா சம்பந்தப்படுத்திவிட்டது அங்கே வைத்து இங்கே வைத்துக் கடைசியில் தன் தனையில் கையை வைத்து விட்ட தே விதி

ஆனால், வந்தியத் தேவன் பேச்சில் அவதம்பிக்கை கொள்ளக் காரணம் இவ்வை மாறனுக்கு "அவன் சொல்வதெல்லாம் காரணவாயத் தானிருந்தல் இதுவரையில் எனக்கு அாதத மாகாத விஷயங்கள் பல இப்போது அாததமாகிவருவ வல்லவ ராயன் மனைவி ரூதவை எனனுடன் சரியாகப் போகாது முதல்

அதைக் கேட்க நினைத்து அடக்க முடியாமல் சிரித்தான் வந்தியத் தேவன்

"இது என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம் உனக்குத் தோன்றியது? ஒடிப் போவதா? நாடே உன்னை அவதிகரித்து வாழ்த்துகிறது இப்போது பார்த்து ஊரை விட்டு ஒடும ஒரே வேளக்காரப்படைத் தளபதி நீயாகத்தான் இருப்பாய்!" என்றான்.

"கேட்கப் பைத்தியக்கார எண்ணம் போல் தோன்றுவதை ஏன் உண்மையாவிடுகக்கூடாது என்று தோன்றுகிறது எல்லாவற்றையும் விட எனக்கு அவனே முக்கியம்" என்று சாதித்தான் மாறன்.

"புரியாமல் பேசாதே நீ உன் தந்தை, தாயை விட்டுச் செல்லாயா? இல்லை, அவள்தான் தந்தையை விட்டு வருவாள்? இவர்கள் அனைவரையும் கூட்டிக் கொண்டு ஒடுவது சாத்திய மில்லையே மாறா!" என்று வந்தியத் தேவன் சிரித்தான்.

"வலலா! சிரிக்கும் விஷயம் அன்று இது" என்றான் புண்பட்ட மாறன்.

"அப்படி ஏதும் செய்வக்கூடாது" என்றான் வந்தியத் தேவன் அவ்விதமே மாறனிடம் வாக்ஞறுதி யொன்றையும் பெற்றுக் கொண்டான்.

நிகழும் விஷயங்கள் எல்லாம் தன் நண்பனுடைய மனதை நோக்கிக் கூடாது என்று வந்தியத் தேவன் ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டான் தான் என்ன செய்தாலும் முடிவு பீதாலவி தாயை என்ற மாறனின் அடைதியை நீங்கி ஆகப்பூவமாக மாறி வருந்த காலம்தான் அந்நகுப் பழுவாய் பெண்ணின் பிழை வைத்த காதல் உரமாக இடந்தது பறவி சந்திக்கமயிலலை எவ்வளவு காலம் எவ்வித நோக்கமும் இன்றி அவைதான் எல்லாம் ஒரு பைத்தியக்காரன் மறுபடியும் அந்தப் பைய குழந்தையாகப் போன்ற வந்தியத் தேவனுக்குத் தோன்றியது.

"மாறா! எதற்காக இவ்வளவு பதறப்படுகிறாய்? இப்போது என்ன முழுதிப் போய்விட்டது? என்று வந்தியத் தேவன் கேட்டான்.

"எனக்கு கஷ்டமெல்லாம் முடிந்ததென்று எண்ணியிருந்தேன் சிக்கக்கன தெரு ரிஷறனவே" என்றான் மாறன்.

"இதிலென்ன சிக்கல், நண்பா? உனக்கு அநபுதமான காலம் வந்துவிட்டது. அந்தப் பழுவாய் பெண்ணும் உன்னை நேசித்தால் இந்தப் பயத்துக்குக் காரணமில்லை செய்வது தோன்றுகிறது அப்படி உன்னை உதறித் தள்ளிவிட்டு அவள் சென்றுவிடுவாளா

"அவள்" என்றான் "ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் தன் மனதுக்குரிய பழஞ்சனை மனக்க உரிமை இருக்கிறதல்லவா இந்தச் சீர்தாட்டில்?" என்றான் பின் கூறாத தனித்த குரலில். "அந்நகுப் பையன் மாறரை விரும்புகிறான் என்பதே முக்கியம்" என்றான்.

"நண்பா, காதல் என்பது இரண்டு உள்ளங்களின் சங்கமம் என்று கூறும் சமூகாயம் கருதுகிறதா? அந்தஸ்து என்பது கருக்கிடுகிறதா? என்று தன் ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்தான் மாறன்.

"என்ன அநுதஸ்து? உன்னை விட அநுதஸ்து இக்குப் பிரதேசத் தில் யாருக்கு இருக்கிறது?"

"மன்னன் உயர்த்தவந்தான், ஆனால், அவனை விடச் சக்கர வாக்நி உயர்ந்தவன் என்று பழுவேட்டையா நினைக்கலாம் ஏன்வா?" என்று விளக்கினான் மாறன்.

நீங்க கொடியத் தாமதமானது வந்தியத் தேவனுக்கு. தன் நண்பனின் இக்கட்டான நிலையினைக் கண்டு பரிதாபித்தான் தன் அளவளாவைக் கண்டு பரிதவித்தான்.

பாறனுக்குத் தைரியம் சொல்பவன் போல வந்தியத் தேவன் கூறலான "நண்பா! வடிவுடைய பெண்ணை நான் எவ்வளவு உணர்வையும் காதலையும் பறிகொடுப்பது இயற்கையான செயலாகிறது விடுவது வழக்கம் உனது காதலினைத் தோந்தெடுக்க உனக்குப் பாததியைத் உண்டு இப்போது தான் நீ உன்னைப் பிழைக்க கொள்ள வேண்டும். ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறு, உன்மையாக அவளை எவ்வளவு காதலிக்கிறாய்" என்றான்.

"அவளை மறப்பதென்றால் என்னாக கனலில் கூட நினைத்துப் பார்க்கமுடியவில்லையே, அவள் பெயரைக் கேட்டவுடனே என்று என்ம உலித்து உருகுகிறது அவள் எனக்கே பிறகுநிகழுகிறாள் என்று நினைத்தேன் இதுவரை தடந்து வந்த காரியங்களும் அதையே உரத்தப் படுத்தின ஆனால், இப்போது தான் என்ன செய்வது என்று எனக்கே தெரியவில்லை என்று தன் இயலாமையை எடுத்துச் சொன்னான் மாறன்.

"அந்தப் பெண் வெற்றொருவனைக் காதலிக்கிறாள் என்று கூறின அருள் மொழி வாமதீரா ஊரை விட்டே கொளியேறி யிருக்கிறாள்" என்றான், வத்தியத் தேவன்.

"அதற்கு தான் என்ன செய்ய முடியும்?"

"இல்லை, உன் போட்டியின் அளவைக் கெட்டுக் கொள்"

"அந்நகுப் பெண் அவரைக் காதலிக்கவில்லை யென்றால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளி?"

அதைப் போல வல்லவராயனுக்கும்தான் அடியான தேடி வந்த போது வந்தியத் தேவன் மட்டுமே எரிக்களையில் அமரத்திருந்தான் பாடி முடித்துவிட்டு வந்த அடியாளிடம்கூட அவன் பேசவில்லை.

தண்பாகளுக்கு இடையே மீண்டும் சண்டை நண்டி விட்டதோ என்று அடியான பயந்தான் தாம சங்கடத்தில் சிக்கிய வந்தியத் தேவனுக்கு இன்று பேச்சை வரவில்லை தன் ஆளுயிர் தண்பனிடம் "சங்கடப் பக்கபலமாக நான் இருக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியவில்லையே" என தடக்குமோ அது நடக்கடும் என்று சொல்லும் நிலையில்தான் இருக்கிறேன்" என்றல்லவா சொல்ல வேண்டியிருந்தது!

மாறனின் நிலை இப்படி வென்றால் பொன்னியின் செல்வருடைய கதி என்ன ஆயிரறோ என்ற கவலையும் அவனையாழித்தது இன்று கொண்டிருந்தது. மானிகையின் சக சௌகரியங்களை விட்டு விட்டுக் காட்டிய ஏதோ மன தளரயின் துவண்டு விட்கும் தண்பன் ஒரு பக்கம். தான் விரும்பி தன்னையும் விரும்பும் பெண்ணை அடைய முடியுமா என்ற சந்தேகம் கொண்டு தண்பன் ஒரு புறம் என்ன செய்வது இவ்வுலகமே பெரும் நாடக மேடை எல்லாருமே வேடம் புனைந் தான் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டான்.

இரு நண்பர்களுக்கும் வாதொரு பிதமடிவ ஏற்பட்டால் பாரததுக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் முடியாது காதலில் இன்பமும் நுதல்களும் எத்தனை உண்டோ, அதை விட அக்காண துன்பமும் வேதனையும் சண்டி இரு நண்பர்களுக்கும் இடையே நடக்கப் போகா மாறாட்டி உத்தித்ததைத் தவிர்க்க வழியில்லாமல் தடுமாறினான் நிலைமைகளை சிக்கமுடியவில்லை இந்த விஷயத்தில் இரு நண்பர்களை ஒருவனாவது புண்பட்டால் இருப்பது இயலாத காரியம் இதுவே தோல்வியுறுபவன் தப்பிச் செல்வது எப்படி?

வந்தியத் தேவனுக்குக் கடி முழுவும் செவ்வழிகளும் ஓவ்வொரு கணமும் ஒரு புலமாகக் கழித்து கொண்டே இருந்தது இவ்விதம் உளமம் அங்குமிங்குமே அப்படியும் இப்படியும் ஊர்வா சிக்கிரம் நெஞ்சைவந்த திரும்ப வேண்டும் என்ற ஆவம் எழுந்தது.

ஒரு வாரம் கங்குவது என்ற முடிவு வந்த பின்வரும் நாளன்று நா களில் தஞ்சையை நோக்கி நகராந்தரங்கள் வரும்போது இருந்த நுதல்கலம் போதும்போது இவ்வை ஊமைகளை போலப் பயணித்தனர் வல்லவராயனும் மாறனும் சிறிதில் அகப்பட்ட அடியானுக்கு ஒன்றும் பரிபாஷில்லை கூடைய பிரமச்சாரியான

கங்குவது காத்தலும் அனாதவொட்டி வரும் கோப தாபங்களும் தோல்வியை இருத்தின் அதிசயம் இவ்வையே.

கங்குவத் தேவன் உள்ளத்தில் அந்தரங்கத்தில், 'ஒருவேளை எப்படியாவது இதர இருவரில் ஒருவர் அதைப் பெண்ணை வலுக்கதம் சந்தர்ப்பம் ஏற்படாதா? என்ற எண்ணம் தோன்றியது தண்பனின்' என்று அவனை தன்னத தான் திருத்தக் கூடியவர். ஒருவருக்கு அது கைகூடாது ஆகையாகப் போயிருந்தால் நிச்சயம், விதி தான் அமைத்த நாடக மேடையை அவ்வளவு எளிதில் கைவந்து விடுமா என்ன?

ஒரு புது ஆவம் மாறனின் மனதிலும் இருந்தது. சாதனை களைக் கிராமமாகப் பண்ணாடி என்று அறிந்திருந்தான் அதனால் நன்றாக களம் இருந்த வேண்டிய, எல்லாருமே முகமீன் சோல் விரை களக்கம் அளவுக்குச் சாதனைகள் புரியவேண்டும் தான் தேடிய தன் முடியில் தானாக வந்து விழ வேண்டிய என்று சற்று கவலைப்பட்டான்.

வந்தியத் தேவன் மறொரு நாளான நிலைமையே பற்றிச் சங்கடமான பொன்னியின் செல்வருக்கோ எதுவும் பற்றாதுவதற்கு கைகூடாத நிலைத்து ஊரை விட்டு உதவினவர விடக் கைகூடாது கழிபது சரியா என்று கேட்டான் வந்தியத் தேவன் இவ்வை ஊரை விட்டு ஆனால் அவரது காதலின் ஆழம் தெரிந்துவிட்டது தண்பன் நிழல் கூட விழாமல் வாழ்ந்துவிட தனால்தான் கிட்டி முடிவாக இருக்கலாம் போல இவ்வை மாண்பிதன் அந்தப் பொன்னியின் செல்வா ஒரு வேளை மாறன் வழியில் கழிக்கப் பெண்ணை என்றுதான் அசுறுப்பார்" என்று கூடத் தோன்றியது.

வந்தியத் தேவனிடத்தால் அதிலும் உண்மையிருக்கலாம் என்று தோன்றியது பொன்னியின் செல்வருக்கு மாறனின் காதலைப் பற்றிக் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவருக்கு மாறனின் மீது விரை வாகக் காதலிக்கும் ஏற்பு விரைவே அவர் ஒதுங்கி நினைந்தாரோ பண்ணுவோ அப்படி வென்றால் அவர் திரும்பும் முன் தீவாகள் துருவந்தும் இருமணத்தை முடித்துவிட்டால் என்று தோன்றி யது.

எப்படி வென்றால் மாறனுக்குக் கஷ்டம் போதும் இவ்வை அது போலக் கஷ்டம் போதும் இவ்வைமல் பொன்னியின் செல்வரும் வல்லவரின் திரும்பிவிட்டால் இந்தக் கதைக்குக் கமுகமான் முடிவு கண்ட ஆனால், தண்ணையை நெருங்க நெருங்க வந்தியத் தேவனுக்குக் கவலை அதிகரித்தது.

"பொன்னியின் செல்வா எங்கிருக்கிறாரோ?"

பதினாக இப்போது வட்டி சேர்த்துக் கடைப்பிடிப்போம் என்பது போல் இருக்கிறது" என்று எண்ணினார்.

ஆனால், ஒன்று பொன்னியின் செல்வர் தனறாயப் புரிந்து கொண்டார். இது வெறும் காதலோ பெண்ணோ சம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல. இம்மன்று அதற்கும் அப்பாற்பட்டது வெறுநியைத் தவிர வேறதும் கனவாகாத அவருக்கு உருவமற்ற உணர்வு அது. அங்குக்கு ஆதரவாய் வீசும் காற்றுத் திரும்பிக் கொண்டிடுவதெனத் திணையில் வீசுகிறதோ? 'இனி நடக்கப் போவதெவ்வாறு தோல்விதானோ' என்று அடிமனத்தில் பயம்.

"தேவலட்சுமிபுடன் கைகோத்து இருக்கும்போதுதான் நான் நானாக இருக்க முடியும் அருவமொழி பெண்ணியின் செல்வனாக இருக்க முடியும் தோல்வியுடன் என்னை உலகம் எப்படிப் பழகும்? நானே என்னை எப்படிப் பழகவேண்டும்?" என்ற கேள்விகள் அவரைச் சரமாரியாகத் தாக்கின.

இதற்கு மாறாக இன்னொரு விதக் கித்களையும் உண்டாக்கிற்று. 'இது எப்படி வேறொருவராலும் நடக்காது காதலில் தோல்வி யென்றால் அப்போது, அவமானம் ஏற்படாது இது கனம் என்று எடுத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையைத் தொடரலாம் அல்லவா?' என்று உன் மனத்தில் ஒரு குரல் வேட்டது.

ஆனால், பிடிக்காத இடம் இது. விவரமெவ்வாறு செல்வ வேண்டும் பொருளிடம் சொர்க்கமாக இருக்காது. ஆனால், தினம் தினம் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டாமவல்லவா? சில நாள் இவ்வுண்மையை விட்டுக் கன்னியேயிழைப்போம் என்று முடிவெடுத்தார். இருக்க சிக்கல்கள் எல்லாம் தீரும் வரையில் தஞ்சையின் சமீபத் தைத் தவிர்க்கவேண்டும். அதனால் விரைவில் வெளியேற வேண்டும் என்றே அவரது நினைப்பு.

தஞ்சையை விட்டு இரவோடு இரவாக அகலும்போது குதிரையை எடுத்துச் சென்றார். குதிரையைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டு போய் அதிகைக்கொடுத்த தெற்கே நடந்தார். கணைப் பார்த்தவர்கள் அடையாளம் காண்டு கொள்ளத் தஞ்சைக்கு அருகே அதிக வாய்ப்புள்ளது என்பது அவருக்குத்தான் தெரியும்.

இரவு முழுவதும் பயணிக்கவிட்டு, அதிகாலையில் ஒரு தளத்தின் களையில் குதிரையை நிறுத்தினார். பொன்னியின் செல்வன் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துப் சாவைக்கு அருகே கிழிந்துவிட தன்னரிடம் சென்றார். இளவரசரும் குதிரையும் ஒரே சமயத்தில் நீர் பருகினர். பின் குதிரை ஆய்வாக மேலேறிச் சாவையில் செல்வ வேண்டாம் திகைத் தோக்கி நின்றது. பயணிக்க அது தயார் என்று

உடனடியாகச் செல்வியை ஆனால், அதற்குள்ளாகப் பொன்னியின் செல்வர் மனதை மாற்றிக் கொண்டார்.

மறு பின்வரை தெருவாரம் பிரயாணம் செய்து அங்குக்குக் கொண்டுவந்த அவருடைய குதிரை செல்வ செல்வ நடந்து சென்று சென்றிருந்தது அதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. அங்குக் கப்பலும் முடிந்துவிட்டது தனக்கோ இப்போதுதான் உடம்பம் பிடித்தது.

அவரது தன்மையே ஏறுவார் என்று ஆயத்தமாய் நின்று குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்தது. "நீ இங்கேயே இரு தான் கறந்த தாரம் சென்று வந்திருக்கிறாய்" என்றார். அந்த ஸ்தலத்தில் நின்றுகொண்டு புரிந்து விட்டது, உயரம் சொல்லிதான் எழமானன் என்று.

பொன்னியின் செல்வன் நடக்கத் தொடங்கினார். குதிரையும் பின் தொடர்ந்தது. பலமுறை விரட்டியும் அதை நன்றியுள்ள ஜீவன் அவரைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து நடத்து வந்தது. எழமானரை விரட்டு அகல மனம் வரவில்லை. இப்படி ஓர் ஆங்குக் பின் உயர் லாடிக் குதிரை தொடர்ந்து வந்தது. இன்னும் அங்கே விளையாத கைத் திடித்தததுவிரும் என்று ஒரு இடத்தில் அதை மறத்துடன் நடத்துக் கட்டிவிட்டு நடையைக் கட்டினார். மிருகமோ முன்னே நடந்து வெகு தூரமவரை அது சேர்க்கதில் கனவாகத் தவிர அவருக்குக் கேட்டது. அதனால் தன் வேகத்தை அதிகரித்தார்.

விண்ணு தெருகே நடக்கத் தொடங்கினார். நேராக மதுரை வரணர் சேது அதன்பின் கடல் கடந்து சூழம் என்று பயணக் கைக் முடிவெடுத்திருந்தார் சாமராதியத்தின் கோடிக்கே சென்றுவிட வேண்டாம் பல நாட்கள் கடந்து ஒரு கடலையும் கடந்து சென்றால்தான் தான் யாரென்று அவருக்கே தெரியும்.

விதியின் விளைவாக கனவம் முழுவதும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பொன்னியின் செல்வரால். கொள்ளவா தீவில் தவிர அந்தப் பெண்ணைக் கவலில் கண்டார். அவருடன் ஆயிரம் மைல்கள் ஆனாடிகள் கவந்து பழுவியது போலொரு எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் கனவு பின் தினம் தினம் அவருடைய முகம் கருமமாகக் கவலிலும் திணைவிலும் தோன்றும் போக்களத் தனும் தோன்றும், கடற் பிரயாணத்தின் போதும் தோன்றும்.

விண்ணு விது வசத்தால் அவனை நிறுத்தில் பார்த்தவுடன் அங்கு ஆயிரம் மைல்கள் இன்பக் கனவுகள் பூத்துக் குலுவின எல்லாம் கைகூடப் போகிறது என்ற எண்ணம் உதித்தது. விதியின் விளைய வரைந்து கொண்டிருந்த வட்டம் ஒன்று முடிவுக்கு வருவது போலவா உணர்வு வரைபடம் ஆரம்பிக்க இடத்துக்கே முடிய

வந்தது முடிவையை அடைவ விருப்பப்பட்டது விதி வட்டத் துகள் அவநம் படிவா இளவரசியும் ஒருங்கிணைப்பி போகிறார்கள் என்று எண்ணினார்.

பின்பு திடீரெனத் திவ்வையின் மாறணுடன் அததப் பெண்ணைப் பாராதவா தோவியுணர்ச்சையைச் சந்தித்தார். 'தோவலியென்றால் இவ்வளவு கசுகுமா என்ன?' என யோசிக்க வைத்தது அந்தச் சம்பவம் நான் நினை பதெவலாம் கிடைக்கும் என்று பழக்கப்பட்ட அவர், இது மாந்திரி ஏமாற்றத்தை அதுவரை சந்தித்ததே இவ்வை.

பின்பு அததப் பெண்ணைப் பாண்டியர் கடத்திச் சென்று, தன்னத்தையாக மாறும் சென்று அவளை மீட்டு வந்து, அததுடன் கூடுதல் பரிசாய்ப் பாண்டியப் பொக்கிஷத்தையும் கண்டிட்டுத் து வந்தபோதுதான், அததப் பெண்ணையும் சுற்றி விதி வேறொரு வளையத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தார். பொன்னியின் செல்வா ஆனால், அது மாற்றுகராக வளையப் பட்ட வட்டம்.

"இந்த ஏக்கம் என்னத்திற்காக வந்தது?" என்ற எண்ணமும் அவருடைய உள்ளத்தின் தோன்றியது தான் பாட்டுக்கு விடு, மனைவி, மகவுணைந்திருந்த என்னத்த திரிந்து நினைவில்கூட வானநிலையத் தவிர வேறெந்தப் பெண்ணையு தோக்க வில்லையே இப்படிச் கன்னில் எண்ணு புத்தது கஷ்டத்தை ஏற்படுத்திவிட்டாளே இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அததப் பெண் கன்னில் வரல்கலைவென்றால் அவனை நிற உலகம் திருமயிக்கப் பார்த்திருக்கப்பட்டேன் அந்த ஒரு சொப்பன மிலைவென்றால் எவ்வளவு இருவரின் பாணையும் ஓரிடத்தில்கூடச் சோந்திருக்காதே? தேரே பார்த்திருந்தால் அவன் மேல் காதல் கொண்டிருப்பவன் என்பதை கூட நியமாய்ந்த ஏன்று ஆதங்கப்பட்டார்.

ஆனால், அந்தப் பெண்ணின் நினைவை மாற்றுவதாய் அகறும் வும் முடியவில்லை அவர் இவ்வளவு தான் இப்பது போன தே அததப் பெண்ணின் மீது அவர் வைத்திருந்த அவைப் பெயப் பித்தது எவ்வளவு தான் அவனை தோக்கார் என்று எப்போது அவருக்கே தெரிந்தது என்றால் தன் உயிரினும் மேலான தருணையை விட்டு வெளியேறி வாழவேண்டும் என்று தோன்றிய போது தான்.

பொன்னியின் செல்வருக்கு மனதில் ஆதங்கம். 'உணர்ச்சி வேகத்தினால் துண்டப்பட்டி ஆணைக் கோட்டையை

உயிரினம் அது கிக்கு நூறாயிறு சாமானியரெல்லாம் காதல் நிலைவேறிச் சந்தோஷமாய் இருந்தனர் எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி? யாரிடமாவது இதைப் பற்றிச் சொன்னால் என்ன சாப காலம் சொல்லுவார்கள்? காதல் கை நழுவிய போனால் என்ன? எத்தனை உலகம் அழைத்திருப்ப போய்விடுமா?" என்பார்கள்.

அந்நால், தமமைப் புரிந்தவரிடம் மட்டும் தான் சொல்ல நினைமும். அப்போது தான் தக்க ஆறுதல் கிடைக்கும் என்று எண்ணினார் பொன்னியின் செல்வர் அந்தக் காதல் காரியத்தில் கணக்கு உதவி புரியும்படி தான் அக்காவிடம் கேட்பதெவலாம் இப்படி என்னும் தன் மனதை வேறு யாரிடம் மூம் நிற்கக் முடியாது. வந்தால் தோவருக்கார் மாற்றும் தானும் இவ்வளவுமே நன்றாக வந்தால் அவர் மனதைப் புண்படுத்தக்கூடாது அக்காவிடம் கூடத் திகை யாதறினா செவகிதேன் என்றுதான் சொல்லவேண்டிய என்ற முடிவுடன் சென்றான்.

பொன்னியின் செல்வா தன்னைப் பார்க்க வந்திதேன் என்று சான்றவுடன் அதன் காரணம் என்னவென்பது கருதவேண்டி உயிரின் முன்னகலில்கை சமீப காலமாக அவன் போனவரை, செவகிதேன் மறைபொருள் ஏதேனும் இருக்கக்கூடா என்று தன்ம மனம் எண்ணினான் இது தாளவனா அவன் இப்படிச் சொன்னா இருந்ததை அவன் பார்த்துநிலை.

வந்து அப்பித்தவனை உறழ்க் கேலித்தான் தரக்கை என்ன? காளியில்கை தமயிணைப் பார்த்துன் அவருக்கு கோகாவன் கதாபகம் தான் முதலில் வந்தது.

கண்ணால் போன பழகூ இளவரசி திவ் துவிட்டாள என்று தெரிந்த குத்தவைக்கு மகர் சந்தோஷம் 'மீண்டிய நல்ல நாள்' இதுப் போய், பெண் தோக்க வேண்டி கல்க காரியங்கள் எல்லாம் புத்தின் தன் பாரிவது இரறணைத்தானே அபரகனம் என்று ஏற்குதுக் கொள்ளக் கூடாது என்று தனக்குத் தானே எப்தானம் செப்து கொண்டார்.

அப்போது ஆவருக்காய் அண்ணனைத்தான் வந்த வந்தியத் தோவன் போகா கண்கள் நிரம்பியதைப் பற்றிக் கூறினா ன் அவன் வந்த கூறு தோவலியின் பிடியிலிருந்து வெற்றியைப், பிடுங்கித் துக் வளருதுக்கொண்ட வன் மாறன் என்று கருதவை அறிந்து தோவ வந்ததுதான் இவ்வாறு கண்களை வந்து முறைமரிட்டு குத்தவைமன் மனக் குப்பங்களை அதிகமாய்க்விற்று பவவருதமாகப் பிடித்துச் சென்ற பெண்ணைத் குவிவே படைமீன்றி மீட்டு வந்து விட்டான் வேறொரு சத்தாடபம் என்றால் மாற்றுகக்கப்

அவருக்கு தம் ஆசையை அவளாகவே புரிந்து கொண்டு தனக்காகத் தூது செல்ல நினைவதும் அக்கா இவளதான் தன் எண்ணங்களுக்கு லட்சியம்.

"அக்கா! உன்னிடம் எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. எப்படி மறைப்பதென்றும் தெரியவில்லை என்னைப் பெற்ற தாயவளிட உன்னைய தாயென்று நினைத்து வாழ்ந்துவிட்டேன் அக்கா இப்போது நான் உன்னிடம் முழுவதுமாகப் பேசியிருந்து தான் தவறுது" என்றாள்

♦ ♦ ♦

**அத்தியாயம் நூற்றுப் பதினான்றாம்
மனம் திறந்தார் இளங்கோ!**

தூது மன்னை முழுவதுமாய்த் திறக்கப் போகிறான் என்று தமசி சொன்னவுடன், கந்தனைவகது இதுவரை எண்ணம் 'என்ன கந்தம் என்று புரிந்து விட்டால் அதையும் சமாளிக்கலாம்' என்று தோன்றியது.

மற்றும் ஒன்று 'இதுவரை பிரச்சனை என்று பொன்னியின் செல்வன் வந்ததே யிவ்வளவு நம்மால் முடிவுக்குக் கொண்டி வர முடியாத பிரச்சனை ஏதாவது இருக்குமோ?"

எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று பொன்னியின் செல்வன் ஈற்றந்தி தி மாறினார் மெனனம் ஒரு தொடி தான் என்றாலும், கந்தனைவகது அது ஒரு யுகம் போன்றிருக்கிறது.

"அக்கா! இதுவரை என் வாழ்வில் ஒரு துறையுமின்றி நீ செய்கு வருதாய் நீ என்று தயிர்ப்பட்ட மறையில் உன்னையச் சொன்னாலும், நான் சொழா கதிர்ப்பட்டே அப்படித்தான் இதுவரை நான் என்னையிதெவலாம் இன்றைவன் அருளால் மருந்தும் நீன்றவேறின் அரியனனை எனக்கு வேண்டாம் என்று நான் சொன்னனை அதை அருளிலில் தோவளி என்று யாரும் எண்ணவில்லை சரிசரித் தந்தை போல எல்லா உயர்வுகளையும் தான் சொழ நாட்டை ஆண்டி வாபிவண்டி என்று தான் நினைக்கவில்லை நீ என்பதால் அதைத் தியாகம் என்றே பலரும் பேசினார்கள் அரசியல் சூதுவாய் என்று யாரும் பேசினார்கள் அதற்குப் பின் எனக்குப் பிடிந்து போகக்கூடியதில் தான் யின்று என்னால் இறங்க முடிந்தது"

கிட்டத்தில் எனக்கு நடந்தது எப்போப்பட்ட நிகழவு என் எனக்கு இன்னமும் புரியவில்லை வெற்றியைப் பெற்று வந்த வங்ககது அதன் அருமை தெரியும் பொருட்டு இயற்கை கொடுக்கும் 'நீ எவ்வாறு' ஒரு பிறவியில் வெளும் வெற்றியாய்ப் பெற்றது உன்னையத் தந்தால் எனக்குச் சலிப்புத் தட்டிவிடும் என்று ஏற்பட்ட வங்ககது யார்?"

உனக்கென்ன தோவளி, தமசி? இவ்வளவில் பிறந்த எந்த உயிரும் உன்னை வென்றுவிட முடியாது!" குதனைவ வின் வந்தான்

அக்கா தகாதது தான் இது என்ன எதிரியின் தோட்டை யார்? குதனையே நான் கொன்றது ஒரு பெண்ணிடம்."

நீய் திதேன் என்று தவறாக நினைக்காதே அந்ந சொழி மனிடம் சொல்வதில் உனக்குக் கஷ்டமிருக்கக்கூடாது உன்னைத் தாய்போல வளர்த்தவன் நான் உனக்கு இஷ்டமான வாராய் ஏதேனும் உனக்குக் கொடக்கவில்லையா?"

அருளமொழிகது இராஜ்ய ஆசையே வேடவாது, சொழர் மணி உயர்ந்த போல இவ்வளவு மணி மகிழ்வுதையும் அவருக்கு ஒரு உயர்ந்த கொந்தாராக அந்தையும் அவர் வேண்டாம் என்று ஈற்றந்தி விட்டான். அப்படிப்பட்டவரை இன்று ஏதோ வந்த உயிரினம் என்று இடிந்து போவது

பொன்னியின் செல்வருக்குப் பதில் சொல்ல ஒரு தொடி வந்திருக்கும் ஆனால், கந்தனைவ தந்தை புரிந்து கொண்டி வந்தான் இதுவரை ஒரே பெண்ணைப்பற்றித்தான் நினைத்திருந்தான் அவன் மனதை அப்படி யே பிடிக்கித் துறந்தந்தான் கந்தனைவ அவளது சொகச சிரிப்பை அவருக்கு அதை எதிர்த்துக் கட்டிவிட்டது அதுவும் மாறன் வெற்றியுடன் திரும்பி வந்த வந்த அருள மொழியின் நடவடிக்கைகளில் பொருள் மாற்றம்

அருள மொழி அக்காவின் மருக கந்தனையையும் கொண்டி வந்தான் கொன்னையா நீயில் தான் ஒதுங்கியது எதிர்ப்புக்கு நிகராகது தூது யே கிடந்தது சொகில் மயங்கிய போது கன்னில் வந்த கொன்னையே பார்த்தது இப்படி அவர் அந்தக்கை கொண்டி போனார் 'அவன் நிகரில்காத செளகரியம் வாடித்த போன ஆனால், நீக்கமமாக திரைபோடு சித்திரத்திலே பார்த்திருந்தால் உயர்ந்ததால் வயப்படு பிடிக்க மாட்டேன் கன்னில் வந்ததாவதான் என்னவன் என்று நினைத்து விட்டேன்" என்றார்

கந்தனைவ தமது செவிகளையே நம்ப முடியாதவனாய் மாறினார் போல நினைவான் விதி மீண்டும் தன் குடும்பத்தில்

புலி போல உறுமவும் வீர சாகசம் புரியவும் வேறொரு சத்தாபம் இடும்பவல்லா?

கன துயா கிரேவ அழகான தந்தைவ குத்தவைக்குத் தெரியும் எவ்வளவு நேரம் அவள் வாதங்கள் செய்காலும் அது இளவரசனின் மனத்தை ஓரளவும் மாற்றாது. இளவரசன் ஒன்று செய்ய நினைத்து விட்டால், அந்த மாற்றுவது எளிதன்று. ஆங்குத கரிகாலனின் பாதிப் பிடிவாதம் இவர்களுக்கு உண்டி அண்டின் தம்பிகளின் இயல்பை நன்றாய் அறிந்து கொண்டிருந்தான் தந்தைவ.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு "அப்படியே செல் நீ வரும் மறன் உன் விடிவத்தை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்" என்றான்.

ஆசரிவத்துடன் பாதகரா "ஆனால், அது எப்படிச் சாத்தியம்?" என்று கேட்பது போல ஒரு சொகமான முறுவல் அவர் முகத்தில் பரவியது.

குத்தவை அவனிடம் தாழ்த்திக்க செல்லிய சரணில், "தம்பி! இந்தத் தடவை காரியம் வெகுவாகவிலை உயர்ந்தவைகளை உயர்ந்தவையாகக் கொண்டு வரவேண்டும். ஆனால், எவ்வளவுதான் உன் நாள் நிச்சயமாக அப்பெண்ணை உனக்கே பெற்றுத் தருவேன் தம்பி நீ நினைக்கும் காரியத்தைச் செயல்படுத்திக் காட்டுகிறேன்" என்று உறுதியளித்தான்.

வாயப்பிச்சைக்காகக் குத்தவை செல்லவில்லை அவள் ஒரு மடிவுக்கு வந்தான் இது தோஷமில்லாது. சொல்லிய செல்வங்களை மட்டும் கொடுக்கவில்லை. தனக்கும் தானே தோஷம் செய்யாது தந்தைவருடைய பிச்சைக்கு ஒரு சிறு விஷயத்தில் தான் தோற்று விடுவோமோ என்ற பயம்.

தம்பியைப் பாதகர் கவனம் பட்டாகே நீ சென்று மனத்தை நேருதித் திரையா வா அதற்குள் நான் முடிந்ததைச் சொது பாதகிறேன் தம்பிகளை நசித்துப் போகாமல் செல் தம்பி நீ கிராமம் வரும் மன நல்லது நடக்கும்" என்று மறுத் அறித்தான் ஆனால், அதற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது" என்றான் இன்னமும் ஆற மாத காலத்தில் பழையபுலில் நவம்பரம் 9 விட்டா எடுக்கிறாய் சக்கரவாத்தி அதற்கு நீ வருகிறேன் என்று சத்தியம் செய்து விடு செல்" என்றான்.

அக்கா! அவளவு நூலெல்லாம் ஆகாது அதற்குள்ளாக வந்து விடுவேன்.

"சத்தியம் செய்து கொடு" என்று கடுமையான தரையில் அக்கா வலியுறுத்தினாள் அவரும் அவள் காய் பிடித்து அவளிடம் செல்கிறார்.

'அக்கா! சீக்கிரம் வந்து விடுவேன் இன்றிரவே கிளம்புகிறேன்' என்று சொல்லிப் போகும்போது அவளையே வேலையாகச் செல்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டான்" என்றார் குத்தவைக்குத் தெரியும், வானதி எதிர்க்கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்க மாட்டாள் என்று.

எனினும் பெற்று அவர் சென்றவுடன் அவள் நெஞ்சில் சுட்டியவன் வந்துவந்து போலி நின்றது "தந்தைவருடைய சிறு மகன்" என்ற சொல்லுக்கு எனக்கு இந்த ராஜ்யத்தின் பேரிடம் உரிமை இருந்தாலும் அதை விட்டுக் கொடுத்து விடுகிறேன் என்று முடிவுடன் சொன்னவனா இவன்? அவன் விட்டுக் கொடுத்ததைக் கண்ட தந்தைவ பாதிவாய் இவன் சென்ற வழியிலிருந்து செல்லக் கொல்லாமல் ஒரு காலத்தில் தரை மட்டமாகி ஒரு பண்ணையின் மனைக் கொட்டைக்குள் புது இவனுக்கு என்ன செய்யும்? ஆனால், இருந்ததே அது தான் விதி இது என்ன இளம் பண்ணைகளின் காதல் விளையாட்டா? இவ்வளவு நேரம் குத்தவைக்கு உபயோகம் இல்லாமல் இருக்கக் கொண்டுதான் இருக்கிறதா?

பொன்னியின் செல்வா சென்றவுடன் குத்தவை "பாதிவாய் பாதகர் கருத மாறா! என் குடிமகனை இப்படிச் செஞ்சு வந்தாயே" என்று சபித்தான் மனதுக்குள்.

பொன்னியின் செல்வர் சரணில் நடக்கப் போது அக்கா விட்ட மடையிடு படி மறை நினைவுக்கு வந்து 'அக்கா! அக்கா! விட்ட நமமை நாமே கண்டு பிடிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தோம் ஆனால் இதுவும் புறமுதுகட்டு ஒன்று இப்போது'.

அவருடைய இயல்புக்கு ஒத்திழைத்த செல்லலவா இது? தாய் மூன்றுமாத சாகசத்தின் செல்லலில்லை என்று அடி மனதில் பொன்னியின் செல்வருக்கு விட கம் கொண்டாடையினால் நாய் வாய்ப்பு பாதகிரை போன்ற தென்பது வெள்கமதான அந்தப் பட்டினம் பொண்ணால் உள்ளத்தில் விதவிதமான கிளர்ச்சிகள் உண்டாகி மறைத்து வந்தன தென்பதாம் பொண்ணைச் செய்வது என்ற எண்ணமே அவருக்கு அந்தக் தோஷவியனாகவந்த வந்தது.

தந்தையிலிருந்து தெற்கேயும், மேற்கேயும் தென்மேற்குத் திசையிலேயும் முடியாத சென்ற மூன்று பெரிய சாலைகள் அக்காலத்தில் இருந்தன ஒன்று கொடிமபாளைய வழியாக தெற்கேயும் போகும் சாலை மற்றொன்று மதுரை வழியாகத் தண்டிபாளையம் நாய்க்குத் சென்ற சாலை இன்னொன்று உறுத்தி வழியாகக் கருத்துக்கும், தெற்கு நாய்க்குத் சென்ற நீண்ட அகன்ற சாலை.

அக்காவிடம் சொழ நா டி என்றுதான் சொல்லலாம். ஆனால், அவர் செவ்வ நினைதத்து சுழத்துக்கு அதுவும் எழம் செவ்வும் வழியே வேறு விதமாய் இருந்தது. கோடிக்கரை வழியாகச் செவ்வா மல், நாசப்பட்டிமம் வழியாகச் செவ்வாமல் பாண்டிய நாடு வழியாகச் சென்று எழம் செவ்வ வேண்டும் என்ற ஆசை வாழ்க்கையில் பெரும் தோல்வியென்பதைச் சுழத்தித் தினை தன்னு மாபெரும் வெற்றி நடத்த இடத்தைத் தேடிச் செவ்வது இவற்றைத் தாண்டி.

சுழம்பத்தைப் பிரிய வேண்டுமே என்ற எண்ணம் இடை மிடையே வந்து துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தது. தேசயாததிறை செவ்வதாகச் சுழம்பத்தாரிடம் போக்குக் காட்டிவிட்டு, வானத்திடம் அரச வேலைவாகச் செவ்விறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வருவதுவிட்டார்.

அருளமொழி தெற்கே பயணித்துக் கொண்டிருக்கையில், சாலை யில் அவருடன் சென்று கொண்டிருந்த பலருக்கும் பழங்காலப் பாண்டிய நாட்டின் எவ்வையெவ்வென்ற தெரியாது. அந்த அளவுக்குச் சொழப் பேரரசில் ஒன்றி விட்டது புராதனமான பாண்டிய நாடு ஆனால், உற்றுப் பாப்பவனுக்குத் தெரியும் பாண்டிய நாடு வந்தவரின் அந்த தெற்குச் செற்கு வறியில் ஒரு காலத்தல் ஐய தெற்குக்கமாக இருந்த பல கிராமங்கள் வெறுமையாய் ஆகியிருந்தன. பல வீடுகள் கவனிப்பாரினரிக் குட்டிச் சுவர்களாய் ஆகியிருந்தன. இங்கே யெவ்வாம் சொழார்களின் ஆட்சி கொடுத்த ஐயவாய்ம இன்னும் மரவரின்னையென்று தெரிந்தது. அந்த இடத் தைக்கவந்தும் இடைப்பட்ட பகுதியே ஒரு பெரிய பேரரசின் அரங்கமாகத் திகழ்ந்ததன் அடையாளம் என்பதாய்த் தெரிந்தது.

இரவுகளில் பெரும்பாலும் மாட்டு வண்டிகளில்தான் பொன்னியின் செவ்வர் ஏறிக் கொண்டுவார். தமிழரின் விந்த கோட்பாலை எடுத்துக்காட்டியபடி பன்னூறாண்டுகளாகப் பயணிகளின் சயனக் கிரமங்கள் ராஜபாட்டைகளின் ஓரங்களில் இருந்தன. ஆனால், அதிவெவ்வாய் படுக்கத் தயங்கினவா பெண்ணியின் செவ்வாமனித சுந்தரரீம இவ்வாறு இட மாப்ப பாத்துப் போகவேண்டாம் என்றுதானே நினைத்தார்?

இரவில் சாலைகளில் து. பப்பா வெகு சிலரே அவரைக் கடந்து செவ்வும் மாட்டு வண்டிகளைச் செலுத்துவேண்டுகதப் பராத தாயில் உள்ளம் சொந்தது உடல் தளர்ந்து போய் அவர் தெரிந்தார்.

“தம்பி, வண்டியில் ஏறிக் கொள்” என்பார்கள்

“மாமக்கு வதற்கையா சிவமா?” என்று கேட்டால், “நான் வண்டியை இடக்கிறேன்” இதை மட்டுமே அந்தக் காலகாலத் தைச் செய்கிறது. இன்னும் நான்கு பேரையும் சேர்த்து இழுக்கும் வாய் என்பார்கள்.

வைத்திகால் வண்டியா விறகு வண்டியா என்று அவர் பாப்ப பவ்வை ஏறியவுடன் கால் நீட்டி உறங்கிவிடுவார். அவர் தூங்கும் போது கூடத் தளர்ந்து விடித்தமில்லாத இடத்தை விட்டுச் சதா மகந்து கொளவதில் திருப்தி போவும். அந்தத் திருப்தியில் வெகு நாட்களுக்குப் பின் நிபந்தியாய்த் தூங்கினார் மாட்டின் கால்கள் கூட மாட்டிக் கொண்டே போகும் அந்த சபதம் தாலாட்டும் சத்தாய்த் கேட்கும், உறங்கிவிடுவார்.

அப்படித்தான் ஒரு மாட்டு வண்டியின் பின் புறத்தில் வைத்திகால் மெத்தைமில் படுத்திருந்த அருளமொழி மதுரைமன் முதல் துரித்தத்தைப் பெற்றார். இது டி ஒரு ஐயம். ஆனபோது, மதுரைமனில் சுந்தரின் உதவியான ஒரு பெரிய பெருக்காக போய் வண்டியின் வேகத்தில் கூட வே ஒட்டி வந்தது. அதன் பின் வண்ண ஒளி புவ்வையல்லாமல் பாலிதமாகத் தோன்றியது. இதுமே போகக் காட்சியை ரசிக்க முடியவில்லை. உறங்கிக் கொண்டிருந்தார் அருளமொழி.

பாவம் அவர் தூங்கும் போது வைத்திகால் அமைந்த வண்டி எழப்பிலிடலாம்” என்ற வண்டிக்காரரின் தலவெண்ணைப் பக்கங்களில் அதிகாலையில் மதுரையின் அமைந்த கூடக் கொண்டே பாலத்தல் தெரிந்த கற்றி வந்த வண்டிகளின் சபதம் அவரை எழப்பிலிட்டது. வண்டியை இழுத்த வண்டிகள் கற்றிய பின் வண்டியை டிக்கவும் ஒருவர் மறுவருடன் வாழத்தொடங்கியது. கொண்டதும் அந்தப் பாலத்தின் அருகில் பெரும் பாப்பை ஏற்படுத்தியது. அதில் எழத்தார் அருளமொழி.

அருள மொழி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தார். பின் பிரம்பில் பிண்டம் ஒரு மறை கண்களைத் துடைத்துப் பார்த்தார். ஒரு காலத்தில் மதுரை மருக்கரைக் கால்களாக வந்திருந்த சபதம் என்று ஏதப்படுவார்கள் முதல் கால சிலில் பவ்வை ஒரு பிரியப்பை ஏற்படுத்தியது. இந்த காரம் வைக்கையறும் ஐதன் பின் கோட்டைக் கொத்துமீன் தெரிந்தது.

தன்னை ஐறியாமலேயே அவருக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருந்த போது விரன் முதலில் எழத்தான் “இதை எப்படிச் சொழார்கள்” அதை விட முக்கியம் இன்னும் எப்படிக் கட்டுப் பாட்டில் வைத்திருக்கின்றனா?” என்று விவந்தார்.

சொந்த ஸ்டுடியோ ஆட வீட்டிலே எண்ணிக்கை இவ்வளவு
கிடைக்கிறதென்று சொல்லா நடிப்பதில் எண்ணிய நூடு இன்று
செந்தா சைன்யம் முழுவதுபாசாக தனது இரங்கியிருந்த பிரபஞ்சம்

[illegible]

செய்தியை செருகுகை அல்லவாம் வெளிக் காட்டித் தளபதி
கொய்த்துக் கொள் நீயிவந்து நடை போட நிக் கொண்புருந்தான்
செய்தி அபருந்தனை செய் கூண் போடத் தோள்குறிந்து கூடத்
தூன் கட்டினாக ஓரமாக நின்று.

சோழர் படை உள்பே செலவும் போது கோயிலுக்குள் செல்வது உசிதமில்லை என்று பல பாண்டிய நாட்டு மக்களும் முடிவெடுத்தனர். நடைபயக கட்சினர் அதிலே சொன்ன பண்ணைக்குள் அப்படித்தான் நினைத்தார். அதனால் பல ஓற்றாட்களும் இரப்பார்கள். சொல்ல முடியாது தங்கச்சியிலிருந்தே உயர்வது ஓற்றாட்கள் பின் தொடர்ந்து வந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போது உட்பால் பின்னால் போய்விடுகிறார்கள் செல்லும் பாதையால் கிடைக்காமல் போகலாம். அதனால் காலத்திலுந்து படை உள்பே செல்லலாம் என்று முடிவெடுத்தார்.

கோழர் படைப் பின் வந்து எல்லாநகம் கோயிலுக்குள் சென்று
 வுடன் திலா பின் கொடாகொண்டன அதன் பொன்னியின் செல்
 வாகும் ஒத்தொ கருநாடு துரத்திவேடிய நடந்தபடி மன சென்றார்
 கோயிலின் கருநாடு புறங்கொ ரகித்து விடிகொ காதுநுந்தால்
 தரிசனம் முடிந்து கோழர் படை வெளிவரும் பின் உள்ளே
 செவ்வலாமை என்று நினைத்தவா கண்களில் பொருளாமரைக் குளம்
 பட்டது அதன் குளம் பழுதுகொ கோயிலுக்குள் செவ்வ தெழுநாடு என
 முடிவெடுத்தார்

மதுரை மீனாட்சி கிராமியினர் சமூகநலமணாக குளம் பிரகித்தி பெற்றது. குளத்தைச் சுற்றிக் கற்பாடிகள் அமைத்தி நந்தனா பவநம் அமர்ந்து உளவிரந்த மீனாட்சிக்குப் பெரிசி ஏறித்து கொண டிசுந்தார்கள்

அதன்மொழியாய் தனதின் கனையோரம்கூ சென்று
உட்காந்தார். இரு கையையும் நீரில் விட்டு அவருக்கு மனம்
இல்லை. அவருடைய கண்களு போதும். சிமந்தை தூண்டிய
ஆயத்தார் எவ்வளவு சாற்றம்! திரையம்கூ உறரா உறவினவர்த

[illegible]

“நாங்கள் திராவிடக் காவலக சத்தமே கேட்கும். அது அப்படியேதான். இதைப் போலவே” என்று சபதம் கேட்டது. யாரோ யாத்நா. அது, அதுதான் காவலகம் என்று வந்திருக்கிறது என்று நினைத்தது. அப்படியே கேள்வி.

அவ்வாறு அவர் தோளின் மீது ஒரு கை படந்து அசகமயம்
உடல் உலகக் கிளர்ச்சியினாலும் அதிர்ச்சியினாலும் உடலை
அவ்வாறு ஒரு நடுக்கம் தோல்களை மீதலாக விட்டுத் தொண்டை
அவ்வாறு மிகம் செவ்வக செவ்வகமென்று ஆகிய செவ்வகமூலம் பூட்டுபவ
அவ்வாறு அவர் சிம்பம் நீண்ட நகராயது தெரிந்தது திருமதி
அவ்வாறு அவர் பூட்டுபவர்களை எவ்வாறு அசகம்.

தீவிர அரசு செயல்படமா? என்றது ஒரு பெயரையே தான்
கவனிப்பதை தெரிந்தவன்தான் பின் திறப்பவை என்று யூகித்தது.

பெயர்நினைந்து துன்பம் இவ்வரசை உண்டாக்கா? இவ்வரசை எதிரி
 உண்டாக்கத் தேட நிறுக்கா? தன்னைக் குளத்தில் தள்ளிவிட்டுப்
 பறந்து ஆகாத்துவிடுகின்றான் அல்லவா? இவ்வரசை கடவுள்
 தன்னைக்கு எவ்வாறு உறம் பொன்னியை உதவிவது இவ்வரசை
 உண்டாக்கத் தரிசிக்கா? இவ்வரசை தரிசிக்க உறம் ஆகாதான்
 உதவிவது உதவிவது பொன்னியின் செல்வருக்கு ஒன்றும்
 உதவிவது

பின்னர் நோதகிக் கொண்டு குளசிலைபயப் போத அமரத்
கூட்டுதல் கண்ணியம் வேடம் கணம் புறத்து. "இது எண்ணத்தது ம்
அதுதல் அந்நகுதிறவன் பமதுதகத போத ஆயுதமும்
கூட்டுதல் வேண்டி அதுதல் மன் உ, வன் எவறு பராக்ஷமும்
கூட்டுதல் வேண்டி நினைவிலினை பிம்பதளத்தல் குளத்தில் பராக்ஷமும்

◆ ◆ ◆

அத்தியாசம் நூற்றுப்பதினாறு
ஆலவாசைய விட்டு வெளியேறவேண்டும்

‘தேரள மேல் கை வைத்தவனை நாம் என்ன செயதாலும்
பொய்யுக்குள் வந்தது மடநிம் மகாத தவறு’ என்று நினைத்துக்
கொண்ட ரா பொன்னிலின் செல்வர் ஆனாலு, அந்தக் கிராமம்

எழிர் பாய் பெயலவாம கண்டது எழியாவிட்டால் என்றாவது ஒரு தான் அது காணான் போல முளைக்கும் என்று ராணுவ நீதியாக யோசித்தாலும். இந்த நாட்டின் உண்மையான பிரச்சனைகளைத் தெரிந்து கொண்டாவதான் இனிமேலாவது அதைச் சீர்த் நாட்டின் இணைக்க முடியும். ஒரு கிரீடத்தால் மட்டும் முடியாது 'கிரீட்' என்றவுடன் அவருக்கு லோகாவும், மாற்றும் அதை ஒன்று சேர்த்து கண்டு பிடிக்கத் திண்ணவில் வந்தது இன்னும் அதிகவேகமாக நடத்தார்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் இரவின் இருங்குருக் கண்கள் பழக்கப் பட்ட பிறகு ஓரளவு எல்லாம் தெரிந்தது. மேகத்துக்குப் பின் திவவு ஒளிந்து கொண்டிருந்தாலும் கிணியின்களின் வெளிச்சத்தில் எல்லாம் புரிந்தது எவ்வளவு எப்படி சரியாக வழி கண்டுபிடிப்பது என்று திண்டாடினார் பொன்னியின் செல்வா வழியைக் கேட்கக்கூடக் கிராமம் ஒன்றும் இல்லை.

அப்போது பார்த்து நீரோடும் சத்தமும் எகிரத் திசையிலிருந்து கேட்கத் தொடங்கியது அவரது கவசத்துக்குக் காற்றில் ஈர வாசனையும் தென்பட்டது. ஆறு ஒன்று நெருங்கி வருகிறது என்று தெரிந்து கொண்டார் சிறிது தூரம் நடந்துவான் அகிரஷ்டவசமாக வைகை நதியும் தெரிந்தது. மதுனாயின் வடக்கில் வைகையாற்றே கொட்டையின் அகழிப்பாதை கிழங்கு ஆனால், கிழக்குத் திசையில் சற்றுத் தூரம் சென்றவுடன்தான் அது உதன்பதியை

பொன்னியின் செல்வருக்கு ஒரு வகைத் திருப்தி ஆற்றாது பாதைவுடன் ஒரு சைதாநாயம் வழிக்காட்டி கிடைத்துவிட்டது வைகையாற்றைப் பிடித்துவிட்டார் இனி அதன் கரைப்போடு போக வேண்டியதுதான் வழி விசாரிக்க வேண்டிய அவசியம் கூடக் கிடையாது அதை மெய் புத் தென்கிழக்கே நடந்தால் சில நாட்களில் சேதுக்கரை வந்துவிடும்.

வைகை என்பது நீளமான கதியல்ல வைகையின் துணை வதானம் மதுனாக்கு அத்தூரத்தில் இல்லை அது போல அது கடலில் சென்று முடிவதுமில்லை கடலோடு சங்கமமாகாத சில ஆறுகளில் வைகையு ஒன்று பூமியின் அபாரத தாக்கத்துக்கு இரையாவிச் சமுத்திரத்தை அது எட்டாது.

ஆனால், அதற்காக அதன் மகத்துவம் குறைவாது இதுவே வைகை ஆறு சிவபெருமான கையை வைத்தவுடன் வெளிவந்த ஆறு என்று பொன்னியின் செல்வருக்குத் தெரியும் இது போல இன்னும் ஓர் ஆறு தமிழகத்தில் இருக்கிறது அது வந்தியத் தேவரின்

காவிரி கைந்தன் ஒன்றும் 'நீலா' துதி சிவபெருமான் 'நீலா' என்றவுடன் காணரிய நதி அது என்றும் அவருக்குத் தெரியும்.

வைகை மிக அகலமான ஆறுதான் ஆனால், அகலத்துக்கு ஏற்றாற்போல நீரோட்டம் இல்லை. வெள்ளம் வரும்போது வைகையிலும் படகுகள் பலவும் அவைபுரணி மிதப்பதைப் பாரக்கலாம். ஆனால் இன்று அப்படியில்லை மணல்பரப்பில் நட நடநிலை ஒடிச் கொண்டிருந்தான் வைகை அவர் காதில் வட்டிய சுகமெல்லாம் நீரின் அளவால் இல்லை. இருந்த கொஞ்ச நீரும் வழிமறித்த பாறைகளின் மேல் மோதியதால் ஏற்பட்ட சங்கம் ஆற்றின் நீர் நடுவில் ஓடியது வெகு நேர களைய அப்படித் தாவிக்கொடுக்க வேண்டிம் ஏவென்றால் புதர்கள் கரையிலிருந்து வெகு தூரம் வரை தழைத்திருந்தன.

ஆற்றங்கரையின் மீது நடந்த அருள்மொழிக்கு வேகம் அதிகரித்தது வெகு நேரம் நடந்து விட்டால் உதன்பதாரம் நடக்க முனைப்பவர்கள் வேகத்தை அடக்கவே செல்ல வேண்டிம் என்பது அவருக்கு முதலில் புரியவில்லை அதனால் அது சீக்கிரத்தில் களைப்பு ஏற்பட்டது ஓய்வெடுக்க இடமிருந்தால் தலையெனத் தோன்றியது.

இந்த வழி தொன்று தொடர்பு பயணிகள் உபயோகிக்கும் பாதை தான் அதனால் வைகை ஆற்றங்கரையிலிருந்து துறைகளை வோட்டியே நதிக்கரை மண்டபங்கள் பலவும் இருந்தன யாதநீலாகள் ஓய்வெடுக்கக் கூடப்படா அமை, வெளவத்தைக் கண்கூடிக் கள்ளியையிருக்க ஆனால், அவருச் செல்ல அவருக்கு இஷ்டம் இல்லை ஆற்றின் நடுவிலிருந்து நீரோட்டத் துக்குச் சென்று முகம் சுழிவி, புத்துணர்வு பெறலாம் என்று எண்ணிய அருள்மொழி ஆற்றின் நடுவே நடந்தார் நீரோட்டமோ வெகு தொலைவில் இருந்தது.

நீரோட்டத்தின் விளிபிறகு உதன்பதாரம் மரங்குச் செடிகளைப் பிளந்து கொண்டு கொடி வழி ஒன்று சென்றது. ஆற்றின் நடுவே சுயநிலை கங்கம் மனிதர்களும் அடிக்கடி நடந்து சென்றதனால் நுயறனையாகப் பாதை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டிம் பாதைவில் கணத்தது போல் மணலும், பாறையின் வெளியில் கலலும் மூன்று கள்ளியும் இருந்தன பாதையிலிருந்து சற்றுக் கால்கள் அகலறால் கூட வேலிவைப்போல் வளர்ந்திருந்த கற்றாழைச் செடிகளின் முட்கள் சில சுமைய அவருடைய கால்களைப் பதம் பார்த்தன.

ஆனால், பாதையின் வரம்புகளுக்கு இடையில் நடத்தாலும் ஒரு கஷ்டம் காணவில் அந்தத் தி. க. முடியவில்லை வெகு

யானைவை உறையுப் பார்த்த பொன்னியின் செல்வருக்கு இன்னும் பல விஷயங்கள் தெரிந்தன யானை மெய்க்கை தெரிந்தது போட்டியாக அது கூட்டத்துவிடுத்து வெளியேற்றப்பட்டிருந்தது. அதன் பதம் குன்றத்துக்குகாது அதிசயித்திருக்கும். யானையின் பிண்கால்களுக்கு மேல் ஒரு காயம் அதுவ சிவக்கிறது வெள்ளைக்குகை மனிதன் செய்க காயமன்று. கூட்டத்தில் ஏற்பட்ட சண்டையினால் இருக்கும் யானைகளைப் பற்றி முற்றும் அறிவாரீ அருள்மொழி. அதன் தாபமும் தெரியும் தாகமும் தெரியும் இப்போது அதன் வேகத்தைத் தெரிந்து கொண்டார்.

அந்த இத்தமிழ் ஜீவன் தன் புன் நிறகுப் இந்த மானிடப் பதாதான தன் கஷ்ட துக்ககெல்லாம் காரணம் என்று முடிவு கூறி விக்கிறது அவனைச் சித்திரவதைச் செய்ய முடிவு கொடுத்திருந்து அவன் திரும்பிச் செல்ல அந்த யானை வழிகொடுக்காது ஆறறிவிடுத்து வெளியேறும் வழியில் அவனை அந்த யானை வழி மறிப்பது என்று அதன் துக்கங்கடைய அவனைச் சுழற்றி அருகி ன்க்குக் காணிக் அடிக்கத் தயங்காது அகராக அது கூக்குரலாது முன்கொட்டி டொகிறது பாலம் நீக்கத் தயானைகளுள் நடுவில் அவன் சிக்கிக் கொண்டான்.

இருவரும் யானை அணங்குத் தொடுக்கவில்லை எனத் அதன் மெய்க்கை வெளியே தெரியுது சாதாரண யானை மெய்க்கை வந்தவனைப் படி பற்றத் விட்டிருக்கிறான் இவ்வகை மனித வாகம் மிகக்கூடிய ஒதுக்கல் போட்டிக்கூட இது அவ்வளவு தக்க இவ்விடம் செய்கது வேறு எந்தப் படவிலை மிகக்கூட, துக்கமோ கூட இவ்வளவு கோபம் தான் தாபவிலை மே என்று இப்போது யோசிக்கப் பட்டது காண தெரிந்தது.

இந்தக் கோபக் காட்சியைப் பார்த்த பொன்னியின் செல்வருக்கு ஒரு சண்டை மனத்தில் ஒரு கோபம் மிகுந்தது போய் அந்த மனிதனுக்கு எதர்களைக் காயப் வேண்டாமா என்று எண்ணினார் ஜீவன். என்ன எருமாக எதர்களைச் செய்வது? எட்டடிபுட்குதலிவாதும் யானை இவ்வளவு வெளி மகாபலகம் அவ்வளவு துருட்டில் துருவகலிந்தே என்று மருதகன் வந்தான். யானை அவ்வளவுடைய கலனத்தைக் கவர முயற்சி செய்கான் இவ்வளவு துருத்த.

பொன்னியின் செல்வருடைய மனதுவ ஓர் ஏக்கம். சாகப் போகும் அய்மனிதனின் மேல் ஒரு கவிவு ஏற்பட்டது அவனை எட்டடிபுட்காபாலாற்ற வேண்டிய என்று உறுதிக் கண்டார் ஜீவன், எப்படி?

இருவரும் எங்கும் திகிலும் எவனக்கூட யானைகளுள் படிந்து வளங்காய் ஒடித்து காற்றுகூட சபதமின்றி அடங்கியிருந்து நின்றிருக்கின்றன பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம் வாயை மூடி யானைச் சுருட்டி அமைதி காத்தன அந்த யானையின் கோபம் நவாறுதகம் புரிந்தது.

இவ்விஷயங்களுக்கு அந்த எவனக்கு கனையில் தாமதம் காண்பது நின்று விட்டது போய் ஓர் உணர்வு.

♦ ♦ ♦

அதியாயம் ஓர்நுபதினெடு யானையின் அட்டகாசம்

இருவரும் நடுங்கும் காட்சியது. யானை எவன் பெருந்து போகத் தொடங்கியிருக்கின்றது அவனுடைய உச்சந்தனை மதன் உயர்ந்து நின்ற வளங்காய் குதுங்கிறது என்று எண்ணியது போய் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம் யானைச் சுருட்டி அமைதி காத்தன அந்த யானையின் கோபம் நவாறுதகம் புரிந்தது. இவ்விஷயங்களுக்கு அந்த எவனக்கு கனையில் தாமதம் காண்பது நின்று விட்டது போய் ஓர் உணர்வு.

அந்த கமயத்தின் அட்டகாது உயர் போய் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம் யானைச் சுருட்டி அமைதி காத்தன அந்த யானையின் கோபம் நவாறுதகம் புரிந்தது. இவ்விஷயங்களுக்கு அந்த எவனக்கு கனையில் தாமதம் காண்பது நின்று விட்டது போய் ஓர் உணர்வு.

யானையின் கண்கள் கோடத்துக் தெருவது துண் நெய் போல மெருவிருதன் அதன் கண்களில் கோபக் குறி கண்டபட்டது வாயோ துதிவ் குறு துணை கண்களில் நுந்து எருக்க மிகக்கூடிய எத யானைகூட இத்தகச் சிவாபிட அதன் கண்கள முறுக்க மண்ட முழுவதும் கோபமே வெளியும் கூடத்து கொண்டு காதுக நுந்து அந்த யானை யானையின் கண் ஓரதுவ பிணை வெளிக்கரு

தன்னைத் தாக்கப் போகிறது. அதனிடமிருந்து தப்பித்தாவதான முழு வெற்றி கண்ணு முழு வாழ்க்கை என்று அவருக்குத் தெரியும்.

அந்தப் போரக் கால இடந்த மனிதனிடமிருந்து வந்ததென்று யானை போகிக்கவிலலை. 'மனித உருவம் ஆனாலும், யானையின் மிளிர்வு, எப்படி' என்று விபக்கவிலலை. எதிரி இங்கிருக்கிறான் நிறுத்தாகவும் தெரிந்தால் அவனைத் துண்டு துண்டாகத் தும்பிக்கை கொண்டு கிழித்தெறியவேண்டும் என்று வதம் செய்யப் பூர்ப்பட்டது.

ஆகவே எதுரில் திறப்பவனை விட அவனை பெரிய எதிரியாகத் தோன்றுவான் யானை திருமயியது பொன்னியின் செல்வா மேல் தாக்குதலைத் தொடங்க ஆயத்தமானது. வெகுண்டு எழுந்த யானை தன் துக்கிக்கையை மகாவிலுணுவின சகராயுதத்தைப் போல ஒரு சுறுசுறு கருவியது துக்கிக்கையைச் சுழற்றிப் பண்கலா களை அகலுறதம் செய்ய வேண்டுமென்ற வெறி வளர்ந்தது. அதன் தந்தங்களால் அவருடனாக குத்திக் கழிக்க எண்ணியது காலகால அவன் தன்னைப் திக்க எண்ணியது துக்கிக்கையால் அவனைச் சுழற்றி அடிக்க நினைத்தது. புகல் எதிரி என்று எண்ணியவனான இப்போது வறிட நிக் கூடப் பார்க்கவிலலை. அந்த மதக் கழம் தோக்கி வைத்து வந்த செல்வராம புதியவனிடம் ஒட்டு மொத்தமாகக் கீர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.

யானையின் தா வடிக்கையில் பொன்னியின் செல்வருக்கு வியப்பு ஒன்றும் உண்டாகவிலலை தன்னுடைய பூகம் சரிதான் என்று தெரிந்த கொணர் மா ஆனாலும் அந்தக் பூகம் சரியா என்பதை அந்தக் சில தொழுகள் கொல்லிலிடும் அகற்றுகப் பிறகுதான் தான் உயிர். இந்நபிபோலா எவர்பிக் கிசகலம்.

பொன்னியின் செல்வார் அப்படி என்ன பூகம் செய்தது அதன் உண்மையை வைத்துத் தன் உயிரையே பண்ணைய வைத்தார். இடந்த ஆற்றில் கடைசியாகப் பிரவாகம் வந்த போது இதன் மேல் 10 சரி மெமாய ஆகியிருந்ததும் ஆனாலும், அடித் துளத்தில் அப்படியிலலை வரும் போதே ஓரிக் காணா பொருதுகளில் அவரது கால் அகப்பட்டது யானை நடந்த போது அதன் கால்கள் மண்ணில் அழங்கியது போலிருந்ததும் ஆனால் வேகமாய் ஒட்டி யானை அந்தப் பொருதுகளில் துக்கிக் கழுவது நிச்சயம் என்று பூகித்திருந்தார்.

மின்னல கீற்றென முடி வெடுக்கதார பொன்னியின் செல்வா திருமயிய யானைக்கு முன் பானையில் கருது கீழ் துத்தாரா ஓட்டம் பிடித்தாரா யானையும் மிளிர்க்கொண்டே அவரைப் பின்

பொருது பொன்னியின் செல்வா ஒடினார் ஆனால், என்னாக நுனிக் கால்கள் 10 நிமித நளையில் பட்டிமயடி ஒடினார். என்ன முழுக கணமும் ஓரிடத்தில் பதிவாதவாறு ஒடினார்.

யானையோ அதி வேகமாக அவரை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது தன்னை வம்புகிழுத்த பொன்னியின் செல்வரைப் பிடித்துடன் அதன் வெறி அதிகமாகியிருக்க வேண்டும் என்று கண்களையே தூக்கிக் கொண்டு அந்த மத யானை மிளிர்யபோது அந்த சபதத்தில் அண்ட சராசரங்கங்கள் வெடிக்காமலிருந்தது அநுசந்தரான்.

யானைக்குத் தக கணம் வேகமாகிக் கொண்டிருந்த யானைத் துக்கிக்கையை முன்னால் வெண் சாமரம் வீசுவது போல ஆடித் தாண்டி ஒடியது எப்படியேனும் எட்டியாவது இவனைப் பிடித்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் ஒடியது மொத்தத்தில் அந்த கீரவுக்கு ஒரு முடிவேயிலலை போலத் தோன்றியது.

புகல் சுறுவின் வேகத்தில் முடி வந்த யானைக்கு அகப்பட்டால் மின்னாத தோடியார் பொன்னியின் செல்வா அவரது கால்களுக்கு எப்படிக்கான அவ்வளவு வேகம் வந்ததோ இந் உயிர்கள் அவரது வேகத்தைப் பொருதுகித் பிழைக்கதம் என்ற எண்ணமோ அந்த யானை அந்த தொடியில் கால்களுக்கு அநிதமாய்ப் பலகலத் அளித்தது.

நிகவும் கவனமாய் ஒடினார் பொன்னியின் செல்வா தன் முடி ஓட்ட மையமம் நளையில் பதிக்கக் கூடாது என்று கவனம் செலுத்த அணர் அவருடைய கால்கள் தளையாத் கொண்டனவா எனத் தோன்றியவிலலை அவர் கால் வைக்கிற இடத்தில் பொருதுகளும் தளையக்கடியால் பள்ளங்களை இடுந்தாலும் அவர் நுனிக் காலில் முடியாதால் பாதகம் ஏற்பட விலலை.

பொன்னியின் செல்வரைத் துரி வைத்துக் கொண்டு யானை மேலும் நெருங்கி வந்தது மேலும் மேலும் நெருங்கி வந்தது யானை அவரைப்போது துக்கிக்கையை கீட்டி அவரைப் பிடிக்க முயன்றது அதன் நகைக்க கூட அவரால் உணர் முடிந்தது.

பொன்னியின் செல்வருக்கே ஸ்ரீயம் வந்தது 'என்ன நாம் தினைத்துத் தலறா? பக்கவாட்டில் ஒத்திவறும் வசதியாக இல்லை. சிகடி கொடுக்கள் அந்நிருத்தன வைக்கையில் களை காலவேல் மரங்கள் நுணர்நிக் காடுப் பிரதேசமாகக் காணப்பட்டது அங்கில் களையின் போல் ஏறலாம் என்றால் ஒரு தொடியில் தும்பிக் கையை வைத்துக் கீழ் இழுத்துப் போட்டு மிதித்து விடும் மழையில் நனைந்த காரணத்தினால் களையின் மண் பிசுராகியிருந்தது

வழக்காக மீதாடங்கி விட்டால் பின் அதை கத்தான் ஓடித் தப்பிக்கக்கூடாது மடியாமா? யானையை விட அதிக தூரம் நுமமாக ஓடி மடியாது கண்களுக்கு தப்பிவிடுகக்கூடாது? வெறு திட்டம் தீட்டவேண்டுமா?

பின் அவரே அதற்கு அவகாசமிலையென்றும் உணர்ந்தார். நான் சமயம் பார்த்தாய், புது திட்டம் தீட்ட' என்று தன்னைத் தானே கடித்து கொண்டார்.

ஒரு சிபிட்டு ம யானை கன்னியை பிடித்து விட்ட மீதானே நினைத்தார். அதன் மூச்சை மூங்கில் உணர்ந்து அதைப் பிடித்து அதைப் பிடித்துச் சென்ற யானை கிரகென்று மண்டிப் படுத்துப் போய் முன் கால்களை மடக்கிக் கொண்டு மண்டிமாக்க சாய்ந்து

யானை சென்ற வழியில் செடி கொட்டிகளும் பாறைகளும் மிதமாக விழுந்தன. காலடியில் உள்ள மண் மட்டும் சாய்ந்து பிடிக்கப்பட்ட அவரை நோக்கிச் சென்ற மதுவிக் கண்ணா யானையுடைய பன்னகை இரண்டையும் பன்னகை வைத்து விட்டு பிறகு சாய்விடப் பார்த்தார். மடியவில்லை. பன்னகைகளை கால சென்ற விடம் பன்னகை திரியறியது மடிவந்த வேகத்தால் யானை சரிந்து விட்டது.

தன் உயிரைப் பணயம் வைத்து இவ்வளவு சிபிட்டு அவர் எடுத்துக் கொண்டது விண் போகவில்லை. தன் காலடியில் மண் அடித்துவதைக் கண்டார். துணித் தாலில் மான் போலத் தாலிச் சென்றார். யானைக் கென்றே மடிவு சென்றே மடிவந்த மது கண்கள் மறைப நிமித்தம் மது கண்களில் பொருதுகளை ஏற்படுத்த ஆயிரம் நினைவுகள் திரிந்த உயர்ந்து போன துறியால் உயர் வாழ்ந்ததன் நீர் அடிக்கடி வராத காலத்தால் பல பொருதுகள் திரிந்தன. மனதுள்ள உயர்த்தித் தாலும் ஆனால், யானையின் கைப் படிபில்லைவே?

பொன்னியின் செல்வர் தன் பின் கை வினை நடந்தது என்று கிண்குழியைப் பாரா யானையின் கோபம் சென்றது. இது மீது வேறு மதமாகச் சோகப் பள்ளிவாய்க் கோபம் ஆனால் புகளில் கிராமிய பாரக்ககட்டப் பொன்னியின் செல்வர், போசத்தாரா பன் வதர்யத்தை ஏராளமாகத் கொண்டு திருமயன்மா கீழே விழுந்த யானை துள்ளிப் போகும் விடமில்லை. யானை ஆனால் அதனால் ஏழ் மடியவில்லை. அதற்குடைய கண்களுக்கு உட்கின் போகக்கூடிய அதற்குச் சத்துருவாக விட்டது இனி அதனால் ஏழ்மடியாது இதைக் கீழ்க்கில் அதற்கு மடிவ வந்து விடும்.

ஆனால், யானை குழியில் சிக்கிவிருந்தாலும் விடுவதாய் இல்லை. பொன்னியின் செல்வரை முறைத்துப் பார்த்தது. அதன் கோபம் அடங்கியதாகத் தெரியவில்லை. பின்னியது. தோவியும் வலியும் ஒன்று சேர்ந்து அதை நோக்க அடித்தன.

பொன்னியின் செல்வருடைய இருதயம் 'படபட' வென்று அடித்துக் கொண்டது. பரபரப்பு அடங்க தோமானது. பிழைததால் புனா ஜன்மமதான் என்ற உயிரைப் பணயம் வைத்து சரியா என்று தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டார் ஆனால், இன்று வேறொரு வழியும் மதக்கத்திடம் பவித்திராது. ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றி விட்டோம் என்ற திருப்தியிருந்தது.

திருமயி நடந்தார் பொன்னியின் செல்வர் இம்முறை ஆயிரம் நீரிட மெல்ல நடந்து வந்தார். அவர் காப்பாற்றியவர்களை நினைத்துக் கிட்டு நகர மனம் துணிவின்வலை நவறி எனச் செல்லிப் பேசுகக் கொடுப்பதற்குக் கூட நா ஏழ்வில்லை. அவன் முகம் வெளுத்துப் போயிருந்தது இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் பன் துமிசொன்ப பேசுகத் திறனை சூழப்பதைப் பொன்னியின் செல்வர் பார்த்திருந்தார். இவ்வளவுக்கும் அப்படி ஏற்பட்ட தோ என்று வந்தார் பின் அவனைக் காப்பாற்றிய தன் மடியப் பலனை அடைய மடியாது.

அவன் உட்கின் நடுக்கத்தை இன்னும் தளிக்க மடியவில்லை. யானையின் பிளிறல் இன்னும் அவனைப் படித்துக்கொண்டு பொன்னியின் செல்வருடைய கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கண்கள் தளம் போல ஆயின் கடைசியாக இவ்வளவு செல்வருக்கு புன்னகையால் மலர்ந்தன.

"வா போகலாம்" என்று கையைப் பிடித்து அவனை அழைத்துச் சென்றார். வெகு தூரம் வரை யானையின் பிளிறல் கேட்கக் கொண்டுயிருந்தது. இருளில் அந்தச் சபகம் எதுவிராவித்தது யானை தளையை விடுவித்துக் கொள்ள. போராடிய பிறகு வளி தாவதாமல் மயக்கமுறும் பின் ஓர் தாட்களில் இளைத்துப் போகும். கால்கள் புறியவில்லை. சென்றால் எழ்ந்து போய்விடும். அவன் உடை நிற்குந்தால் இந் வாய் கால்களில் உயர்வா விடும். முற்றாக கண்களைக் கழுதுகொண்டு விடுவது படைக்கும்.

சுருஷா நோத்தல் கா மெகங்கள் எல்லாம் கனவந்து போய் விட்டன. அவற்றின் பின்னாவிருந்து வெளிவந்த சரக்காலச் சந்திரனின் அமுத கிரணப் போலத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு திருவரும் அடுத்தடுத்து நடந்தனர்.

மாகத் தோந்தெடுத்தனா இனி வழி தடப்பது அனாதையினமாதலால், அன்றிரவு அந்த மரத்தடியிலேயே கழிப்பது என்று இருவரும் தீர்மானித்தார்கள்.

மரத்தடியில் இருவரும் அமாந்தவுடன் பொன்னியின் செல்வனாரைப் பார்த்து அவன், "இன்று நீ என்னைக் காப்பாற்றியதில் ஏதோ ஒருமுக சக்தி நம் இருவரின் பாதையையும் இணைக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. என்னுயிரைக் காப்பாற்றியிடம் தண்பரே, அதனால் என்று இழுத்தான்.

"நீரும் என் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமா?"

"இல்லை. இல்லை, ஒரு சம்பிரதாயம் உண்டு. என் வாழ்க்கை முடிவதும் என நாவலுக்கு நீரே பொறுப்பு" என்று சொல்வது சரித்தவன், "நண்பரே! அந்த யானை தப்பி வராதல்லவா?" என்றான்.

சரித்தனா பொன்னியின் செல்வர "நன்றாய்ச் சிகிச்சிடுகிறது. அவ்வளவு எளிதில் வெளி வர முடியுது ஏன் இன்னும் பவம்?"

ஆமாம், பவம்தான் மத்த கல்ததின் வலிமை யாருக்குத்தான் தெரியுது. புழுவாயது துடிக்கத்துடிக்க என்னை நகக்கயிருக்கமுட அந்த நகயானை அந்த நகக்கயிருக்க இன்றைக்கு யானை வந்து உட்காருத ந்ததான் நீ சிகிச்சுதைய மகத்தான் வீர சாகசச் செயல்தான் என உயிரைக் காப்பாற்றியது நீ துடமிட நீ அந்த யானையைச் சிகிச்சுவதற்கு நாவது இன்னும் யானையைப் போலப் பார்த்துக் கூறுதல் சென்னை தீவிர யானையை அகத்தா லியை மேல்வாய் உயக்கு எப்படித் தெரிந்நது? அப்போது வான் கடிந்தத கற்றுக்கொண்ட வன் தீவிர விச்சகற்றுக்கொண்ட வன் தீவிர யானை அகக்கயிருக்க யானை இப்படி ஒரு மிருகத்தை அடக்கத் தெரிந்தவர்கள் அரிது.

அதற்கு நிகழ்வு கொன்னா சரித்தனா பொன்னியின் செல்வர், அவனோ விடுவதாக இல்லை.

"எந்த நாட்டு ஆள் நீ?"

எனக்கென் நாட்டினரும் இல்லை" என்று அவசரமாகப் பதில் சொன்னார் பொன்னியின் செல்வர்.

எனக்கென் நாட்டினரும் இல்லை" என்று அவசரமாகப் பதில் சொன்னார் பொன்னியின் செல்வர்.

"அந்த மட்டுமே கேட்காதீர்" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

அவன் அதற்கு ஆசரிப்பபட வேயிலை. அதற்குப் பதிலாகப் பெருமூச்சுவிட்டான் சோழர்களின் அடமுழியத்தால் இப்படித்

மாகம் முடிவதும் எதனைபோ பேர் கறுதிக் அலைத்து மன்னடி நகவறார்கள் என்று அவளுக்குத் தெரியும் அகில் புழுவை ஒருவன் என்று நினைத்தான்.

இப்படி நானியின்றி நாயுனாரைப் பவ்வையும் அலையவிட்டனர் சோழர்கள் எனச் செய்வது கரிபுகத்தின் தலை யெழுத்து" என்றான் "போகத்தனத்தில் ஓரக்க மிடகதம் பிணை குவியல் காப்ப பற்றி நினைப்பதில்லை பிணை போல் உயிருடன் அல்லவும் ஆவிரமாயிரம் மககளைப் பற்றியும் நினைப்பதில்லை. உதரக கைப்பற்றிய நாடகம் அவளுக்கு மருடாபிஷேகம் காப்பதையே நினைக்கிறான்" என்று புகார் சொன்னான்.

மதுனரையில் அடிக்கடி கேட்ட உரைவாடல் போலிருந்தன பொன்னியின் செல்வருக்கு.

வந்தவன் பொன்னியின் செல்வருடைய குவியலவனாக தீக்கத்தை உற்றுக் கவனித்தான் பொன்னியின் செல்வர் பல போர் வில் கவந்து கொண்டு ஹா அவர் மீது எதிரில் கவந்தவர்களை எதற்கு காப்பும் பட்ட தினை இருநிரலின் வலுநாயுதம் போலவ ருதலும் அவர் வான் அமைத்த விழுகத்தை எந்த பாணத்தாலும் இதுவரை துணைக்க முடிந்ததில்லை அவருடைய பொன்னிற் பன்னியின் மேல் ஒரு காயம் ஒரு எதிரிமார் செல்வர் முடிந்த தினைச் செய்வார் என்று கொஞ்சம் வந்தோர் இன்று கவனித் தும் இல்லை. அதனால் அவரைப் பார்த்தால் பல பொன்னியின் கவந்து கொண்டவர் என்று யூகிக்க முடியாது. என் போககனம் சென்று பார்த்திராதவர் போலத்தான் காட்டுகுவார்.

"அது இருக்கடும் நீ என்ன தொழிய செய்கிறார்" அதை யாவது சொல்லுங்கள் நல்ல காணம்பரான உயர் உமக்கு ஸ்ரீமல், உமது முகத்தில் ஒரு தெளிவு இருக்கிறது அந்தத் தெளிவு யப்போது வந்தபொன்றால் போரைப் பார்த்தாவது முகத்தில்தான் வந்தம்" என்றான்.

பல நாடகமாக மகத்தைக் கண்ணடியில் பார்த்தவிலை பொன்னியின் செல்வர் ஆனால் அந்த விலரிப்பு உதகம் சோழருக்கு எல்லாரும் சொல்லுவது என்றறிந்தார் தன் முகத்தில் அப்படியென்ன மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்க முடியும் என்று யோசித்தார்.

"யானைப் பார்த்தான் நான்" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

"ஆகா அப்படித்தான் சினைத்தென் ஒன்று தெரியுமா, எங்கள் எதிரியா ஒரு யானைப் பாகன்தான்" என்றான் அவன் மேலும் "போர் யானையையும் சமாளிப்பீரோ?"

"போனவறால் கதமாய்க் பிடிக்காது காட்டு யானைகளைப் பிடித்துப் பறக்குவது எங்கள் குத விதாழில்" என்று அருளமொழி பதில் சொன்னார் ஜலால், பேசுவதை தவிரிட மிஞ்ஞது திசை கிடுமடிவது அவசியம் என்று முடிவெடுத்தார்

"சரிப்பா, உன்னைப் புற்றிச் சொல்" என்றார்.

"பூவிகமாய் நான் பாண்டிய நாட்டைச் சேருதவன் என பெயர் இடுமபன் ஊராளராகப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த போது இவ்வுருவத்து அகப்பட நிக் கொண்டேன்" என்றான்

மேலும் அவனைப் புற்றி விளக்கப் பார் அவன் உயராகத்தூண்ட முனைவதுடன் 'அந்நிய அந்நாரவாகத்தூக்கு ஒத்துவிட்டது' பாகன் டிய நாட்டில் மக்கள் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் அருளால் தான் தான் அந்த நாடு நிக்நா காட்டி வைப்பதில்லை இப்படி யொரு வாழ்க்கை நமக்கு அவமாயம் என்று கடமட்டில் உழக்கை நடத்திவைக்க வேண்டும் அந்த நாடு அழிந்ததைக் கண்டு வெளிப்பற்றி வைக்க

பொன்னியின் செல்வா தன்னை அறிமாய் ஒரு தடுக்கம் கொண்டார் 'கடமட்ட நாடு ஆகா அந்த நாடு நிக் நாணியாகப் போகிறான் நான் காத்திருக்க பெண்' என்று நினைத்தார்

மாறுதலைக் கவனித்த இடுமபன் "என்ன ஐயா? என்றான்

"ஆகா! இத்தனை நாளை நீ கடம்பூர் அரண்மனையிலே சேவகம் செய்தாயா?" என்றார் பொன்னியின் செல்வா

"நீ கடம்பூர் சென்றிருக்கிறீரா? என்றான் இடுமபன்

என் இத்தனைத் கொண்ட வெள்ள இதுமா அங்கே இருக்கிறீரா? என்று சொல்ல நினைத்தார் பொன்னியின் செல்வா ஜலால், 'இல்லை' சென்று தலையணைதாரா ஆளால் பல்பைப் போலப் பொன்னியின் செல்வருக்குக் கடம்பூரின் அணியில் என்ன நடந்தது என்பதையறிய ஜலால் மேலும் சரித்தரத்தைப் புகுறி அடைத்த இவ்வெல்லாம் அது"

தெரியாதவர் போலப் பேசுக கொடுத்தார் 'ஜலால்' கடம்பூர் எரிந்து போனதுமே, எப்படி?

'ஆதித்தனின் கொள்கைப் பின்னால் அரண்மனையே எரிந்து போயது ஒரு நாள் அந்தத் தஞ்சை சீமயாசனத்தில் ஏறு வேண்டியிருந்தார் என்று காண்பது கிடந்த அரக்கன் மாண்ட பன்

தென்றவனின் தடயங்களை அழிக்கத் தீ வைத்து விட்டனர்" என்றான் இடுமபன்

ஆகா! இவ்வாறு அந்தச் சதியில் சம்பந்தப் படிகுக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்ட அபாணமான் அறிவு வேண்டியதில்லை" என்று நினைத்துக் கொண்டார் பொன்னியின் செல்வா சற்று நாட்களாகத்தாரா பிறகு மனத்தை நிதப்படுத்திக் கொண்டு பேசக் கொடுத்தார்

"நீ அப்போது அவருத்தாயா?"

"இருந்தேனா?" தாவைத் தாழ்த்தினான் அவன் 'நீ என் மன்கை காப்பாற்றியவர் உமமிடம் சொல்வதில் தவறில்லை. அந்தக் கொடும்பாளினியைக் கொலை செய்தே நாளைகள்" என்று தன் தாலின் வெளிப்பாடுகளைத் தடுக்க முற்பட்டான் போலத் தோன்றவில்லை ஏதோ உடைந்த அன்ன பீடால் விஷயங்களைப்பொல்லும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான்

அவன் பேசப் பேசக் குன்றிக் தடை நிமிராமல் துரையைப் புகுதார் பொன்னியின் செல்வா இக்கால கால நூறாய்ச் சிந்தி விடும் பீடாவிருந்து அபாணனின் செல்வாக்கை நடுத்தியில் துட்படி ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்து இவர்கள் இரண்டையும் ஒன்று செய்து வைத்தார்

சற்று நேரம் இடுமபன் எதுவும் பேசாமல் நெறு பக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பண்டியைத் நினைத்தாரினோ என்ன வேள, ஏதோ வேளையில் ஆழ்ந்திருந்தான்

பொன்னியின் செல்வருக்கோ, 'கடம்பூர்' அரண்மனையைக் கட்டி எதுதையை சாவு தென்னகத்தின் மாபெரும் வீரன் போரக் காலத்தில் எதிரிகளுடன் போராடி வீர மரணம் அடைந்திருக்கக் கூடாதா? இப்படியா அவன் தலையில் எழுதிவிருந்தது? பெண்ணின் அந்தப்பாத்தின் ஆதட்டில் கத்திக் குத்துப் பெற்றுச் சாக வேண்டிமா? என்று மனம் கதறிவது

இடுமபன் கொள்ளைதெல்லையப் கட்ட போது பொன்னியின் செல்வாக்கைச் சந்தேகம் உண்டா? 'இல்லை' இவன் பொருள் பொய்யை அப்படிப்பட்ட மாற்றத்தைக் கொண்டவன் இவ்வளவு இருக்க முடியாது என்று ஒரு மனம்.

பின்னர் தீவிரமாக யோசித்தபோது, அவன் வாழிலாகக் கிடந்த அனைத்துப் மனமொன்றார் என்று புலித்தார் தன் மனத்தைமே, நேரே இன்று இவன் பார்த்திருக்கிறான் பொருள் செல்வா வாயில் இன்று வராது. ஆனால், அவ்வளவு கைகொத்த காலமாகத்தானாகத் தெரியவில்லையே. நதநிதி தன் கடமையால்

தவறி விட்டாள என்று தெரிந்தவுடன் இவன் சென்று கொலை செய்கிறார்களே வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்.

பொன்னியின் செல்வருக்கு அந் வேகமாக மனம் இயங்கியது அப்போது இவன் கோழரின் எதிரி ஆகா! நமஸ்டன் வந்தபவன் பாண்டிய நாடுப் போராணி இப்போது நம் கடமை யென்ன? அவனைக் கொன்று வைனாகவில் போடுவதுதானே? நாம் யாரென்று தெரிந்தால் அவனும் அப்படி தானே செய்வான்?

ஆனால், இந்நம்பனைப் பொறுத்த மட்டில் ஆதிக்கணிக மரணம் கொலைதான் இவனை. போர் இன்னமும் முடியவில்லையே போரில் கொடவது கொலையாகுமா? என்பது போலப் பேசிவான்.

"கோழர்கள் பாண்டிய நாட்டில் எத்தனையோ கடுமையான களையெடுத்தது ஆடிச் சுவாசகிவிட்டனா என்னைப் போல இன்னும் எவ்வளவோ போர் உண்டு அவர்கள் உயிர்த் தியாகம் செய்வதும் பின்வாவது மட்டாராகச் சரிவான சந்தர்ப்பத்துக்காக காத்திருக்கிறார்கள் தியாகம் செய்ய ஆளிருப்பதால் விணாகச் செய்கக் கூடாதல்லவா?"

அவ்வாறதைகள் பொன்னியின் செல்வருடைய காதின விழுந்தப்போது அவருடைய நெஞ்சம் அடைத்துக் கொண்டது போலேயிருந்தது. 'இந்தப் பாலியின் வாயினால் அதையெல்லாம் கேட்க வேண்டியதாய்ப் போனதே நான் கொல்ல வேண்டிய வனவே என் கண்ணெதிரில் காட்டி அவன் உயிரை தீர்த்து மரணத்திற்குடுத்து காப்பாற்றி வேடிக்கை பார்க்கிறது விதி' என்று சொல்கார் அந்த இழிசெயலைச் செய்வதைத் தானே காப்பாற்றி யிருந்தார் கொஞ்ச நாட்களாகவே தன் வாழ்வின் பாறை தவள்கை இவனை விதியின் வசம் தான் என்று பொன்னியின் செல்வா தெரிந்து கொண்டிருந்தார் இதுவும் விதியின் விளை யாட்டே இதுவே கடந்தகாலமாய் இருந்தால் ஒடுக்காலும் இந்த மனிதன் உயிருடன் சென்றிருக்க முடியாது எப்படி போ சமாளித்துக் கொண்டு தட்டுத்தடுமாறி நுட்பம் மாற்றாமல் வைத்துக்கொண்டார்

ஆனால், பொன்னியின் செல்வரால் இன்னமும் தம்ப முடிய வில்லை 'வெளித் தோற்றத்துக்குச் சாதாரணமாய் இருக்கும் இவனா உலகின் மாபெரும் வீரரான ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றது? ஒருவேளை பொதுவாகப் பாண்டியரால் அவனுடைய மரணம் நிகர்ந்திருக்குமோ இவன் விணாகத் தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்கிறானோ?"

பொன்னியின் செல்வரால் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளும் அவனது கூற்று மெய்யாகத்தானிருக்கவேண்டும் என்று சொல்ல அவனுக்குக் காரணம் இவனை இந்த விஷயத்தை பொன்னியின் சொன்னால் அவன் உயிரை அவனது அவன் அப்படித் தாக்குதும் வெளியே சொல்கிறான் என்றால் தன் மீது வைத்திருக்கக் கூடிய அன்புக்கும் நன்றிக்கும் அது அறிவுறு என்ன பொன்னியின் சொன்னால் தெரிந்து கொண்டால் அவனைப் பழிவாங்க அவர் மிகமாய் இவனைப்போலத் அவருக்கு ஆசனியம்

இந்நம்பனை மனம் நிறுத்தான் ஏதோ மனதில் இருந்த பாரததை தூக்கி வைத்துவிட்டுத் தூங்கிவிட்டான் பொன்னியின் செல்வருக்குக் கோழர்க்கம் வரவில்லை திரும்பிப் பார்த்துப் நல்ல நாளை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் இந்நம்பனை தன்னைத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் பொன்னியின் செல்வருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை நாளிரவு ஆகியும் தூங்காமல் காத்திருந்தார் பல கேள்விகள் மனதில் இவருக்குத் தாய்ப் பார்த்தோடு

புலகத் என்னவானது? தெருகு உடை ஏமாட்டமான வேதனை அல்லவோ எனக்கு வரவில்லையே இந்நம்பனைப் பற்றி உறுத்தத் தீர்மானிக்கவே 'என் அண்ணனைக் கொன்றவனா நீ?' என்று கேள்வி கேட்கத் தோன்றவில்லையே திருகு உடைக்கக் கூடிய ஏன் வரவில்லை? இரவில் வந்தால் அந்தக் காலத்தில் இவன் தனவரில் பாராங்கல்களைத் தூக்கி எரிய வைக்கச் சொல்லியோ' என்றல்லவாம் குழம்பினார்

பின்னர் சிரித்தார் தன்னுடைய விதியின் விசித்திர கதியைக் காணச் சிரித்தார் இப்போதுதான் அவன் உயிரைக் காப்பாற்றினான் அதற்குள்ளாக அவனைக் கொன்றால் நன்றாகவா தூக்கமா? விதி தன் விளையாட்டைத் தொடங்கிவிட்டது என்னால் தூயிரினை உலகில் உள்ள எல்லாரையும் மறந்து நம்மனை மட்டும் தூரத்தி வந்திருந்து தன் முடி வேலையாக.

எரி கொலலேண்டாம் நுது டைலிட் ந்த தூங்குகிறான் தூங்கும், இவன் தூங்கும் போது கிளம்ப அவர் மனம் தூங்கி வரவில்லை ஏன் இவனிடம் அன்பு ஏற்பட்டுவிட்டது? இந்தக் கொலலேண்டியினிடம் அன்பு? இவனைப், இவன் வேல்தார் மலையையே கயசரித்தையெல்லாம் சொல்லிவிட்டாய் தான் தான் நம் நிஜ ரூபத்தை மறைக்கும்படி வார்த்தைகள் பார்க்கினாய்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சிறகு வெளுத்துப் பொழுது புலகு தொடங்கி விடும். அந்த நேரத்தில் அவனை எழுப்பி முடிவெடுத்தாக வேண்டும் தானைக் காலையில் உறுப்பிடுகிறபோது வேறு வேறு திசைகளில் கிளம்ப வேண்டும் என்று மனநுருள் தோன்றித்துக் கொண்டா பொன்னியின் செல்வா இல்லை, என்றால் மனம் மாறி இவனைக் கொன்று விடுவோம் என்று முடிவு செய்த பொன்னியின் செல்வா தூதரும் உறுபதி விட்டாள்.

இருவருமாய் நன்றாய்ப் படுகின்றவதி விட்டனர் கூரிய வெப்பம் பட்டவுடன்தான் இருவரும் எழுந்தனர் காலையில் நேரம் ஆக ஆக சூரியன் வான மாகக்கதல் மேலே ஏறியது மரங்களுக்கு இடையே துள்ளை போல் திறந்திருந்த இடை வெளியிலிருந்து வெளிச்சம் வந்தது.

தூக்கத்தினை நந்து ஒரு மாதிரி தெளிந்ததும், சுற்றுப்புறத்தைக் கூரிய பிவ்விசுத்தில் சுற்றிட பாகநாள் அது மட்டுமல்ல ஒருவர் மக்களுக்கே கூட ஒருவர் தெளிவாக இப்போதுதான் பாகநாள் முடிந்தது அவர்களைக் சுற்றிலும் காடு நுழைகின்றது பக்கத்தில் காள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை ஏன், மனித நடமாட்டமே இல்லை.

இவ்வகை சிவாக நிலைத்தபடி இப்போதுதான் தீக்கிரான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும் என்று பொன்னியின் செல்வா நினைத்துக் கொண்டா தோந்து போவதா பிரிந்து செல்வதா? ஆனால் காலம் உதயத்துடன் இரவு நேரமாகும் ஒருவரை வெருவர் நடுவில் கொண்ட விடை உற்றுக் கொண்ட விடாம் என்று எண்ணியவருக்கு ஏமாற்றம் பேசுக் கொடுக்கவுடனேயே இவனைக் சுற்றி விடுவது என்பது கஷ்டம் எனப் பொன்னியின் செல்வர் அறிந்து கொண்டார்.

பயந்தாலோ தனதியாலோ பொன்னியின் செல்வரை விட மூட தேன் என்று சொல்லி விட்டான் அவன் மரக்கரு முன்று தடவை, 'என் உயிரைக் காப்பாற்றியவிரா' என்று சொல்லிக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தான் அவன். போது யானையின் பக்கமே நாம் உதவி செய்கிறார்களோ? என்றுகேள்வியே சித்தார் பொன்னியின் செல்வர்.

இந்த நடவடிக்கைப் பிணைப்பை வளரவிட வேண்டாம் என்ற எண்ணத்தின் பல சமயம், 'நான் உன்னைக் காப்பாற்ற வில்லை புதுருகளுள் ஒளிநிறுக்கும் வளவிலகருகளின் கைவண்ணம்தான் அது' என்றார்.

உதற்கு இடம்போனா, "நன்பா! நீ அடக்கத்தில் என்ன உணர்வு இப்படித் தந்திரத்தால் மத்த கஜத்தை அநாயாளாக விடக்கூடிய நீ வில்லேத்திய வீரர்கள், வானேந்திய வீரர்கள் எனவாம் பலம் கொள்ளும் காரியத்தை வெறும் கையினால் எடுத்துவாய்" என்றான்.

அந்தவளம் இவ்வளவு ஸார வேகமாய் ஒடினான் வெற்றி வளமாய் அதன் என் கால்கள்தான் எதிருதனா" என்று அதை வெட்டிக்கொண்ட ஆக்கினார். இப்போது பாகநாள் தவித்தனா வளமாய் பிரிந்து போக வேண்டும் என்று கொண்டாள் அந்த நேரம் அவளின் இழம்பன் சரி, சுற்று நேரம் சோந்தி செல்லு வோம் என்று முடிவெடுத்தார்.

தூரில் ஒரு வந்தபோது நிக்கந்துத் திசைமறந்து துருது வாய் நா அகனால் சிறிது நேரம் அப்படியும் இப்படியுமாய் பாகநாள் பாகநாள் பிறகு எதையே பக்கம் போகலாம் என்ற எண்ணத்தில் துருது இழம்பன், கருத்தில் நின்ற பொன்னியைப் பாகநாள் துருது பொன்னியின் செல்வரை பூமினையே தோக்கல்கலை வளவில்கலை தோக்கிக் கொண்டிருந்தான் துருதுதலைப் பாகநாள் துருது ஆற்றித் தந்தனையில் முழங்கியிருந்தான் அப்போது துருது ஒரு விசித்திரமான சபகம் கேட்டது ஒரு கண்ணில் இருந்து வந்த துருது அவன் ஒருவரை தோக்கி வளவில்கலை துருதுகள்.

துருது வளவில்கலை ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது அதுவரை ஏன் துருது இருந்த சூரிய வெளிச்சம் பாரிசு என்று இருந்தது துருது துருது துருது இருளாக மாறியது அதன் மாறுதல் ஏன் துருது தென்படாத அதுன் மொழிவாய்மன் உடனே கண்டது துருது துருதுவில்கலை 'கூரிய பூமினையே மறைக்கும் அளவுக்கு துருதுகள் மறைப்பாத்தத்தில் பறக்கக் கேள்வி, பட்டிருக்கிறேன் துருதுவில்கலை கைக் கூப்பம் போவோன்று வளவில்கலை உடனே கண்டது" என்று விபத்தார்.

துருது வளவில்கலை தோக்கிக் துருதுமினால் காதங்கள் வளவில்கலை காதங்கள் வளவில்கலை காதவாய்க்கலை பயங்கர உடனே காதம் பூக்கலைப் போல் ஆக்கத்தை ஆக்கிரித்தான் அருங்க காதங்கள் ஒரு காதத்தில் கருப்பான துருது ஒசைகள் அவற்றின் வளவில்கலை வெளியாயின.

மேலும் சில நிமிஷ நேரம் அங்கேயே நின்று அந்தக் கட்டினைய வளவில்கலை ஆகலுடன் பாகநாள் கொண்டிருந்தார்கள் தாக்கங்கள் பாகநாள் சூறாவலியை நினைவு படுத்தியது காதங்கள் ஏன்

உள்ளதில் தோன்றியிருந்தது ஆனால், அந்த உளனக் கிளர்ச்சி போல்னாம் இடும்பனுக்கு இல்லை.

பொய் சில சமிக்ஞைகள் செய்கதும் அந்தக் காகக் கூட்டம் ஒன்று சபதமுமின்றி வெளிவெறிவது சபதமென்றால் வாய்விருந்துதான் லாவிவலை சாவ அடக்கமாயச் சென்ற அதுப பறவைகள் அடித்து சிறகுகளில் புயல் அடித்தாற்போல் ஒர் அநிவ புழுதி பறந்தது. சிறு சிறு பறந்த போன்ற சிறகுகள் காற்றில் மிதந்தன சிறிது நேரம் அந்தச் சித்தரைச் சுற்றி ஒரே அவலலாகவலலாமாயிருந்தது சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அமைதி ஏற்பட்டது. எல்லாக் காகவ களம் தங்ககென ஒரு மரக் கிளைப்போ, பாறையையோ தரையில் ஒரிடத்தைவோ தெர்ந்தெடுத்தது அமர்ந்து விட்டன எதுவுமே வாயைத் திறக்கவில்லை.

மீண்டும் இருவரும் துறவியைப் பார்த்தார்கள் பொன்னியின் செல்வருக்கு அவர் மிகம் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட காகத் தோன்றிய லும எப்போது இவருடைய பழகியிருக்கின்றான் என்பது மாறம் தெளிவாகவில்லை அவர் மிகம் சாந்தமாக இருந்தது அவவப்போது சிந்தியும் சில நேரம் சோகமும் அவர் மிகத்தில் மாறியாறிய படை மெடுத்தன தூக்கத்தில் இப்படி அளவுகள் கண்ட போது மருத்தில் புயல்கள் மளவதும் சில சமயம் பயங்கரமான களவுகள் வரும் போது அச்சம் வருவதும் போல.

இருவரையும் பார்த்துச் சிரித்தாள் புன்னைய புத்தி அவருடைய இதயத்தின் செந்நிறமும் பறக்கின் வெண்ணிறமும் அவர் கரும தாபக நடுத்திவ் செந்நிறம் 'இடும்பா பொன்னா வாராகுகள் அப்பா! வந்தார்களா? உங்களுக்காகக் காத்திருந்து காத்திருந்து, கட்டும் போதுமே என்று ஆகவிட்டது ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?' என்றாள்.

ஆகா! துறவி புதிதது விட்டா தன் பெயரை' என்று திணைத்தான் இடும்பன் ஆனால், பொன்னியின் செல்வருக்காக தான் தனக்குப் போன தூய்வு கூட்டிக் கொண்ட பொன்னன் என்று புதுப் பெயரை இவா எப்படிக்க கண்டு சிபுத்தான் என்று ஆசனியப் பந்தாக்கின் அந் அறுபுதச் சமாததவாய்களைப் பற்றி ஏற்கெனவே பொன்னியின் செல்வா தெளிவிட்டிருந்தது அனுப்பப்படு இப்போதுதான்.

பொன்னியின் செல்வருக்கு அவர் உண்மையில் தனக்காகக் காத்திருந்தாள் என்று தெரிந்தது தாம் வருமுகுடே வருவோம் என்று அவா ஒருவாறு ஊகித்தது தெரிந்து கொண்டிருந்தாள் அவா இருவருக்கிடையே உள்ளிருக்கும் விஷயமெல்லாம் தெரிந்து

காவிரி கைத்தறி போல. ஏதோ அவர் முன்பே நிற்கும் போது அவர் கைத்தறி நிற்பது போலொரு பிரமை. ஆனால், ஒன்று அவா தாமதத்தில் அதுவரை அறிந்திராத நிம்மதி உண்டானது.

பொய் இருவரையும் கண்டு சிரித்தாள் சிரித்ததோடல்லாமல் அடக்கம் வரும்படி அழைத்தாள். "இருவருமாய்ச் போந்து வந்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள்.

பொய்! நாங்கள் வழியில் சந்தித்தோம்" என்றான் இடும்பன் பொய்! அவர் முன் பேசும்போது அவனுடைய குரல் தழுதழுக்கது. பொய் ஆசாமியான இடும்பனுக்குக் கூடப் பகதி வந்தது அவர் பார்.

துறவி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் "வழிப்போக்கர் போலச் சந்தித்து வந்தீரா?" என்று கேட்டுவிட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

பொன்னியின் செல்வருக்குப் பதற்றம் 'கவாயிகளுக்கு அந்த தூக்கமும் தெரிந்து போய்விட்டது. நேற்றுதான் நமக்கே புன்னையது அதற்கள் அவருக்குப் புரண்மாகப் புரிந்திருக்கிறதே! அவர் இதற்கும் மேலே பேசினாயிலா, அருகும் கொண்ட ஜாடை என்னப் பேசுகள் செய்தாலோ உண்மை வெளிப்பாடுவிடும் என்று வெளிப்படாவிடும்' என்று நினைத்த அவருக்கு உயிரே மூன்றுவிடும் போகிருந்தது.

ஆனால், அவர் அளத்த தொடரவியலை இருந்துவிட்டுச் செல்லுங்கள்" என்றாள் அதிகாரத் தொவியுடைய கடினமான குரல் போன்று இருந்ததாலும் அன்புக் கட்டளை என்றும் அதை உணர்த்தக் கொண்டவளாம்.

விதவாக்குமே அங்கே இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது நேற்று நடந்த சம்பவம் இடும்பனின் குணத்திலிருந்தது. அதற்கும் தூக்கம் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்காமோ என்று தோன்றியது அவனுக்கு அவர் முன் உருகிக் குழைந்ததான் இடும்பன் பொய் வாகச் சோமபித் திரியும் ஆண்டுகள் பிசாசுகள், காலித்துவரி குறித்த கத்தியாசிகள், மண்ணை ஓட்டு மாணவ அணிந்த காபாலி கூட்கள் இவர்களை வெல்லாம் கண்டாபெ அவனுக்கு ஆகாது.

'நாட்டில் இவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன இதில் கடவுளைத் தேடு கைவாயத்தை தேசி என்று உபதேசம் வேறு என்கிற தாடம் ஆனால், இவ்று இது வேறு விதமான அனுபவம் என்று தெரிந்து கொண்டாள்.

பொன்னியின் செல்வருக்கோ 'இவாது அழைப்பு நமமுடைய தோக்கத்துக்கு அனுசரணையாகவே இருக்கிறது சுழத்துக்குப் போக வேண்டும் என்று என்க வேண்டுதவா? என்று தோன்றியது

பாரகத்தும் பார் பாரென்று புரித்தவருக்கு அவனுடைய தூபாக்கியம் இக்கனையது என்றும் தெரிந்தும் இருக்கும். அந்த மகாவின் முகத்தில் கருணையும் அன்பும் நிறைந்து தூயவியைக் கண்டான் கூரிய அறிவின் ஒளியும் அவர் கண்களில் விசியது 'இந்தச் சித்தரிடம் இருந்து நம்மைப் பற்றி எதைப்பாவது கற்றுக் கொள்ள முடிவிறதா என்று பாப்பபிரம் என்று முடிவெடுத்தார் பொன்னியின் செல்வர்.

ஆனால், இருவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று கான திருஷ்டியில் தெரிந்து கொண்ட சித்தர், பதிலுக்கு எதிர்பாராமல் காட்டுக்குள் நடத்தார்.

மாயக் கயிறுநில கட டுண்ட வா போல் இருவரும் சித்தனார் பின் தொடர்ந்தனர்

அத்தியாயம் ஐந்து திருப்பதிசென்று சித்தருடைய சிவன்

யோக, "வாருங்கள்" என்று அழைக்கவும், இருவரும் பேசாமல் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள் அவர்களுக்கும் மேற கொண்டு என்ன செய்வது என்று ஒரு கண்ணாடி யோசனையிலாவது அவர் கேட்டவுடன் சற்று நிதானித்து யோசிக்க நேரமும் இல்லை வேற்று யோசனைகளும் இல்லை என்பதால் அவர் பின்னால் நடந்தனர்

அவரும் எவனாக கணையாரக் காட்டுக்குள் புத்தத்தினை இரு புறமும் ஆயிரமாயிரம் காசங்கள் உற்றுப் பார்த்தபடி மரத்தில் அமர்ந்திருந்தன 'தாவகன வரும் செய்தினைய முன்பே சென்று காக்க கூட்டம் அளவிட மொழிவிட்ட தோ' என்ற சந்தேகம் பொன்னியின் செல்வருக்கு.

யோகியோ திருப்பாரமல் சென்றார் புதியவர்கள் பின்னால் வருகிறார்கள் என்கூட உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை 'யோகிக்கு துமிடம் என்ன வேலை' நமக்காக வெகு தேரம் காது திருத்தென் என்று கொண்டாரே? எதுவாக?' என்ற சந்தேகங்கள் மனதை நிறைத்தன.

யோகி இவர்களிடம் என்ன எதிர் பார்க்கிறார் என்று தெரியாத போதும் சமயவகங்களின் கோர்வை ஒரு விதத்தில் பொன்னியின் செல்வருக்குப் பிடித்திருந்தது விதியின் வசத்தில் விட்டால் தின உயர் அன்புபலம் திகழும் போல, கவரரசியமாயத் தானிருந்தது.

எவனையாரற்றென்போடி இருந்த மரங்களைத் தாண்டினார்கள் வாய்க்கால் ஒரு அழகான கோயில் கண்களுக்கு தெரிந்தது கோயிலுக்கு நல்ல ராஜகோபுரம் இருந்தது. ஆனால், வானமடித்து வாய்க்கால் நடுத்த கோயிலின் மதில் மேல் நடுத்தளின் தாவகன வரிசையாய் ஏக திசையில் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தன ஜனகயால், அது சிவன் கோயிலாய்த் தான் இருக்க வேண்டும் என்று யூகித்தனர் கோயிலுக்குச் சற்று அப்பால் மாட மாளிகைகள் காணப்பட்டன ஆனால், கோயிலுக்கு முன் மணித் தடமாட்ட மே துவண்ட வெறும காந்தான் மற்ற ஊர்கள் போலக் கோயில் வாய்க்கால் நடுவே இல்லை ஓர் ஓரத்தில் இருந்தது

யோகியுக்கருந்தான் இவர் தானையோ?" என்று நினைத்ததோ தாவகனம் ஆனால் இவர்களுக்கு அவனிடத்தைக் காட நம் பாராட்டிட யோகி அவர்களைக் கொண்டு போனது கோயில் அருகே சென்ற யோகி திருமயி, இதுதான் பூவனம் என்றார்

இருவருக்கும் உடனே புரிந்துவிட்டது பதுளாயிலிருந்து வேறுவருகை செல்லும் வழியில் எவனாக ஓரிக் கதில் வந்தது யோகி: பாயவான் உதகாவாஸினியான் எவனாக கணாயில் இருந்த பூவனம் வட காசிக் கத சமமானது என்று இருவருக்கும் அபாயம் அகன மொழிக்கு இன்னும் தெரியும் சமயக் காவா பாராட்டிட மீது என்று தெரியும்

ஆனால், எதிர்பார்த்தபடி யோகி கோயிலுக்குள் நுழையவில்லை வாசலுக்கு நேரே வந்து, "ஓம் நமசிவாய" என்று மூன்று முறை கதிலுள்ள ஏதோ வெங்கல் மீள் அடித்தார் போய் நின்றது பொன்னியின் கரல் அவர் தூண்டிக் கேட்டு மெய் சிவந்தது தாவகனக்கும் அனாதப் போலவே கோயிலுக்குள் கோதானலயில் எட்டியிருந்த மாந்திரம் அனாத ஜயோநகத்தை சற்று நேரம் ஓரே மூலம் தவன் கோயில் குருக்களும் அவர்களின் ஓரே நடவதோ

சித்தர் மூல மண்டிமட்டுத்தான் விழுவிலை படர அவ்வளவு குவிந்து வாய் மொத்தி ஒன்றோ யோகிக்கு முன்

புதியவர்களைக் கட்டிக்காடும் எண்ணத்துடன் திருமயி தாவகனாயும் பார்த்தார் யோகி "இவர்கள் என்னுடன் சில நாள் தங்குபவர்கள் இவர்களுக்குத் தவறாமல் கோயில் பிரசாதம் காட்டுக வேண்டும்" என்றார்

ஸீயெனப் பட்டமும் தலையாட்டினார் யோகியின் மனைவியின் திசை சிறு அகன்றது இருவருக்கும் "ஆகா! நமஸ்காரம்! சில நாள் இருக்கச் சொல்கிறார்" என்று புரிந்தது.

பின் யோகி கோவிலுக்குக் கிழக்கே நகர்ந்தார் மரங்களுக்கு இடையில் புகுத்தார் அவரு காட்டுக்கு நடுவே இருந்தது ஒரு சுத்தமான இடம் அவ்விடத்தில் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கின பூவணம் என்று அவர் பெயரைச் சொன்னவுடன் இவ்விடத்துக்கு என்னவொரு பொருத்தமான பெயர் என்று இருவருக்குத் தோன்றியது.

எல்லா நிறங்களிலும் பூப்புகள் பூத்துக் குலுங்கின வைகைக் குளங்களிலும் சரி, கோயில் குளத்திலும் சரி, வட்ட வடிவத் தாமரை அவ்விட இடைகள் தங்கள் இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளத் தடுமாறின் தாமரை மலர்கள் இடைகளைப் பூத்து வாழ மறுத்து. அவற்றின் மேல் தலைதூக்கி இதும விரித்திருந்தன.

தலைக்கு மேல் பார்த்தால் பொன் நிறத்தில் சரம் சரமாய்க் கொண்டை மலர்கள் தன் காதலி தங்கையைப் போல மேலிருந்து கீழாகப் பாவவதால் அவற்றைச் சிலனுக்குப் பிடிக்குமோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது அனைத்து மரம் செடி கொடிகளின் அடிப் பகுதியிலும் அடுத்ததே மலர்களின் கம்பளம் ஒன்று விரிக்கப் பட்டிருந்தது - வட்டமாக.

தஞ்சை என்றால் பரவாயில்லை ஆண்டு முழுவதும் ஆறுகளிலும், குளங்களிலும், குளங்களிலும் தண்ணீர் நிறைந்து கருமயி ஓடும். பாண்டிய நாட்டில் ஜலசுதைப் பாப்பபித் அரிது. அப்படி பிறகுகையில் இந்த இடத்தில் இப்படி இயற்கை வளமே கொண்டிருக்கிறானே! எப்படி? இதையருளா? இவ்வை, இந்த யோகியை இயற்கைத் தாய் வாழ்த்தி வணங்குகிறாளா?

'காங்குகின் இப்படி இவர் மூவ் சரணடையும்போது இயற்கை எல்லா விதங்களிலும் அவர்முன் ஆடுவாள்தானே' எனத் தோன்றியது.

அவர் அவரு தங்கக்கூடிய ஒரு குடிவை எதிரொன்றத் பொன்னி யின் செவ்வருக்கு ஏமாற்றம் அப்படியொன்றும் இல்லை வெய்யிலோ மழையோ அவரைப் பாழாக்காது என்று இருவரும் அகற்றுகத் தெரிந்து வைத்திருந்தனர் ஆனால் தங்களைப் பாதிக்கூட என்ற வருத்தமும் இல்லை. ஆனால், இந்த இடத்தில் மனித நடமாட்டம் அங்கமாகவே இருந்தது போவொரு எண்ணம் பலரும் இவரைக் காண வருவார்கள் என்று பூத்ததன்

பாதிக்கு வந்த வேலை முடிந்தது போல அதற்கு மேல் யாருமே சொல்லாமல் யோகி ஒரு மரத்தடியில் அமரத்து தியானம் செய்கிற தொட்கிவிட்டார் மேலே என்ன செய்வதென்று தங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஈறு தேரம் யோகி கண் திறப்பாரா அது நினைத்துக் காத்திருந்தனர் ஆனால், கண் திறக்கவில்லை.

பின்னியைக் கண்டதிலிருந்து இருவரும் நெடுநேரமாய்க் கழறையாடவேயில்லை முதல் முறைபாக இருவரும் வானத்தைக் கண்ட பரிமாறிக் கொண்டார்கள் "தாமாய் எடுத்துப் போட்டுத் தலை வைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது" என்றார் அருள மணி.

அவ்விட இருவருமாக யோகியைச் சுற்றியிருந்த இடத்தைச் சுற்றிச் செய்தனர் மரத்துவிழுந்து விழுந்த இடைகளைப்பெல்லாம் அடித்துக் குவித்து வைக்க ஆற்றின் காவரத் பகுதியில் தி டுபுளாண்ட இடம்பல அருகில் இருந்த பாண்டுகளில் நீர் எடுக்க ல் துருகு சென்றார் பொன்னியின் செவ்வார் இருவரின் செவ்வ ணையிட மெளனமாய் மேற்பார்த்தல் ஆயிரம் ஆயிரம் காங்குகள்

புகுத்தவரை வேலைகளைச் செய்து விட்டுக் களைப்பைப் பிட்டுக் கோகியின் முன் இருவரும் அமரத்தனர் மதும பாயிலில் மணி அடித்தது அதற்கும் சித்தா முகந்தன் ஓர் அளவு வ ளுணை மதியா உணவாந்நதுக் வேளை வந்த போது கோயில் ல் கோயிலைப் பூட்டிவிட்டு அவர்களைத் திடி வந்தார்.

பட்டிருக்கச் சுற்றுப்புறத்தைக் கண்டு ஆனந்த அதிர்ச்சி ஆகா! பாண்டியாக வேலை செய்திருக்கிறார்கள் ஒரு நாள் என் கோயிலையும் வந்து கதறப் படுத்த வேண்டும் நான் ஒருவனாக நடக்கவில்லை" என்றார்.

என் ஊரிலிருந்து உதவிகள் இல்லையா? பெரிய மாட ியைக்கொடுத்த திகழுகிறபித் திருப்பூவணம்" என்றார் பொன்னியின் செவ்வார்.

இல்லையென்பார் ஊரோ காலியாயிடுகிறது திருப்பூவணத்தின் எல்லாம் விட்டைப் பூட்டிவிட்டுச் சென்று விட்டார் விட்டுக் கூடு காவனாரி. அவ்வண்ணம்.

கோழர் படை யெடுப்புக்கு அப்பற்றம் சிறு ஊர்கொவ்வாய் வந்த பீராயலிட்டு என் என்றான் தீரம்பல 'பூவணம் ம டுபுளாண்டி'.

பின்னா கோவிலுக்கு வாரும் வருவதில்லையா? "வருவார்கள் அவ்வாறுபோது அவையெனத் திரண்டு வருவார்கள்" என்றார் பட்டர் மர்மமாக.

பட்டா கோயில பிரசாதத்தைக் கொண்டு வருகிறதோர் பொன்னியின் செல்வரிடம் கோயிலம் பள்ளியிலிருந்து வந்த சம்பாஷ சாதகத்தைக் கொடுத்தார் பட்டா இரண்டு பொட்ட வங்கனதான் இருந்தன

"கவாயிதே?" என்று கேட்டார் பொன்னியின் செல்வர்

ஏதோ பெரும் அபசாரம் செய்தது போல் பட்டா பொன்னியின் செல்வரை முறைத்தார் "அவா சித்தர் நம்மைப் போவெல்லாம் இந் வேளைகள் சாய்விட மாட்டார் இதுவரை தான் கொடுத்த எதையும் அவர் எடுத்துக் கொண்ட திவ்வை" என்றார் பட்டா

"ஆனால், பள்ளி நான் பார்த்திருக்கிறேன் பிரம்மபா என்று தெரியவில்லை காதலன் கொண்டு வந்து அவர் காலடியில் உணவடை போடுகின்றான் மாமிசம் கூட கொண்டு வந்து போடுகிற அளவுக்குட ரசித்துச் சாய்விடுவார் போகும் போகவில்லை" என்று சித்தருக்கு அணைக்க அங்கு கண்ட பிள்ளை போலும் அப்பா அப்பா இவ்வளவு காவலாகவில்லை" என்று பட்டா சாட்டினார் மாமாவும் அதற்கு விடைய உடைய விடைய அதையும் என்றார் தான் காதலகத்தை ஏற்காமல் காதலகன் கொடுப்பதை அவர் உணர்ந்துகொண்ட போல் பட்டா கதை

பட்டா இவ்வளவு சித்தர் பட்டா கதை புலவர் பட்டா கதை என்று தெரிந்தே, கேட்டார் பொன்னியின் செல்வர் ஆனால் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

காவிரி கைத்தீர் பதித்துருங்குகள் மாவலியில் வேளையிருக்கும் என்று சொல்லிச் சென்றார்

பட்டா சொல்வதற்காக சித்தருக்கு உணவு கொடுக்காமல் பட்டா கதை கூடாதென்று பொன்னியின் செல்வர் உணவில் ஒரு பங்கைக் கண் முடிய சித்தர் முன் படைக்க எண்ணி எடுத்துச் சாப்பிட்டார் அப்போது திடீரென மரத்தின் மேலிருந்து காகம் ஒன்று

பட்டா வென்று சிறகடித்து வந்து அதை உணவாகத் தளரவில்லை பட்டா பட்டா அதன் சிறகு அடித்த வேகத்தில் அவர் கையில் பட்டா பட்டா ஏற்பட்ட சாதம் கேட்கத் திடீரென போயியின் கையில் சிறந்தது அவர் நீட்டிய உணவு தளரவில்லை கிடங்களைப் பட்டா விடிக் களிரென்றுச் சிரித்தார்

காதலகைப் புரிந்து கொண்டார் இது பட்டா புற ஏற்கெனவே பட்டா கதை போல் "பொன்னா" எனக்கே வேண்டாம் நீயும் பட்டா கதை பட்டா கதை கொள்ளுகள் எனக்கே எப்போதாவது பட்டா கதை பட்டா கதை அப்போது இவ்வளவு காதலகன் காவலகம் பட்டா கதை வந்து என் புன் எதையாவது போறம் அதுவே எனக்கே பட்டா கதை என்றார்

காவிரி கைத்தீர் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

"தெரியாது" எனத் தனக்கமரட்டினார் பொன்னியின் செல்வர் நான் சொல்லுகிறேன் காதலகைப் பட்டா உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவு உண்மை இவ்வளவு உண்மை என்று சொல்லி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்

சித்திரமிட்டுக் கண் மூடினார் கருவூரார்.

மற்ற இருவரும் வந்த சம்பாச் சாதத்தை உண்டு விட்டுப் படுத்தனர்.

மானவரில் கோயில் மணி அடித்துக் கருவூராரைத் தியானத்தி லிருந்து எழுப்பியது எழுந்தார் காட்டு வழியில் புதுந்து அந் தினைவாக நடந்து ஆவந்ததினாலே வந்து சேர்ந்தார் வந்த வேகத்தில் சித்தர் ஆவந்ததுகளுள் போனார். இருவரும் பின் தொடர்ந்தார்கள். பட்டர் மூவரையும் பார்த்து முக மலர்ந்தார்.

கருவூராரைப்பற்றி பிடித்த இடம் நடராஜருக்கு முன் இருந்த இடம் தான் கருவூரார் ஆடல் வவலான் முன்னால் வந்து அமர்ந்தார் கோயில் அவவளவு சுத்தமாக இல்லை என்பதை இருவரும் கவனித்தனர் தரையில் படிந்திருந்த புழுதியில் அக்துமிவரும் மனிதக் கால் கவடுகள் இருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டார்கள் இவரிக் கருவூராரைக்காக மானை நேரத்தில் தீட்சை முன்னுள்ள இடத்தைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும் விவாககேசுரிக் காமபிராணி போட நினைவாய் ஆக்க வேண்டும் என்று முடிசெய்ததனர்.

சிறு நேரத்துக்கெல்லாம் சித்தர் சாயந்து சாய்ந்து பாதி படுத்தபடியே நடராஜனை ரசித்தார் அவருக்கு நேரம் ஆனந்த நடனமாடுவதாகவே தோன்றியது போல் விண்ண வெளி அரங்கத்தில் விதவிதமான ஐதி பேதல்களது விநிதமாடுதல் நிகழ்ந்த கழன்று ஆடுவதாகத் தோன்றியது இப்படி ஆவந்த விளைவாகத் திதந்த வண்ணமாடு அவருக்கு மீடும் தெரிவும் கூதந்வின ஆட்குத்துக்கு மயங்கிச் சாய்ந்துநின்றார் கருவூரார். அவருடைய உணர்வு ஏதா எவ்வளவுமும் நடராஜப் பொருளான இன்னையடித் தாரமனாகளில் சந்தேகித்துக் கொண்டிருந்ததால் அந்த தரிசனம் தினம் நியம நிடைத்தது.

மற்றவா இருவருக்கும் தீட்சை ஆடுவதைப் பாரக்தம் அளவுக்குப் பாகவியமோ பக்குவமோ இல்லை ஆனால் அந்த நடனத்தைக் காணும் கருவூராரின் முகமானது சேய்ப்பும் அசைவு களின் நடனம் போலிருந்தது.

சித்தரின் தடவடிக்கை பொன்னியின் செல்வருக்கு மிக அபூர்வமானதாக இருந்தது ஒரு பொய் பொய்யை மூவா நடைபுற பாவனையுடைய இல்லைவே என்று நினைத்தார் முகவில அவனார் பார்த்துப் பாது கத்தா கலை தூக்கி நடந்து கோலமே ராஜ கமரீரம் என்றும் "எவன் ஒரு தெய்வம் என்றும் நினைத்தார்.

அதிலும் தட்சை முன் அவர் இப்போது கொழு விறலிருந்த அழகைப் பார்த்தார் பூமியில் பாதையை ஆளும் சக்கரவர்த்தி

பாகம்-3 பாகவரருக்கு தோன்றும. அவரது முகத்தில் 'எல்லாம் உலகம் உதிரியும் எல்லாம் என கட பொருட்டில்தான் உள்ளன' என்ற கருவாகக் காணியது போலப் பொன்னியின் செல்வருக்குத் தெரியாது அந்த நினைவு அவர் மனதைக் கடக்கக்கூட வில்லை. கருவூராரைச் சித்தர் திடீரென ஒரு பாடலைப் பாடினார்.

கண்ணா உருவம் மேலவி எங்க வெண்கொடி மலரிகைமுழப்
கடமனனார் குளறும் ஒன்று வந்து தினைநு போலும்
பொன்னதிரெணை என்று வண்டு பாடும்

தன் திலைல அம்பலத்துள்

கண்ணா அமுதை எங்கன கோவை எண்கொலை எய்துவதே?

பாடலை திறத்திப் பொன்னியின் செல்வனைப்
புது நூல் இருந்தப் பாடலில் உன் பெயர் வருகிறதே? எனின்
புது நூல் உன் ஆய்வு, பொன்னா இந்தப் பாடலை எழுதியது
என்று உனக்குத் தெரியுமா? என்றார் சித்தர்

பொன்னியின் செல்வருக்குத் தெரியும் ஆனால், வாய்
பெயர்வது அவர் முகம் விபரத்துப் போன்று அந்தப்
பொருளைக் கண்ட கருவூராரைக்குத் தான் தோன்று தெரிந்து
து மனப்பில் பொன்னியின் செல்வருக்கு நுமியே இல்லை.

பொருடும் போலத் தெரியாதென்று தலைவரைத்தான்
தன்மையிற் கருவூரார் அவனைப் பார்த்து 'இடிமபா' இந்தப்
பாடலை இவனது பாட்டன் எழுதினார் என்று பொய்யார்.
பொய் என்றப் கருவூரார் தலை வேளைக்கு அதுகுறிப்
பெயர் கவிதைகளை இயற்றியவர் பற்றிச் சொல்வவில்லை. அது
பாடல் இந்தப் பதிகத்தைக் கடைசிப் பாடலைப் பாடி
விட்டார் என்று பொன்னியின் செல்வா பதற்றமுடையதார்

உலக வேளை, பாடலிலை கடைசிப் பாடலில் கோழி
பெருகன் என்றும், துருதைத் தலைவன் என்று பாடல்வழியை
எனவன் அடைவான் கருவூராரைவார் அருகில் பாடலைப்
பாடித் தண்டிப்பதற்குப் பொன்னியின் செல்வருக்குப் பாட்டன்
என்று துருப்பாது அரசாங்கம் உத்தம் சோழரின் தந்தை.

துடிமபன் அனைத் தெரிந்து கொண்டால் தன்னை வெறுப்பான்
பெருகர்க்குத்தான் போகத்தாரா என்னபோ? இல்லை. தான்
பெயர்பெற மற்றக் வேண்டும் என்று நினைத்தாரோ? பொன்னி
யின் செல்வன் ஒரு பெரு மூசை விட்டார்

நடராஜரின் நடனம் முடிந்தது போல் திடீரென எழுந்து
எங்கத்திடம் சென்றார் கருவூரார் சிவபெருமானுக்குப் பாடலைப்

"இடுமபா! யானை வந்திருது" என்பார் பொன்னியின் செல்வன் தன்னைப்போலப் பறந்து போய்க் திரும்புவான் இடுமபன் மிகவும் மிகவும் வேடிக்கையானது இருவரிடமும் குனிந்துவிட்டு துணிகளை உலர்த்தி விட்டு வெகு நேரம் நீரிவ கவனை விட்டுநின்று குழிவிவாருவதை வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்.

வாழ்க்கை ஆனந்தமாகப் போனது இருவருக்கும். உணவுக்கு கஷ்டமில்லை தினந்தோறும் திருப்பூவனதாதா உண்டாடு இல்லையே, அவரது கைவிவத்திவதை இடுமபனும் பொன்னியும் உண்டார்கள் ஆனால், ஒரே ஒரு கஷ்டம் தான் பொன்னி சாயத்திவ இரவுக்குமே முகத்தில் ஒரு நிழல் விழுந்தது போலாகும் இரவுக்கு இரவு பழையபடி அவனுக்குப் பயிவந்தால் போல் இடுமபன் பொன்னியின் செல்வனை விட்டு அகலவே மாட்டான் அவருக்கும் பயம்தான் ஆனால், இருவருக்கும் அவ்வப்போது பயம்

இரவில் இருவரும் கைவைத் தலைவண்ணையாய் வைத்துக் கொண்டு படுப்பார்கள் தாலாபுரிமும் இருள் சூழ்ந்து வரும் இருவரின் உணர்வுகளும் ஏதேதோ பழைய ஞாபகங்களை எழுப்பிவள்கிறதே இதை தெரியாத ஒரு துக்கம் வந்து தென்னை அடைக்கும் அதை மறைக்கப் போக அகிலமாகும். பேச்சில் மிகவும் கஷ்டம் பொன்னியின் செல்வருக்குத்தான்

பழையதைப் பற்றிக் கேட்டால் பொத்தான சொல்ல வேண்டும் வாய்க்குகாயல் டொய் சொல்லித் தொண்டிருப்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை "நான் உணவையில் தாலாபுகிவதால் தான் ஒரு காலத்தில் பொய் சொல்வதற்கு முன்னால் என நான்குதிரை துண்டித்துக் கொண்டிருப்பேன்" என்று நினைப்பார். ஆனால், மனதுக்கு மிகவும் கஷ்டமானது கண்ணாமூசும் போது கனா வருமே, அதுதான் ஒருவனுக்கு யானை வரும், ஒருவருக்கு யாழினை ஒத்த மேனி கொண்டு பொன் வருவான்

யானையிடம் தப்பியதிலிருந்து இடுமபனுக்கு என்றுமில்லாத திவில உண்டாயிற்று மனக் கலக்கத்தை அங்குமாக்கக் கூடிய விதமாகக் கரைவாரமாகக் காடுகளில் இரவெல்லாம் சலசலப்பதேதல்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன ஒரு வேளை அந்தப் யானை உயிர் பிழைத்து வருகிறா என்ற பயம் அவனுக்குத் தாக்கம் சரியாய் வரவில்லை அது போலவே அந்தப் பழுவூர்ப் பெண் தன் தூக்கத்தில் வாழ்ந்தாள் என்ற பயம் பொன்னியின் செல்வருக்கு.

கொந்த நாந்தான் இப்படி இரவில் பயம் விடியற்கால வேளை எப்போது வரும் என்று எங்கிவ படுத்த காலங்கள் போய்

வாழ்ந்தே தந்திரா தேவி இருவரையும் தினசரி அரவணைக்க கொண்டு போன் ஒரு வித மன அமைதி வந்ததால் பரப்பாபடைந்த மனங்கள் சாந்தி பெற்றிருந்தன

கூடிய பழிவதொரு அனுபவத்தைக் கொடுத்தார் கருவூர்த் தலைவர் இப்போது அவரிடம் பூரண பக்தி கொண்டிருந்தனர் தலைவரும் காவை முழுவதும் போக நிலையில் இருப்பார் கருவூர்த் திபாவதில் அமாந்தலான அவருக்கு ஒரு சவனமற்ற கைவ ஆனால், அவர் தியானிக்கும் போது வண்டுகளின் ரீங்காரம் போல் ஒரு சபதம் எழும் இருவரும் கதறிப் பாரததால் எந்த பயனும் இராது.

அயலானதில் இவ்வாத நேரங்களில் எப்போதும் வெற்றிலை மட்ட நிக் கொண்டே இருந்தார் மென்ற வெற்றிலையைத் துப்ப மனைத்துக் கொண்டையையக் கணைக்கும் போது பாததிரம் மென்ற எடுத்து வர இருவரில் ஒருவர் ஓடுவார்கள் அருகில் வந்ததும் இவ்வையன்றால் போசிக்காமல் வந்து கையை விடுவர்

கருவூர்த் துப்ப பலதரப்பட்ட கதிகளும் இவருக்கு போகியின் வித்துப் எதுவும் பேச வேண்டாம் என்று இருந்தால்கூட இவர்கள் மனைத்த மாததிரத்திலேயே, அவரது மனம் அனை ஒரே நிக் கேட ஒன்றும் அதற்குப் பதிலும் கொடுப்பார் சொல்லுவதைச் சுவலிலிட்டுக் கண்ணின் கடைக் கொண்டுகள் மூலமாய்ப் பாரப்பார் பல முறை அவர்கள் இடும அதிசயப்பட்டாலும் பின் பதிலி் போனது

இரவு தவறாமல் கோயிலுக்கு வந்துவிடுவார் தித்தா சிவ சமயம் அவரின் விவகத்துக்கு அபிஷேகம் செய்யவும் செய்வார் பின் நதிக் அருகிலிருந்து இரவு இருவனாயும் அமாத் விவத்து உப தீதம் செய்வார் சிவ சமயம் கோயில் பட்ட நம் வந்துவிடுவார் உபதீதம் கேட்க கருவூர்த் சொல்லவில் கொடும் பங்கு தன்னைப் பற்றியதே என்ற குற்ற உணர்வு பொன்னியின் செல்வருக்கு.

"மனிதன் மனதின் போகநவரத்துக்களைக் கொஞ்சம் கேட்டுப் படுத்திக் கொண்டால் நன்றாயிருக்கும் அவற்றில் நீ அகப்பட்டிக் கொள்ளாதே!" என்று பெண்ணின் அழகைப் பார்த்துச் சொகிபி் போய்க் காமாந்தகாரத்தில் மூழ்கியிருந்த மாயிட் துணைவர்களைத் துட்டினார் புலனே கதறிகளைக் கண்டு மயங்கி வாழ்க்கையைச் சிழித்துக் கொள்ளும் மனிதனைப் பற்றி ஏசுனா காதல் கொண்ட வாகளை 'கயலவிழிகள் விரிக்கும் மேக வலையில் அகப்பட்ட மீன்கள்' என்றார் பட்டரோ, இடுமபனோ வாழ்க்கையில்

காதலித்திருக்கக்கூடியவர்களாகத் தெரியவில்லை. அப்போது இந்த வராகத்தைக் கண்டவராம் தனக்குத்தான என்று புரிந்துகொண்டார் பொன்னியின் செல்வர்.

அது போலவே மண்ணைப் பெற்றவரையும் அவர் விட்டு வைக்கவில்லை. வீரர்கள் சிலர் வாழத்தகுந்த பூமியையும் தங்கள் கையடியில் போட்டுக் கொள்ளும் கைது பெற்றவர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். "போர் செய்து இராஜ்யத்தை விஸ்தரிப்பதில் ஆசையிருக்கும் மண்ணைப் போர்களிலால் மனிதர்கள் அடையும் துன்பங்களாக நினைத்துப் பராகட்சியனும்" என்றார்.

பிறவிப்பயன் என்பது என்ன? சிலருக்கு மண் சிலருக்குப் பொன் சிலருக்குப் பெண்" என்று அவர் ஒரு நோக்கம் கிளைத்த பார்வையுடன் அதன்பொருளில் நோக்கினார். அவரது காதலைப் பற்றி ஜாடைமாடை யாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதற்குச் செய்து விட்டார்.

எல்லாவற்றிற்கும் இடம்பெற தலையணைத்து வைப்பான் பட்டா கண்ணீர் மல்கக் கேட்பார் பொன்னியின் செல்வரோ முகத்தைக் கறுசிலை போல் அசையாமல் வைத்து உற்றுக் கேட்பார். தன் நிலைக்கு ஏதேனும் சேதம் படுவ கிடைக்குமென்று எதிர்பாராத வரக்கு இதுவரையில் ஏமாற்றம்தான்.

ஒரு நாள் அந்தக் கோயிலின் சரிந்திரத்தில் நடந்த அற்புத விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினார் கருஜரோ. தன்னைக் கண்டவரில் சிறந்த தோசரியடைந்து தன்னையே சூதத்திற்குப் பூவணங்காருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டி ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய கதை. "அந்த மாய ஜட்டம் ஆடக் கூடியவையே திரைக்கூசு செய்த வேண்டுமென்றும் என்னுடைய அவள் பொருள் என பெயர் போவதான பொண்ணைப்போல்" என்றார் பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்து.

"ஒரு நாள் சிலப்பதாமர தே சித்தா கர்ப்பவதில் அவள் விட்டுக் கொடுத்தாள். ரசவாகம் செல்லு அனாதையுப் போகும் காலையும்தங்குவாள் ஆகக்கூடேறா என்று சொன்னாள் அவளும் ஒப்பாக கொள்ளவே விட்டிருந்ததெல்லாம் பொருள் களிநுழை கிருந்து பூசை சென்றான் அந்தக் நாள் காலை எல்லாம் பொருள்களும் தங்கம் ஆயின ஆனால் அவள் அனாதையல்லாமல் பார்த்து ஆசை கொள்ள வில்லை. அனாதைக்குரிய அவள் கோயிலுக்கு அர்ப்பணிக்கிறாள் கோயிலுக்குத் தங்கம் சிலைகள் செய்தாள் சோமான்னங்கு சிலையில் கட்டவாள் அழகை ரசித்தவன் மெய்யவற்றது கன்னத்தில் கிணியியவிட்டார் கட்டவுள் அந்த அன்புப் பரிசை ஏற்றுக்

காண்டதான் சொக்கத் தங்கம் அவள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தது. பள்ளமாண்டு இன்றும் அவள் நினைப்ப இடத்தைப் பக்கலாம் கருஜர் இருக்க கோயிலை என்று சொல்கிறார் காரியமா? பொண்ணையான என்று கருகிறார்" என்று கதைபயப்படுத்துவர்.

இப்படி ஆனந்தத்தைப் பசையத்தையும் திணறிதாலும் பேசிய கருஜர வெறும் விபூதியை மட்டும் விட்டு நுத்திராசுதாரியாய் நிமிர்வை என்று இருவரும் போகப் போகத் தெரிந்து கொள்ளுனர். சதா சாவ காலமும் கவாயியைக் கும்பிட்ட வண்ணம் பட்டி கருஜரோ இருக்கவில்லை பொதுமக்களுக்குத் தலையிடும் செய்கிறார் என்று தெரிந்தது மாயா ஜாவம் கருகுவாள் ஆனால் அதை மானி துக்குப் பயன்புள்ள விதத்தில் நினைவிற்போகிப்பவா கட்டத்தில் வந்தவர்களுக்கு ஆவதில் கவனமற்ற அதற்கெல்லாம் மேலாக மருதுதலப் பார்த்தார் காரியமா துடித்து வரும் மாருதுக்குப் பசையினை கருகும் கருதுவர் மாயமாயப் போயின விவாதிக்க.

வந்திருக்க ஒரிக் முறை கோயிலுக்கு ஒரு விசிக்நிர்க்க சிபையக் இருவரும் கண்டனர் தங்கள் கட்டத்தைக் கருகும் கருகும் சித்தகாட் கேடி ஆயிரமாயிரம் போர் வந்தனர் கருகும் கருகும் உதவி செய்வதில் கருகும் கருகும் சித்தா ஆனால் அவர்கள் தம் இரகதுக்கு வர விடுவதில்லை. பசைய நுத்திராசுதாரி துதிபேயை வைத்து வைத்தியம் பார்த்தார்.

கருகும் வந்தவையே ஆவதுடன் எதிர்பார்த்து நுத்திராசுதாரி கருகும் கோயிலின் சமீபத்தில் வரிசை வரிசையாய் நுத்திராசுதாரிகள் ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் எதிர்பார்த்து கருகும் கருகும் போதும் அவர்களுக்கு வரி ஆனால் கண்ணில் கட்டும் கருகும் ஒளியும் இருந்தது கருகும் போதும் வந்தவர்கள் ஒளியானது இன்னும் பிங்காமாண்டு.

கருகும் முறை தனக் கட்டம் வந்தபோது கருகும் தெருகும் கருகும் பொன்னியின் செல்வருடைய பரபரப்பும் அதுகடங்கும் கருகும் கருகும் பிங்காக்குத் தெரிந்தது அவர் கருகும் பிங்கா கருகும் கருகும் "பாருகும் உன்னதத் தெரியாது என்னதென்று" கருகும் கருகும் கருகும் கருகும் சித்தா அவரது கருகும் கருகும் போது அந்த மாதிரி உன்னதம் அவர் தன் வாழ்நாளில் கருகும் கருகும் கருகும் சித்தா கொன்னது போலவே கருகும் கருகும் கருகும் கருகும் செல்வரை அடைவதில் கருகும் கருகும்

வந்தவர்களிடம் முக பாலத்தினாலேயே தண்ணீரை உபயோகிப்பதை தெரிவித்ததா சித்தர் அந்த மாதிரி சாந்த சுவரூபத்தைத் தவிர வாழ்நாளில் பொன்னியின் செல்வர் பார்த்ததில்லை பற்றைப் பச்சயது கொண்டு ஊர் ஊராய் போகவில்லை தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருப்பவா அவர் இடம் தேடி எவ்வொருவருக்குள்ளாக இவரை கவரப்படுகிறார்களா? சுந்தரம் இருமடைக் கவாவது, போல

வந்தவர்களின் உடல் நலனை சித்தர் மீண்டும் சோதித்தினார் முடிவாய் வந்தவன் நிமிர்ந்து சென்றான் பேசாத குழந்தைகளை 'நம்சிவாய' என்று சொல்ல வைத்தார் கண் தெரியாதவர்கள் அவர் தரிசனம் பெற்றே சென்றனர்

வந்தவரெல்லாம் அவரைப் புகழ்ந்துரைப்பதைக் கேட்கக் கேட்கப் பொன்னியின் செல்வருக்கு மட்டுமல்ல, இடுமபந்துக்கும் அவர் மேல் பகதி கூடியது இடுமபந்துக்கு எப்போதுமே யோதிகளிடம் நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது அவர்கள் தவ வலிமை வாய்ந்தவர்கள் எவ்வளவுவா அக்கிரமங்களைத் தடுத்திருக்கலாம், செய்யவில்லையே என்று அவன் நினைப்பதுண்டு 'மனம் வைத்திருந்தால் சொழிசின் அட நிழிவங்களைத் தடுத்திருக்கலாமே' என்று கூட ஆதங்கப்படுவதுண்டு எனினும் அன்னுக்கே இவரைக் கண்டவுடன் மரியாதை ஏற்பட்டது.

வந்தவர்களில் பலரும் அவரது பாதங்களைப் பற்றித் தழுவிக்கொண்டனர். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தனர் கருநிளர் மயங்கி விழுந்தனர் பலரும் அங்கே தங்கலாம் என்று மனறுடித் கேட்டார்கள் விசாடி அடிக்காத குறையாகத் தூததிவிட்டார் கருவூரார் அதைக் கண்ட பொன்னியின் செல்வருடைய மனதுவ் சந்தேகம் தனக்கு மட்டுமே எப்படி இந்த மாபெரும் வாய்ப்பு இல்லை. இதுவும் திருகாலிகமானதா?

'ஆனால், இந்த ஞானிகளு நிரந்தரமாகச் செவை செய்யும் பாகவாய் கிடைக்கும்மனதான் அது எப்போதோ பாகவாய் யிருக்கும்! இவரு தங்க வில்லை பென்றால் அருமைமாய வாய்ப்புப் போய்விடுகிறது. தூபாகவியசாயியாய் ஆகிவிடுப்போம் இவருடைய பழகப் பெறு பெற்றோமே என்று நினைத்தார்

பந்தர்கள் வரும் நாளில் இருவருக்கும் நல்ல சாப்பாடு நுகரக் கஷ்டமில்லை சித்தரைப் பாகக்க வரூபவர்கள் இய்யாய்ப்பும புனிக்கறியும் சோளமாவும் பணியாரமும் கொண்டு வருவார்கள் அவற்றை அவரது சீடர்களுக்குக் கொடுத்துச் செல்வர்கள் அந்த இருவரும் உண்டு விட்டுக் கோயில் குருக்கள் அனுப்பிய

பந்தர்களை அன்று இருமடிக் கூடப் பாகக்க மாட்டார்கள் ஒருவர் புன் கவாரிப்பு என்றால் உணவு; பவமிட்டின் உணவென்றால் வந்தவரெல்லாம்?

அந்த ஞானியின் செயல்கள் பொன்னியின் செல்வரை வெகு நாளாக கவர்ந்திருந்தன பொன்னியின் செல்வருக்கு இவருக்குத்தலை ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள் வந்தபோது பொன்னியின் செல்வருடைய மனம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் இவ்வளவுடைய வர்க்க சோவங்கனில் அவருடைய மனம் பூரணமாக சுடுபட முடிய வில்லை எனினும் அந்தச் சித்தருடன் காவம் கழிக்க வேண்டும் என்ற மனம் ஆஸ்பபட்டது 'பொன்னியின் உருமாறிச் சித்தரின் வண்பைப் பெற்றோமே' என்று நினைத்ததா அந்தத் தோற்றம் மட்டுமே மாற்றில்லை. உளமும் அதன் போக்கும் கூட மாறி விட்டது பொன்னியின் செல்வருக்கோ புதிய அனுபவம் புரியாத அனுபவம் சுழத்துகதைச் செல்லும் நோக்கத்தை விட்டு விட்டார் பொன்னியின் செல்வர்

இவரு வந்ததும் அவருடைய மனப் போக்கு வேறு விதமாகத் தோன்றி விட்டது ஆரம்ப காலத்தில் பல நாள் உதய சூரியனையும் பூசுதல் சந்திரனையும், வண்ண மலர்களையும், பாடும் பறவை களையும், பறக்கும் பட்டுப் பூச்சிகளையும் பார்த்துப் பார்த்து அவருடைய ஞாபகம் உண்டாகிற்று. மதுபடியும் எப்போதுமே அவனைப் பாகக்க மாட்டோமே என்று ஏதோ பல சமயம் உண்டாகும்

ஆனால், கருவூராரைப் பார்த்த பின் அந்த எண்ணங்கள் மாறாதன பூ பூவாய்த்தானிருந்தது. பட்டுப் பூச்சி பட்டுப் பூச்சியாய்த் தானிருந்தது பழுவூர் துளவரசியின் பிம்பமாய் அவை மாறவில்லை. கொஞ்ச நாளைக்கிடக்கலாம் அதை உறியே அடுத்த பந்தாயிருந்தது முதலில் அடிக்கடி அவன் நினைப்பான் அவர் எல்லாம் விழும் முகம் வந்து இவர முகத்துக்கு முன் நிழலும் போய்விடும் மெல்ல மெல்ல அவன் முகமே மறந்து போனது

பின் நாள் கணக்கதன்னை வேறொரு மனிதனாகவே நினைக்கத் தோன்ற வந்தான் முதலில் கண்ணில் மட்டுமே அந்தப் பழுவூர் பிம்பம் வந்து அதற்குரவு செய்யுதான் பின் அவருக்கும் கருவூராரைக் கண்டு பார்ப்பேன் என்னவோ, வருவதில்லை.

சன் மனதின் ஞாபகங்கள் மெல்ல மெல்லக் குறையத் தொடங்கின. தருணமிருந்து பூரப்பட்ட சமயம் அவர் மனத்தி விழுந்த கவலை இப்போது இவரை கிணமும்போது கோபமும்

ஆதலால் அவர் மனதில் கடி கொண்டிருந்தன அதற்குப் பதிலாக இப்போது புரணாகமைதி.

அவா மன அமைதியை இழந்தது கருவூர்த தேவரின் காதல் காதலியானவரான அவா சொல்லுது வாரததைகள் தனக்குள் ஒரு தனி அரத்தருமைக் கொண்டிருந்தது போல தோன்றின அவா பொதுப்படை வாகப் பேசியதில்கூட மன் அரத்தம் தோன்றப் பொன்னியின் செல்வருக்கு.

வேதனையை மறந்து வெளியே மடம அமைதியேனற நினைக்க மாறினா பொன்னியின் செல்வா ஆனாலு, அதுண்டை வேறு மாறுதல்களும் கைகொடுத்த சித்தருதன் இந்நிலை அமைதி அநிசயமென்றால் பொன்னன் என்ற பொருத்தம் உடையதாக முகம் திரப்பினா தன்னைப் பொன்னன் என்ற நினைக்கக் கொடங்கிவிட்டார்

இப்படியே இருந்தால் பண்டுகொல்லாம மறந்து விடப் பற்றுகாள் போல நினை' என்று கூட நினைக்கத் தோன்றியது அவருக்கு!

♦ ♦ ♦

அத்யாசம் ஓர்நாடு இருப்பதற்கு இருப்பவரின் கனவு

காட்டில் அன்று மாத காலமாக வாழ்க்கையை இப்படியே நடத்தியவர்களுக்கு நக்காட்டிலும் ஆன நடமாட்டம் இல்லாத இத்தகைய பிரதேசத்தைப் போக்குவது கஷ்டமாகவல்லவா? என்று யாரோடும் கேட்டால் அப்படியென்றே இருப்பை.

சித்தர் அவர்களை ஒரு வேளையாம் கெட்டம் கொள்வதில்கூட தாங்களாகத்தான் எடுத்துப் போட நினைக்கையைத் செய்தனர் வேளையின் பந்த ஓன்றும் அவ்வளவாகவும் இல்லை ஆனால் அதுவே ஒரு நாளைப் புண்ணாக நிரப்பியது ஆனால் நிகரக் கூட்டில் இவர்களை ரஸமான அனுபவங்கள் நிகழி என்று இருவரும் என்றும் கருதியதேயில்லை.

கருவூர்த செல்லுமிடம் பொன்னிய செல்வராகக் காட்டில் மருத கைத் தோரியவர்கள் அந்தத் தலிர் ஒரு வேளையையும் அவர்

பொன்னியின் செல்வரின் அடிக்கடி அதிகாரவலையில் ஒரு வகை இளைப்பைக் கொடுத்திருப்பால் எடுத்து வா' என்பார் கருவூர்த

காட்டில் பச்சைப் பச்சிலென்று புல்தரையில் மணமிக் கிடக்காமல் அங்கு கொட்டிகளில் தேடுவார்கள அதில் அந்த இளைப்பைத் தடுத்தல் வேண்டும் தேடி ஓடி எடுத்து வந்தால் அந்த மருதது கைத் தோரிய வியாங்குகாரன் கரிவாக வந்து செருவான்

அந்த தோறும் இரவு அவர் உப்பிடாமலேயே அவருடன் போவதாக விஜயம் கொடுத்துவிடவாக்கன அது போகத்தான் ஓர் தனி நாடு வலம் கொடுக்க ஒரு பழியைப் பாடல் பாடிக் கொடுத்தார் கருவூர்த அந்த நாட்டில் அவர்கள் வந்திருந்த கருவூர்த தோரியைப் பற்றியது அதில்

கருவூர்த புரிந்தான் ஆண்டுக்கொண்டிருப்பான்

கருவூர்த இனியதுகாட்டில்

புரிந்தான் புரிந்தானாகத்தே தூரம் தினை

மருதமையிற் கொடுப கொண்டுனதே

அந்தா சிருங்கோங்கு துயில் மரம் எய்

வனாவளங்கொருதும்பி வைக்கப்

பொருந்திரை மருங்கொங்கு துவண்

விதிபூவனங் கோயில் கொண்டுனதே

காட்டில் புலங்கொடுத்தது அந்த நாடு தோர்

காட்டில் இவற்றைய பாடல் என்னாது ஒரு பாடல் துளிக்

காட்டில் பாடினார். பகலிற் கைங்கரியம் மனையில்

காட்டில் ஒரு கைங்கரியம் அடித்துக் கொண்டு வருகிறார் என்றார்

காட்டில் வளமையான வையை மோதும் கைரில் பெரிய

காட்டில் மரம் மானிகைகளையும் கொண்ட வள

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

காட்டில் காட்டில்

இருக்கின்றதாம் நினைத்துப் பார்த்தேன் பிழம்பியில் அழகை வந்துவிட்டது" என்றான்.

"உன் நாட்டின் பழைய நிலைமையை நினைவுபடுத்திப் பாடுகிறாள் என்று வருத்தமா?"

"என்ன சொன்னாய்?" என்று ஒரு விதமாகப் பார்த்தான் இறம்பன். "எங்கள் நாட்டின் எதிர்ப்புக் காலத்தை யூகித்துப் பாடுகிறாள் கருமூரர் இவ்வளவு செல்வச் செழிப்புமே ஒரு நாள் பாண்டிய நாட்டுக்கு மீண்டும் வரும்" என்றான்.

என்னவொரு தேசப் பற்று இவனுக்கு என்று எண்ணிக் கொண்டா, பொன்னியின் செல்வா மனதின் ஓரத்தில் அவன் ஆசைகள் நிறைபெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் கூட எட்டிப் பாயாதது.

பின்னர் "என்ன? எதிரி வெற்றி பெற வேண்டும் என்று எந்த வீரனாவது நினைப்பானா? என்றும் அபிசயித்தாரா அப்போது மாலையில் கருமூரர் செபத் உபதேசம் நினைவுக்கு வந்தது. "உங்கில் எதுவும் நிலையானதல்ல. படைவன் நண்பனாகலாம் நண்பன் படைவனாகலாம் என்றா கருமூரர் சொல்லிவிட்டு ஓர் அகத்தினை பாவனையைப் பொன்னியின் செல்வரின் மீது விண்ணா முழுவதுமாய்ப் புரிந்து கொண்டா பொன்னியின் செல்வா பின் அருகில் நுத்த இறம்பன் காரியை நோக்கினார் அவனுக்கு ஒன்றும் புரிந்துகூடத் தெரியவில்லை.

இருந் நினைசி உபதேசங்களில் தன்னைத் தாக்குகிறா இருக்க கருமூரர் என்று ஆதங்கப்பட்டா பொன்னியின் செல்வா அவர் மட்ட அவதினையக் கண்டு ரசிக்கவும் செய்தார் கருமூரர் அவருக்கு இது பெரும் விளைவாக டாக இருந்தது போட ஒரு நாள் பொறுக்கப்பட்ட நாளை இளவரசர் போட ந்த தனது உண்மையான பெயரை உகருக்கெல்லாம் கேட்குமாடி கத்தி விட்டா என்று கூடத் தோன்றியது அந்நாள்மேல்க்க ஆனால் அவன் போது அங்குக்கு நாள் யார் என்று நினைந்து நிகிறா கருமூரர் என்றும் தோன்றியது நண்பர்கள் திருவாய் தோ எதிர்த்து நலங்களை என்று மீண்டும் மீண்டும் நினைவு படுத்தினார் இலகை அன்றைத் தான் நினைக்க யாரென்றே மறந்து போகும்.

ஆனால், விதி என இப்படி விளைவாடிப் பார்க்கிறது என்று பொன்னியின் செல்வருக்கு ஆசையாம். "நம் ஆதாயச்சங்களைச் சோதித்துப் பார்க்கிறது. ஒரு பெண்ணின் மேல் ஏற்பட்ட பிரேமையால் ஊரவிட்டுக் கிளம்பி வந்தாபோ இன்று உன் அண்ணனைக் கொண்டுவன், உன் சொந்த ரத்தத்தைப் பளி கேட்டவன் எதுவே

கருமூரர் என்ன செயல்பட போகிறாய்? அதனா அதற்குமே உன் வீராதான தன்மையை மிகுதியாய் இருந்த துவத்தான உன் தந்தில் கத்திரிய குணாநுசயங்களைக் கடைப்பிடித்த உன் உண்மையான ஆணை, எதுவும் எடுபட வில்லையே? என்று விதி கேட்க கேட்டுக் கேள் செய்தது.

ஆரம்பத்தில் ஓர் முயற்சி செய்து தன் மனத்தில் தடி கொண் டவன் அருவருப்பைப் போக்கிக் கொண்டு இறம்பனிடம் சிந்தை வந்ததை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் முடிவு செய்திருந்தார் ஆனால், முயற்சியெல்லாம் தேனாவப்பட வில்லை. உண்மையான உண்மையிலேயே ஒருவருடன் ஒருவர் நண்பர் உண்மையாகக் காட்டில் அறிமுகமான எதிரி என்று நினைக்க முடியவில்லை ஆதலால் நண்பனாய் ஆகிவிட்டான் இறம்பன்.

ஆனால், இறம்பனுடன் அருகில் இருக்கும் போது அவ்வப்போது ஓர் பியாசனை வரும். தவறு முக்குறை திழிந்தால், தான் என்று உண்மையாகவே தெரிந்தால் பின் இறம்பன் என்ன செய்யான். "நம்மைப் போல் கம்மாவிகுப்பானா" என்று மறந்து விடாத கொடிக் நினைப்பானா? அதைச் சோதனையுப் பார்க்க முடியாது மிகுத்துப் பொன்னியின் செல்வருக்கு.

சுமார் இருவருக்கும் தூக்கம் வரவில்லை என்பதால் எழுந்து வந்து விளக்கக் கரைவல் அப்பாது நுத்தனா நினைவின் ஒளி வந்தது ஆற்றுகத் வெள்ளி மலாம் பூசியிருந்தது விருதசங்க மலர்தாம் காக்கனாகக் கருமை எய்தியிருந்தன.

இறம்பன் உமது போராட்டம் என்ன ஆனது? ஒரு செய்தியும் தெரியுமா? என்றா பொன்னியின் செல்வா.

இறம்பன் தன் நண்பனை ஓரக்கண்ணால் விசுத்தியப் பாவனாகப் பார்த்தான். "என்ன இன்று புத்தியாக் கேட்கிறாய்? உன் உணர்வு அபிவிருத்தி பெரும் கூடாதி வந்துவிட்டது உன்" என்றான்.

உன் விவரம் எல்லாம் தெரிந்து கொண்டால் நல்லதுதானே என்று கேட்குடன் என்று சமாளித்தா பொன்னியின் செல்வா உன் உணர்வு பூங்குது விடுவாவினா இறம்பன் என்ற பயம் வந்தது ஆனால், அந்தப் பயம் சந்திரியை நீயிலிந்து இறம்பன் அவர் உண்மை விஷயத்தை முறிவிலுடாக ஏற்றிக் கொண்டா தன் உண்மையத் தொடங்கினான்.

உண்மையம் சொல்வதால் என்ன? என உயிரைக் காப்பாற்றி உன் விதி என்று ஆரம்பித்தவனான மனதில் உன் விதை மனது வைக்கும் விதைகளையப் பாராவினா போல் கருவிரப்ப

"அப்படி என்ன தவறு சத்தாப்பம்?

"ஆயுதப்பாளிகளை எதிர்த்து நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும் என்று சொழா நினைத்து அடையியமாய் இருந்தனர் நெடுக்கடி யார் தோத்தில் பாண்டிய நாட்டுக்குப் புதிதுயிரூட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தோம் எங்கள் தலைவனுக்கோ என்றும் இந்த அடையாளச் செயல்கள் பிடிக்காது உயிரைப் பணயம் வைக்கிறோம். கை மேல் ஏதாவது பலன் கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைப்பான்."

"அடையாளம் என்றால் என்ன? பலன் என்றால் என்ன?" என்று வினவினா பொன்னியின் செல்வர்

"ஒரு ராஜவிகவாசி ஒடிச சென்ற மதுரைக் கோட்டையின் மேலேறி வேங்கைக் கொடியை நூர் நாராயக் கிழித்தெறிந்து விட்டு, அக்குற்ப பதிலாகக் கயல் நீதும் கொடியை ஏற்றினால், அது வெறும் அடையாளம்தான். மேல அவன் இறங்கும் முன் தாமச சாதஞ்ச சாததி விடுவார்கள். அதுவே வீரம் உள்ளவன் விடுத்தவைய போராட்டத்தில் ஓரடி முன் வைக்குமாடி வைத்தால் கூடப் போதுமா. அப்படியென்ற பின் திரும் திட்டம்தான் திட்டினான் ரவிதாசன். ஒரு காலடி அவன், வாய்மையன் வைத்தாபின் மூலவகக்கும் ஓரடி அது போன்றது ஆனால், விதி என்ன வாய்மையது எப்போத்போட திட்டம் தெரியுமா? மூலனையும் ஒரே நாள கொலவதென்று திட்டமிட்டோம்."

"யாரை?"

"புலியையும் புலிக் கூட்டிகள் இரவுகளையும் அதாவது கோம அரண்மனையும் அவன் மகன்கள் இரவுகளையும்தான் எவ்வளவு பெரிய வேலை தெரியுமா? மூலனையும் தனித் தனியாகக் கொலை செய்ய முயற்சித்திருந்தால் வெய்தத் துப்பாணம் ஆனால், சுதந்திர சோழன் மன்னதாக்க கொலையுண்டால் அந்தச் செய்தி கேட்ட தும் அவன் குமாரர்கள் தூக்கிரதையாகி விடுவார்கள் என்ற சித்தனை கொண்டோம்."

"கிட்டம் எப்படித் தோற்றது?" என்றா பொன்னியின் செல்வர் தன் கதையைத் தவக்கி இன்னும் ஒருவன் சொல்லும் போது சுந்தலான ஆரவம் இருந்தது கேட்பதற்கு.

சுதந்திர சோழனை ஓர் ஊமைக் கிழவி காப்பாற்றி விட்டாள் ஆனால், அதிசயமெவ்வென்றால் முன்னால்தாய நூல்கள் கொலை செய்ய எண்ணியவன் பொன்னியின் செயலன் அவனது பம்னை யானைப் பக்கத்துடைய அங்கத்திலே ஒளிந்திருக்க வைத்தோம். ஆனால், எங்களுக்குத் தெரியாமல் போனது ஒன்று

அதுதான் தோவனியில் முகவியமானது என எதிரியும் பாண்டிய நாடன் என்று தெரியாமல் போனது."

ஒரு காலடி சிந்தித்துவிட்டு, "ஆகா! என்னவொரு பொருத்தம்! உன் சொழிவ அவனுக்குத் தெரியுமாம் பொன்னா!" என்றான் பொன்னியின் செல்வருக்குப் பகீர் என்றது நமது கீர்த்தி இருக்க உன் காலடியில் வந்து எட்டிநிற்கிறது என்ற பெருமை முதலில் உன் பூம், பொன்னன் என்ற புனை பெயரையும் யானைப் பாகன் என்றதையும் ஒன்று தோத்துக் கண்க்கிட்டுவிடுவான் புனை என்று பயந்தா ஆனால், அப்படி நேரவில்லை.

ஆனால், பொன்னியின் செல்வர் உன் போல நிலவோடாயம் ஓடி யானைகளுடன் காலம் கழிப்பவன் அவன். உண்மையில் அந்த மிருகங்களை ரசித்து நேசித்து அன்பு செலுத்துபவன் அவன். அந்த யானை அவனை ஒன்றுமே செய்யவில்லை மாறாக கண்ப கொண்ட அங்கத்ததை விட்டு நிற்கிறது. எல்லாம் அன்புதான் தோம். பொறியியத து டிளால் எளி சிக்கிக் கொள்ளுமாடி ஓடக் அமைத்தோம். ஆனால் அவரும் எங்கள் துரத்தாடிடம் காட்டாதுது.

மேலும் சொழாந்தான் "ஆனால், ஒன்று அந்த இளையவன் துக்கவாசின் அருள் மொழி அவன் தன்மயனைப் போலக் கட்டியவன்னை சுழம் சென்ற போது பக்களைத் துண்டித்துமல னம். அப்படித்தான் என்றுதான் சொல்லுவார்கள் ஆனால் அப்படி புறநில பலவிய இருக்காது? அவனுள் உள்ளிருக்கள் மனத்தகத்தான் பாண்டியா போராடிகளாக கண்டு அருவருடன் கொலவான்" பார்த்த மாந்திரத்தில் கொன்று விடுவான் அல்லவா?" என்றான் இருமயன்

பொன்னியின் செல்வர் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டார் தோவனியைப் பற்றியே பேசுகறாசே நீ வெற்றி பெற்றது ஒரு விஷயத்தான் சொல்" என்றார்

பூம் தோவனியை நடி மறைத்தாலும் அந்த வெற்றி வெற்றி மின் அ மழுவில் வெற்றி செய்வதாலும் மிகவும் கஷ்டப்படாது வெற்றி பெற்றோம்."

"அவ் காலமாகவே சொழினை ஆ. சி தென் பாரத் நாடு. நமது பங்க கொண்டு இருந்து கடல் கடந்து கூட்டி யானைவையை செலுத்தி வந்தனர் போரக் கப்பல்களை ஆயுதம் செய்தனர் இருக்கு மேலும் பாண்டியரைப் பிரதான் எதிரியாக நினைக்க மல்லவ. அந்தவல்லாம் கடம்பூரில் நமது அந்த நாளிதடி திகழவு வந்தது புலனால துண்டுது வந்து பட்டத்து இளவரசனை

நம்பிக்கையான ஒரு நண்பன் வீர பிடி வைத்துத் தொலைவு செல்கிறாய். அதுகுறிப்பினை ஆழம்மிகத்து ரகளை யாங்கெனவொரு தம்பகத்து தெரியாமல்பயி பாண்டியருடன் தொடர்பிருந்தது என்க தெரிய வந்தது எவ்வளவு தூரம் பாண்டியர்கள் சோழ அரசினை நெருங்கித் தந்தார்கள் என்று தெரிய வந்தது விதி வசத்தால் மட்டுமே தப்பியது சோழா குலம் என்க தெரிய வந்தது "

"விவரமாய்ச் சொல்" என்றா பொன்னியின் செல்வர் அன்று கடமழையில் என்னதான் நிறுமாக நடந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள அவருக்கு ஆலல் ஆளால், அந்த ஆலையைக் குரலில் கிடை முடிந்த வரை மறைந்ததா ஆளால், அங்கையெல்லாம் கீழ்ப்பாள் கவனித்து விலைவாசி அவன் பழைய காலத்துக்குப் பற்றிச் சென்றிருந்தான்

"கடமழை மாவில்கையில் ஓர் இரவு நடந்த காரியம் எல்லா வறையுமே விட முக்கியமானது நன்றும் அந்த நாளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட பல நாட்களுக்கு முன்பே கடமழைச் சம்பவமாய்விட்ட பின்வருகுகள் சொந்து விட்டேன்" என்றான்

உள்ளத்தில் கிராசு என்னதது. எதனால் கடமழையில் வேளைசெய்த சோழநாடுகளுள்ள அதுவாய் பல நாட்களுக்கு முன் அப்போது பாண்டியர் திட்டம் எவ்வளவு ஆழமானது என்று பொன்னியின் செல்வரால் புத்திக்க மடிந்தது

"நாடகம் போலவந்த அரிசனமே மக்கள் விஷயம் தெரியாமல் சோலாக் கமரத்தான கீழ்க் தாங்கள் ஒரே கிழிசை; பேசுகா காதல் நாடகம் அங்குமாய் நின்றது ஆதிக்கம் வந்திருந்ததான் வீர பாண்டியர் மாணக்குகளை மழிக் காட்டி வந்த நாட்கள் அங்கே செய்கிறதோம் பாண்டியக் குலத்தின் சினைவெ பொருத்த விரவாள் அவனைக் கொல்லப் போகிறது என்று காத்திருந்ததோ அந்த கதிக் கருவியில் மட்டும்தான்

"காரிகத் நகுதினி" என்று தெரியாதவர் போலக் கேட்கா பொன்னியின் செல்வர்

நகுதினியின் கதையை இப்போது விளக்கினான் "இந்திய கிழவனை மயக்கி உணம் புரிந்தான் ஆளால். உண்ணாமல் அவன் பாண்டியர், போலியர் அது மட்டுமே பல பாண்டிய அரசர் கள ரத்தம் அவர், மூல ஒடுகிறது நகுதினி இருந்த காலத்தில் எவர்களுக்கு கஷ்டம் இல்லை நகுதினி சோழாக்களால் மேல் சென்று சோழத்து பழம் நகுதினி பாண்டிய வீரருடைய போலாவது என்க பொலாட துருக்கி வேலகை போட்ட பொருக்கர்கள் வந்து கொண்டே இருக்கம் தன் அங்காரியின் மனைவியைக் கவா நகுதினியைக் கட்டிக் கொண்டு பாத பாத பாடு பாடு கிழவன்

"அவனைக் கொடுத்தது கேளைய கொட்டிக் கொண்டு கதை யாகப் போ என்று பெரிய பாதியை உரைப்பினைதான் அப்படி அவரை ஆட்டிப் படைத்தான்" என்று சொன்னான்

நகுதினி சோழா குலத்தைக் கொடுக்க வந்த கொம்பெறி க்கன் என்று பலரால் வானிககடமழைவு பொன்னியின் காலத்திலும் தெரியும் ஒரு கண்கலை நகுதினிக்கு ஆதித்தராகும் மூலம் தீர்த்த இரு ஜன்மவிரோதிகளின் போதுவந்த மகா கருத்தி ன் தன்மாதக் கழிபின் அதுபாடம் அமைந்தது வெட்கக் கேது மூலம் துடித்துக்கொண்ட பாரதான் மனைவியை நகுதினியை நடு துண்டி அவனது அருடப்படுத்தின கானை கருத் ஆதித்தன் மகத்துக் கந்தான்

"நகுதினி ஆதித்தனைக் கொன்றாள்?" என்று விவரினார் பொன்னியின் செல்வர்

கேளை இவனை கொடுக்கடியான சமயத்தின் நகுதினி தவறி மூலம் பொன்னிகளெல்லாம் கதிருத்தத் தொடக்கினால் அதன் தன் சண்டை எப்படியிருக்கம் என்று சொல்வ வேண்டியதில்லை நகுதினி கொலை செய்யும் வேளையில் செய்ய விலைவாசி

அவன் ஏன் கொலை செய்யவில்லை?"

மகமில் தீர்த்தகமாயிருந்ததது மறுத்தல். சிவபாடம் காதலை விலைக்கொள் போல் இப்போது கடந்த துருக்கிக் கொண்டு பொன்னியின் செல்வனுக்கு முன் கண்ணீர்மேல் கட்டியபடியும் பொன்னியின் செல்வன் தன் கொன்னான் துருக்கி பொன்னியின் செல்வர்க்குப் பாண்டியரின் ஒற்றுமை எவ்வளவு, சிறப்பாக இருந்தது என்க தெரிந்தது

பிறகு?

கேளையன்? வேலகை மனைவியை ஒளிவிடாத தானதான் வந்த வேலகைகள் செய்ய வேண்டியிருந்தது என்றான் இப்போது உணர்வும் மறுவா இந்நவந்த தப்பில் உணர்வு துடிக்கம் இருக்கம் மகமில் துருக்கிக் கொண்டு அவன் மிழை வளர்ந்து டிபிக்காகம் என்றான்

அவன் போழி ஒரு கணம் குத்தனை செய்தார் "இமேய" என்க தன் ஓர் அரிய சதுரப்பாதை நடுவிலே மாகன் தீவினை உட்கொண்ட மாபெரும் சோழர் சைவியர்க்கு எவன் செய்ய முடியும் கொடுக்கப் போகிறது அவர்களுக்கு உபாது நாகுக் கண்களில் என்றான்

எப்போதும் இப்படியேயிராது பொன்னா அவ்வப்போது சோழன்னைதும் ஆலமரத்தை தீவிராடு விழத்தச் சந்தர்ப்பம் வந்த காலம் எவ்வாறு தீர்மானம் "இன்னவர்களுக்கே சோழா செய்யலுக்கு கடனாக பதினை எய்களால் கொடுக்க முடியாது ஆனால், எனதாவது எங்கள் வாரிசில் ஒருவன் வந்தவாறு குருநகரையப் பிடிப்பான் மாளிகையை இடிப்பான் என்று முடிய கலப்பைகள் கொண்டு வரையே உழுது விஷக்கருகு பயிரி செய்து தந்தனாய் மீண்டும் வயவாகி அந்தச் சோழா கவாச்சாரப் பூர்த்தியையே சரித்திரத்திலிருந்து அடியோடு அழிப்போம் சோழன் என்பவன் இந்த உலகில் பூர்த்தியையே பின்னால் வரும் மக்கள் அறியமாட்டார்கள்" என்று எத்தம் செய்தான்

இந்த வார்த்தைகள் பொன்னியின் செல்வருடைய காதில் இருமணைப் காய்ச்சி விடுவது போல் விழத்தன் இதழ்கள் துடித்தன மனதுக்குள் தழுவினான் "சுதிரியனாகப் பிறந்த நீ இப்போது சமயத்து மாபெரும் துறறம் இவனைக் கொன்றுக்க வேண்டுகிறாய். ஏன் செய்வனில்லை?" என்று கேட்டது அவர் மனம். "அவன் மேல் வைத்திருக்கிற விஷதா அன்னியதா? இவனைக் கொன்று நாடந்த பூர்த்தியைப் பிரதேசத்தின் பழி வரங்கூட என்னவாம் என்று காதலில் களையாமல் காட்டும் போலக் கண்டது விடுமா?"

இருந்த போல் அவ்வால் பேச முடியவில்லை திருமயிச சென்று படுத்தது விட்டார் தீர்மானம் கருஜராரின் பாடலை நினைத்துப் படி தூங்காமல் அமரத்திருந்தான்

சுதிரியன் என்ற திருத்தொண்டி இரும்பரின் தன்பர்கள்

கருஜராரின் சுமீபத்தில் சிவமாத காலம் ஓடியது கண்க் கெடவாய் வைத்துக் களாளாளனில்லை திருவருடும் ஆனால் ஆனந்தமாய்ச் சென்ற காலத்து அவற்றைக் கண்க்கி, நிக் கெடுக்க விருமபவிலலை. பின் படைக்கன்கள் எழும் இத்தனை நாள் நன்றாய் பூர்த்தித் தீர்மானம் எத்தனை நாளைக்குத் தாங்கும் பூர்த்திச் சந்திராஷ்டம் என்று மனதுக்குள் பயபிமா என்ன தீவர

ஒரு நாள் சூரியன் வானில் ஏறாத கொடி வகிய தோய், மதியம் அப்பிடுக்கத்துக்கு நீரும் தாமரை மலர்களும் கொண்டு வர

புறப்பன் ஆறறுக்குச் சென்றான் அவன் சென்ற சிவ நிமிடம் கால வானிலையில திடீரென மாற்றம். ஆறறின பேசு காலநிலை பைம அறிமாவிக் கொண்டிருந்தது கரையோரத் தென்னன் கால்கள் பேய் பிளக்களைப் போல பயங்கரமாக ஆடின யானைக் கிழித்துக் கொண்டு மின்னல் வந்தது மின்னலைத் தாடாந்து இடி முழக்கம் கேட்டது

இரும்பனைக் காணவில்லை பென்றவுடன் பொன்னியின் செல்வருக்கு மனதின் ஓரத்தில் கலக்கம். இதழ் பேசும் காதலில் அவராய்க்கள் கண்டு கிளைகள் முறித்து விழவாம் வானம் தூய்மை விடப்படியால் கண் தெரிமாமல் சூரியன் குழிமற்றமை. மின்னல் தாக்கிக் கண் பாவையை இழக்கிறக்கலாம் போய் கலக்கம் பார்க்குமிடம் வரவாம் என்ற போசனை

பொன்னியின் செவ்வரோ தியானத்திலிருந்த கருஜராரைக்கு வந்தது இருந்தார் அவர் திடீரெனக் கண் கழித்து ஏதேனும் தீட்டால் எழுத்துத் தர இருவரில் ஒருவர் இருப்பது ஐயக்கம் ஆனால், இன்று வரை அவர் தியானத்தின் பாங்கில் கண் திறந்ததே கால்கள் ஏதும் கேட்டதும் இவனை அத்தனா பொன்னியின் செவ்வா ஒரு முடிவுக்கு வந்தார், போயத்தான் பாப்போயே என்று

ஆறறை தோக்கிப் பொன்னியின் செவ்வா நடந்த அரை காலடியில் கருஜராரா கண்ணிழித்தார் தூய்மையில் பொன்னன் செவ்வது அவருக்குத் தெரிந்தது ஓர் மெல்லிய புன்னகை அவர் துருக்களில் ஜோய்க்களை இளநகை புரித்துவிட்டு மின்னல் கண்களை ராடி சிவமபவும் தியானத்துக்குச் சென்று விட்டார்

எந்த காதலில் நடப்பது அவ்வளவு கலப்பமாக இவ்வளவு எளிதும் பொன்னியின் செவ்வா வேகமாக நடந்தார் இரும்பன் எவ்வருப் பன் என்று பூகித்து விட்டார் பொன்னியின் செவ்வா இரும்பன் பன் பறிக்கவும் தீர் கொண்டு வரவும் செவ்வரம் வழுக்கமான துடத்துக்கு தீவிர சென்றார்

சூறறுக்களையையோட்டி ஒரு சூழிலிருந்தது கைகளில் போய் மூன்ற வந்த வெள்ளம் அதில் நிரை விடச் சென்றிருந்த ஐயால் அது தடாகம் போலக் காட்சி தந்தது அதில் மின்னல் தளளி விளையாடும் தாமரைப் பூக்கள் கூத்துக் குழுவதும் இவ்வி அவற்றை இரவு பூஜைக்குப் பறிகூர செவ்வான் தீர்மானம்

எதிர்பார்த்தபடி குளத்தத்தக்கே இரும்பன் இவ்வளவு ஆனால், அவன் பூப்பறித்ததற்கு அடைபாளமாக ஒரு கொத்துத் தாமரை மொட்டுகள் கரையில் இருந்தன. குளத்துக்கு வெளியே நேறும்

சக்திவுடைய இத்தத்து ஆற்றிய நடுவே சென்று தெளிந்த தோழமரப் போயிருப்பானோ?

சுற்று மறைய மாந்தர இன்னொரு மிணை அடிவானத்தின் இகழைக் கிழித்துக் கொண்டு வருடப் பது இடி மழைகளைத் தெட்டித்துச் செக்க நாட்கள் தேடின நிலை, இத்தனித்துப் படியே விட்டது. மாந்தர மாவகங்குதப் பின் இடிபாணை சுற்றி மூன்று பேர் நின்றுகூத்தனர்.

அவர்களுடைய பாத்தவுடன் இதம்பனை தரிமாறியிருக்க வேண்டிய கையிலிருந்து அன்னியங்களைக் கழிவிட வேண்டி அது கதக நுழைக்கச் செய்து நின்றுகொண்டிருந்து கொண்டது அண்டிமா அந்தாங்குதலா என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் இந்நம்பனாக அபாயமொன்றுமிலலை என்று தெளிவாயிற்று. தெரிந்தது அன்னிய நன்மைகளையுடைய ஆகாது என்று அபாயமில இத்தகா போயினியைச் சென்றா.

அவர்கள் மர எண்ணை மூண்டிட்டு வந்தது கொண்டு வருத்தா பாண்டியர் ஆபத்துக்கொண்ட இத்தக வேண்டிய எதிர் இரகசிய சம்பாஷணை நடக்கிறது என்னதான் நடக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ள ஆவனமுமவைய அவர்கள் அறியா வல்லவைய மாந்தர்களை அருகில் சென்று உறுதுக் கொட்டா மந்தகன பின்னித்து தெரிந்தவைய எட்டிய மாந்தர மறு அருகில் சென்றது. அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகள் யாவும் கேட்கவில்லை. பொறுத்து அருளுடன் அவர் காதுகளை மூடிக் கொண்டு அருகில் இருந்து உரத்த குரலில் கவனி என்று பேசினான்.

ஒரு நேரம் இவ்வாறு அருகிலிருந்து சென்று மதலில் கொணர்விலுள்ள வந்தவர்கள் யாவோறு தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் எழுகிறது பாண்டியரின் திட்டம் எதுவது தீவிர வேறு போயிருந்தா? துவலை வரவதன் பின் நேர வேறுவிதம் உர எதிர்வார திட்டம் கிட்டி இந்நம்பனாகக் காதலில் காதுது. மயாறுமையிருந்து வந்தவன் போ அவனது வேறு எதிர்வார கையத கிடைத்துக்கொண்டே.

இக்கலை சென்றான் இந்நம்பனை ஏன் மாந்தக வந்திருக்கிறார்கள் என சொற்கள் தெளிவாகக் காதுவில் விழவில்லை. இந்நம்பனைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் எதிர் பரபரப்பாக நுழை விழாததைச் சொல்லிக் கொண்டு நகரங்கள் என்று மட்டிந்தான். தனித்து அவ்வியை மட்டி நகருக்கு நுகர்ப்புமட்டி வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

தகராடி உண்டாகத் தேடி எவ்வளவு தூரம் வந்தது? காட்டில் உருவப்படுத்தக் காட்டிலும் மதலிலுள்ள காரியம் அவர்களை உருவாக்கியது. இங்கு புதுகாலில் தமக்கு மிகுதல் பங்கு சென்றிடுவது. ஒத்த தட்டம் வைத்துக்கொண்ட விதங்கள் என்னவென்று.

இவ்வுத்தான பாதிப் பங்கு, மிகுதல் பங்கு என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் இருப்பதும் கை நழுவிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது" என்றான் பதிலுக்கு இம்மைய.

அவ்வளவு உப்பிடுகிறார். தம் கனவெல்லம் நினைவாகும் மனவல்ல கண்ட கண்ட பரதேசியுடன் காலம் கழிக்கிறாயோ?" என்ற வாழ்வை விட்டியை.

அவருக்கு இப்போது 'அவர மதான் தம் போரட்டி' கருத்து. அவர் உபாபாதா சிசுவை வேறுதான் அது சரி எப்படிக்க கவனித்து நான் இங்கு இருக்கிறேன் என்று.

பாண்டியரின் ஒற்று படைமையப் பற்றிக் குறைவாக என்ன சொல்கிறது என்று மதாலி ஒருவன் கிடைத்த பின் 'பாண்டியரின் ஒற்று இக்கலை கண்டதாய்விட்டு வருத்தம் இங்கு இருக்கிறது' என்று மட்டிப் புது-தூட்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப் போக தோக இருக்கலாம் என்று மதலேசியை அவ்வளவு இங்கே உள்வணத் தேடி வந்ததாய் என்று சொல்லிவிட்டு, மதலேசியை இவ்வளவு நவன் இருக்கிறான் மீ அவன் மட்டி.

பாண்டிய பாதன் அவன் நல்லவன் என உயிரிடை காட்டி மதலேசியை மட்டி அவ்வளவு பாண்டு கேட்கப் போகிறான்.

மதலேசியை நேர காட்பாஷணைக்கு பிறகு நான் எதிர்விடம் பாண்டியர் இத்தான் வருவேன்" என்றான் இம்மைய.

மதலேசியை இவ்வளவு தாம் காதுகூறிக் கொண்டு இன்னொரு நாழிகை நேரம் காக்காதா என்ன? நாங்கள் இங்கேயே இருக்கிறோம் சித்தாய் அங்கிலி காண்க சித்தாய் மட்டி மட்டி என்று சொல்லிச் சிரித்தான் வந்தவன்.

பாண்டிய செல்லுக் கித்தகாக் எதிர் ஆற்றங்குறையில் மதலேசியை பொன்வணத் தேடி இம்மைய வந்தான் பொன்னி மதலேசியை அவ்விடத்தை விட்டு விடாந்து வந்த பின் மதலேசியை தெரியாதது போல் சித்தகூக்கு முன் அமர்ந்துகூத்தான்.

மதலேசியை அவ்விடம் வந்தது இந்நகரிலிருந்து அளவிலாத குதா கைகளை அளித்திருக்கிறது. "பொன்னி எனக்கு வாசகொல்லி மதலேசியை வந்திருக்கிறது என மதலேசியை அருகில் அவர்களை மதலேசியை கொண்டுவிடுவது விட்டது. ஏதோ வேலையாம் என்ன

சென்னை நகராட்சியைப் பற்றி அமெரிக்காவைத் திரும்பி வந்திருந்த சென்னை நகர உறுத்தல் தோட்டக்கார சங்கம் சே. நாயுடு பள்ளியைப் பற்றியும் அங்கிய சுவாமி யாசனம் உள்ளது. இவ் தேவாலயம் சென்னை நகராட்சிச் சிபர்மேன் துறையின் கீழ் உள்ளது.

[illegible][illegible][illegible]

அரசு திட்டங்களினைத் துரிதமாகப் பின்பு ஆய்வுசரித்து மேற்கொள்ளுமா? கூடாது
மீண்டும் அமைச்சரவரவர்கள் அதற்குத் தரவேண்டிய அடிப்படை இரகசிய
விடத் தவறுத்துப் பட்டது சற்று நேரத்தினால் மீச்சனாகவுள்ளது, அடுத்த நாளை

உறுதி செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளதால், இதுபற்றி மேலும் சிந்திப்பதற்கு இடமில்லை. எனவே, இதுபற்றி மேலும் சிந்திப்பதற்கு இடமில்லை.

[illegible][illegible][illegible]

இது 2 இலாபம். 1 முதல் 11 க்குள் திரைப்படம் தான் அதாவது
4 ல் திரைப்படம் வந்தால் வந்திருக்கிறதான் அல்லவென்ற கணியம்
5 ல் திரைப்படம் தோல்பழகத்துடன் மகனாளை திரைப்படம் தான் திரை
பாடல் தான் திரைப்படம் தோல்பழகத்துடன் அல்லவென்ற கணியம்
தேவதாசு கணியம் தான் திரைப்படம் வந்திருக்கிறதான் அல்லவென்ற
கணியம் தான்

[illegible]

கவியி தங்களை நான் மறந்து விடுவேன்" தங்களை மறந்து
விடுவேன் கவியின் நினைவு, 1981 எனப்படும் கருத்து
அமைத்து தேவாரத்தைப் பாடினார் கருதார்.

யாய் இவ்வை வயித்தொரிசென்று வ இந்நதவாகனும் இந்நதநாசகன
எண்ணிகளையின் சிலராய் இந்நதநாசகனும் மனதில் நிதநத
வெறுப்போ வனமேமா கொணர் நினைவா மகனக கடல்
பொருதி வந்து மட்டாய் நகனரேடி புறந அடித்து விட்டதாகப்
பார்ப்பவருக்கு எவ்வாறு பிதாபுறியது அந்த அனை பிபாவு இந்நத
கட்டதநக நாகத்த தெரிந்து கூனல்கத்து இந்நதர் வெறுப்பிபாடு
இந்நதவா இதுவனா அந்ந இந்நதநாச அந்நவரை ஒருவா பார்த்துக்
கொள்ளவிலைவ கூனல் வெந சீகிரத்தில பார்த்துக்
கொண்டபிபாநிராகன

இதற்குள் மதுரைமலர் ஆழ்வார்க்கடியான தம்பி சிவபூசணிய, வைகுமாரியை மறுமலர்கூத செய்யப்படுமா செலவுகளைக் கண்டு அந்த முன்கூட்டிக்கார வீடு வைணவன் மிகவும் கோபம் கொண்டது. ஆதலால் ஒன்றும் இல்லை.

✦ ✦ ✦

அத்தியாவம் நான் இருப்பது எழு
அன்புறா விருந்தாளி!

அடிப்பாடுகளைத் தாண்டியே வித்தாங்கிய பொழுது போக
விண்ணை காண்போர் காண்போர் என்று சொல்லுகிற வண்ணம் அகலாதது
தெரிந்த வண்ணம் இவ்வாறு பற்று நம் உள்ளம் நம் கரு போகும்
மேலும் அவ்வாறு போகும் கரு அபிவிருத்தியாக விரும்புகிற
விட்டனர்

தேவதாராசர் கெட்டிருந்தான். அவர்கள் பாலுக்கு மருந்து
மொறு போட்டுத் தைக்கொடுப்பதைத் தவிர்த்து இவரு
டைய மொறுவைக் கத்தியாற்றுடன் செல்லுவிட்டான். தைக்கொடுவதற்கு
வெளியே செல்லாமல் இருக்கவேண்டியது. உடனடி அலுவலர்
தெனறு விட்டால் மிகுந்த துன்பம் கிடைக்கும் என்று சொல்லி
மூலம் அடியாளரை விடுத்து தேவதாராசர் மருத்துவ ஆலயம்
இப்போது அவரும் மருத்துவமனை.

[illegible]

மகிழ்வு, பின்புத தெய்வமாகி மகிழ்ந்து பாராட்டிக் கொண்டு, பின்பு
வினாக்கள் மூலம் வினாக்களுக்கு மூலமாக எதுவும் கொல்லாமல் நடந்து
வந்ததில், உறுதியாக விவரம் இல்லை.

“கந்தரம்! என்னன் மறத்தாயியா!” என்று ஒரு தரம் கொடுத்தது
 உழைப்பதற்கு உவமங்கள் அழைத்துப் போடப் பெற்றாரே. அந்தப்
 பாடல் வற்றிவிடாத மழ்பாடி இது என்று உலகுக்கு உணரத்
 தவறு செய்வ வேண்டி என்று எண்ணம் மழைவளையாரின் செய
 லைக்கு அதனால் இடந்தப் பழனமயான கோயிலுக்குத் திருப்பண்
 னைய வேண்டி என்று செய்வியை மாடுதவி திருவுளம்
 உடையாடா”

சுடாபடியில் திருப்பணி செய்து குணியாட்டு விழா நடத்தி
கொண்டும் என்று தாய் சொன்னவுடன், "அப்படியானால் ஏன்
என் கால தாமதம் என்று காரியங்களை எல்லாம் அப்படியும்
செய்து கொண்டுவர உடனே கூட்டிப்போம்" என்று
சொல்லி ஏற்கெனவே குணியாட்டில் குளித்த தாய் மேல் உபகாரத்தை
வெளிக்காரனாக சொல்லி மறுத்துவிட்ட உதகமே சோழநங்கு
மேல் குண துணைத் திருப்பதி படித்த நல்ல சந்தர்ப்பமாய்த்
தெரிந்தது.

தனக்கு இஷ்டம் இல்லை என்பதற்குமே மட்டும் அதை கெட்டுவைத்து
நாம் ஏன் செய்து அடிப்பாடுவைத்து அவனுக்கு ஏன் மட்டும் கந்த
காவல் இஷ்டமில்லை என்பதை நாம் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த
சமயம் பிரமிக்கும்படியாக ஆதிசெவக இராமரின் ஆன்மீக
வாக்தன்கள் வெளிவரும். மும் விழா அங்கம் நான்கு கிரகங்களின் கந்த
காவல் பதிகம். 12 மாதக் காலத்தில் மட்டும் நுகரிக் கொடுக்க
உருபணி நடைபெறுவது அருளுள்ளாராக அவை நாமத்தின்
1. சபாபதிகம் அவதாரம் எடுத்தவர் உத்தம கோழர் எனப்
பெயர்ந்தவர் பேசுகின்ற ஏற்றான காலத்தொன் எல்லாம் விழந்து
வந்தீர்' அது அடியானின் செவியில் விழுகதவு. 2. கோபத்தின்
உருவிக்ந்தான் இப்படி அசலெனப்பலன் ஓர் மதுத்துக்கை தவ்வை
புதுத்துக்கை அப்பணித்துக் கொண்டு 3. அது மட்டும் கவறு
என்று கருதினான்

அரசு கூடும்படித்துக்குட பிடித்தமான வேண்டுகோறு என்று தெரிந்தும்
எனது ஆட்சேபங்களினைத் தெரிவித்தேன். இங்ஙனம் அடிப்படையிலே
கூடியதே கோபத்தைச் சொல்ல வேண்டியவரில் ம. சொல்லி
விட்டான். மறுபடியாகக் கிளம்பும் முறை, துருவச்சரிசெய்ய
செய்யியன் மாதேவியைக் கண்டு கொட்டித் தீர்த்தான் சிவபகதி
என்கு சாழ்கி ஆவதே திருப்பாணி சொத்து வாக அந்தச் செயலியை
தென்குத் திரவாதத்தைப் புரிய வைக்க முயன்றான்

மடியும் என்று தெரிந்து கொண்டறி விக்கலாம் என்போது வாயைத் திறக்கவேண்டாம் என்போது இவ்வடிவிக கொள்ள வேண்டிய என்று அடியாளுக்கு கன்றாய்த் தெரியும்.

இதில் பலரும் அடியாணைப் பார்த்து, மந்திரியமாக வைணவப் பாஷாண்டங்கள் தூராவாய்ப் பூசப்பட்டிருந்த அவன் மகத்தைப் பார்த்து என்னச் சிந்திப்பச் சிந்தித்தான் 'சிவன் கோயிலில் மகம் ஏன் வேலை?' என்று கேட்டாராம் கேட்டனர்.

மக்களெல்லாம் அரச குடத்தில் வரவை ஆவன்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அரச குடமேயும் வந்தவுடனும் ருத்திக் கைதுட்டிய மக்களை அண்ணாந்து பார்த்தான் அடியான் கோயில் வாசலில் லுப் கோத்து தொனிகள் கேட்டன அவன் மனதுக்குள் கோபம், சிவன் கோயிலுக்கு இவ்வளவு கிருப்பனியா என்பது மட்டுமல்ல. இந்தத் திருப்பனியைக் கண்டு மக்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தனர் ஒரு சேக மகம் கூட இவனை ஆள்கதம் முகங்களில் விளக்கெறுறியது போல இருந்தது 'அப்போது கைவம் இந்த நா. டின் நன்றாய் வேலாயி விட்டதா?

அப்போது அடியாளுக்கு இயல்பாகவே ஒரு எண்ணம் வந்தது கூட்டத்தை உறுதுக் கவனித்தான் எல்லாரும் சந்திராஷமாக இருக்கிறார்கள்' இவனை, அவனைப் போல் வலிதானும் மனக் கசப்புடன் நிறுப்பாரா என்று பார்க்க அவனுக்கு ஆர்வம்.

மறுமலரெய்வாம் ஏதோ தெய்வ தரிசனம் பார்த்தது போல மிக மலர்ந்து நின்றனா கூடல் போல இருந்த கூட்டத்தில் ஆள்கதம் அவன் போல அடித்துமொழிக் கொண்டிருந்தது புண்ணம் புகைத் முதலும் இவனை குதூகலம் இவ்வாத மனிதர்களை இவனை வாழ்க்கொலி மொழியாத வாயே இவனை இப்படி ஒவ்வொரு முகமாய்ப் பார்த்து வந்த அடியாளுக்கு நிமிரென இருதயமே நின்றது போல் ஒரு எண்ணம் கூட்டத்தை நோட்டம் விட்ட வனுக்கு இப்போது அதனை முகங்களிலும் ஒரே ஒரு முகத்தான் கண்ணுக்கு தெரிகிறது ஒருவன் மட்டுமே கைதட்டவில்லை எவ்வித சவனமயின்றி நடப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் இந்தக் கூட்டத்தில் சந்திராஷமாய் இவ்வாத முகம் அது ஒன்று தான் அதன் மொபெரும் கூட்டத்தில் தனித் தீவாய் அவன் நினைந்ததான்.

அடியாளுடைய மனம் நரம்பு ஒன்று அகலந்தது நின்றிருந்த வன் யாரென்று ஓர் எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் உதயமாயிற்று 'என்னெப் பார்த்து இவரு உமக்கு என்ன வேலை என்று பலரும் கேட்ட வபே? எண்ணமில் இவனுக்கு இவரு என்ன வேலை?

அவரும் தயாராய் இருந்த ஒற்றைப் பிரமிக்கச் செய்கிறார்கள். தயார் தாயம் பொலவாத காலம்! எதிர்பாராத விந்தையி லிருந்துகிறான்" என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அவர் பண்பணத்தே, உடம்பெய்வாம் தடுக்க, கால்கள் ளளாட, அடியான் சிவையென நின்றான் கண்களை அகலத் துக்கன் எதிரில் இருந்த மகத்தை உறுதுப் பாரக்கவானான் சற்று கிண்பு மொழியில் நி அது பிரணயமாய் என்று தெரிந்து கொண் டான் பார்த்த கண்கள் அவருடன் நாக்கொழியது தொண்டை யில் நகிரென்று சரம் வறறியது கூட்டத்தில் நின்றவன் ரவிதாசன் மல்லா?

அவனைப் பார்த்துவிட்டுப் பதவிகுரட்டிப் பிணைப்பு அகலத் துக்கன் அடிகள் மீண்டுப் அந்த நிலத்தில் பாரவையி லுள்ள அடியான் அவன் ரவிதாசன்குள் சந்திரமயலினை 'அவனுக்கு துக்கன் என்ன வேலை? கமகம் நிமநியாக இருக்க விட்டாட்டான் டீய் ருக்கருதே' என்று நினைத்த அடியாளுக்கு இன்னும் ஒரு கோலி புரியவில்லை புரிந்திருந்தான் ரவிதாசனின் எண்ணம் போல், புழுவும் உய் புலன் தம் எனது டீய் தெரிந்தது துக்கன் என் இன்னும் விட்டாத பழங்குக்கு தாலிக் தாலிக் குத்து நகர்க வேண்டாம்?

ரவிதாசனைச் சற்றிலும் மக்கள் வெள்ளம் அதில் ஒருவா கூட அகலாததேப் பாரவையுடன் அவனைப் பாரக்கவில்லை. போது வொழித் தன்னையே பாரதுகாப்புத் இந்த மக்களுக்குக்கொள் ஒர் துக்கன் கர்வமும், அசைக்க முடியாத தன்னம்பிக்கையும் சந்திர மயலினை தவக்கொடையப் பரப் எதிரி தவக்கொடு நடுவிடலைய நின்று போய் விழாவைப் பாரப்பான் என்று யாரும் கண்கில் கூட மொப்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

பரியாத துக்கன் இவர்கே இருந்தவர்களில் உண்மையானவா யான எதிரி யார என்று யாருக்குத் தெரியும்? நாட்டில் எத்தனைவா விபீதிகள் திகழ்கது வந்தனென அதுதான் அவர் களுக்குத் தெரியுமா? அப்போது யாரால் என்ன துரோகம் நடக்கும் என்று சொல்வதற்கு இவனை என்பதுதான் புரியுமா? என்று மகத்துகள் திடீர் மனம்.

ஆனால், ரவிதாசனை யாரும் அது என்ன கண்ணாவி பாரதுப் போய் அநிகையொன்றும் இவனை அவன் முகம் வெளியுலகத்தில் பிரபலமாக இவனையென்பதால் நகருக்குள் ரவிதாசன் மாறு வேடங்களில் போவது வழக்கமாயிருந்தது அவனுடைய அவச

ரஸ்திரசனை இப்போது கன்னிலை மாயமாய் மறைந்து விட்டான் என்று அடியான் உணர்ந்தான் அடியாளுக்கு விாகந பாண்டியனைப் பண்டித செய்ப இதை வாழ்க்கையின் தூடகம் போதது என்று அவனுக்கு புரிந்து விட்டது போல

சுதிரியம் நூற்றிருபத்து எட்டு பைகவனின் பள்ளிப்படை

புதறியை அடியாள் 'சுற்று முன என் கண்களில் ரஸ்திரசனை தெரிந்தது உணர்மயம்? பிரமையா? பயந்தவ்வுக்கு இ நண்ட தெலையா பேயென்பது போலப் பார்க்குமிட மெலையம் நம்குது எதிரி தெரிவனராஜா?

பின் முட்டி மோதிக் கூட்டத்துக்கு இடையில் சென்று ரஸ்திரசனை நின்றுகூறி இ நண்ட அடைந்தான் அந்த இ நத்தில் இப்போது காட நாயுறு நிகர சோழ கூட நிர்ப பிராஜைகள் நின்று ஆரவாரம் செய்பது கொண்டுக்குந்தனர்.

பின் தானிக தானி நாடாபுறமும் பாரததான் கூட்டத்தின் விளிம்பில் தூரத்தில் ரஸ்திரசனின் முதுக தெரிந்தது தொங்கப் போட்ட தோள்களும் ரஸ்திரசனைக் காணக்கொடியை அயல் வெளிப்பெய்க் கொண்டிருந்தான்.

ரஸ்திரசனை கிழக்கு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தபடியால், அவன் நிச்சயமாகப் பாண்டிய நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போக விரும்பவில்லை. அருகில் எங்கோதான் செல்கிறான் என்படியாவது அவன் எங்கு செல்கிறான் என்று பார்த்துக் கொள்கிறத கண்களுக்கு மன திரும்பி ஏறாது என்று முடிவுக்கு அடியான் வந்தான்

அவனைத் தொடரத்து சென்றால் ஒரு பெரிய மாயமான காட்சிதனைத் தெரிந்து கொள்ளக் கந்தாபரம கிடைக்கும். எப்படி இருந்தாலும் மழப்பாடியில் தொடர்ந்து இரப்பதில் பயனிலகை சிலவே உணரையான கடவுளாய் இருந்தாலும், தான் வணங்கும் பெருமானைவிட அவர் உயர்ந்தவராயிருந்தாலும் நான் அவரைத் திட்டிய அளவிற்கு எனக்குப் புண்ணியம் ஏதும் இயங்கிப்படுவதால் விட்டாது" என்று நனைத்து தானே கொலையக் கொண்டான்

நான் உள்ளமனதில் ஒரு சச்சரிகளை உருவெடுத்தது 'இப் பைகவனின் ரஸ்திரசனை தவிப்பான் ஆனால் ஒருவேளை அவனுடன் இரப்ப மலரும் சமீபத்தில் சேர்ந்து கொண்டால்? பின் தம் கதி? உணர்வது ஆணைக் கூட்டிச் செல்வ வேண்டாமா?' என்று முதலில் தோன்றியது பின் 'அதற்கெல்லாம் பீதரம் இல்லை கழுவும் தா'கி கழுவும் மீன் இவன் விட்டுவிடக்கூடாது அராயமென்றா பைகவனின் துணைகொள்ளத்தான் வேண்டும்' என்று தன் மனதைத் திட்டிப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தான்

ரஸ்திரசனை செல்ல, அவனை அடியான் பின் தொடர், கல்கலப்பு என்னாத மழப்பாடி நகரின் வீதிகளைக் கடந்து ஊர் எவ்வையையும் ஊர் நதன் கொள்ளிடக் கரைப்பாரமாகவே, முதல் காத தாக்கை இருவரும் கிடுத்துள் ஆனால் ஒரு முறை கூட வந்தாள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

சுதிரிக்ரதப் பந்தவன் நாலா பக்கமும் பாரக்க வேண்டாமா? என்று தோன்றியது அடியாளுக்கு. இன்னொரு இவன் என் வயலில் படாமல் இருக்கும் அளவுக்குக் கூட எச்சரிக்கையாக நடப்பான் போ" ரஸ்திரசனைக்கு மந்திர ஐந்திரங்களில் விசேஷத் தோன்றியது என்று அடியாளுக்குத் தெரியும். அப்படியென்றால் பைகவனாவ தொடர்வதை இன்னும் அவன் கண்டு கொள்ள வாய்ப்பு என்ன ஆச்சரியம்

ஆனால் அடியாளுக்கு அவன் நடைபிடி ஒரு தளர்ச்சி தெரிந்தது தோன்றிய ஆனால் பார்ப்பது அவன் பண்புமையாக வந்திருக்க வேண்டும். முன்னால் செவ்வென்றவனுக்குத் தோன்றி 'பைகவனின் அதற்குப் பிறகு இருதனை காலமாக விடுத்தால் பைகவனின் மனத்தில் வேலுக்குக் கொண்டு அவன் போராடி வந்திருந்தால் விரைவில் தெரிந்து அவன் திட்டிய திட்டம் என்ன? செயல் செய்த முயற்சிகளுக்குப் தீர்மானமாக இருந்தது என்ன? தோல் திரும்புதல் அல்லது காலடியை விட்டுத் திரும்ப வேண்டிய தீர்மானம் தோன்றி போல விட்டதா என்பது என்ன? தோழர்களின் ஆவிர்தலும் தோழர்களின் தலையா' பாண்டிய நாட்டின் பிடித்து சாட்டி எவ்வாறு போலி இருந்த தோள்கள் ரஸ்திரசனைத்தான் தொடர்ந்திருக்க வேண்டும்

தோன்றிய ஒரு இடத்தில் அதன் நதியாய் இருந்தது நீர் வந்தால் மிகவும் ஆழமில்லாமல் ஓடியது கொலையப் போனாடி படி அவரை நான் தீர்த்துட்டம் அந்த இடத்தை ஏறக்கூடத் தோன்றித்தது வைத்துப் போல ரஸ்திரசனை ஆரவாயக் கூடந்தான்

கடியவிடத்து எதிரியின் ஆவாயை கடிவிட்டது இனி அவர்கள் கையின் மீது கடிவாயை அவ்வளவுதான் கடி வைத்து போனை உரித்து விடுவார்கள்.

போன முறைபோல பாண்டியன் அவ்வளவு கலப்பமாக என்னை விட்டிருக்க மாட்டான் தினனும் எத்தனை காலம் என்னை உயிர்போடு வைத்திருந்து சித்திரவதை செய்ய வேண்டுமோ செயதிருப்பான் ஆனகயால் இப்போது மிக எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான் வீர வைணவன்.

ஆனால் தளராமல் பின்தொடர்ந்தான் அடியான் பிரதமர் தவிரிடும் ஒப்புகிறிருந்த வேளையுள்ள இதுவரை செய்து முடித்து விட்டோம் என்ற பெருமிக உணர்ச்சி அடியான் உள்ளதில் கொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது மட்டுமா? பல ஆண்டுகளாகச் சொழுவன் நாட்டின் பாதுகாப்புக்குத் தன் தீவை உபயோகப்படுத்தி இப்போதும் ஏதோ ஒரு பெரிய மாமமான காரியத்தைத் தெரிந்து கொள்ளக் கிடைக்கவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்தது தன்னை. இவ்விடத்தில் உள்ள காரியத்தைக் கொண்டு எண்ணிக்கையில் அளக்கிறது வரும் பாண்டியப் போராளிகளின் வட்டத்தைப் பின் தொடர்ந்தான்.

காட்டில் மரங்கள் மிக அபாரமாக இருந்த ஒரீட்களை அணுகும்போது மரங்களிலிருந்து இவ்வளவு காலமாக ஏதோ சத்தம் கேட்டது காளையின்மேல் இருந்தான். காட்டுக்குள் செல்வதற்கு தலைகள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபடி பாண்டியன் காட்டில் எங்கே கவனத்தில் எவ்வளவு கவனித்து இருக்கிறான் தெரிந்தது. தெரிந்தால் பாண்டிய முடியப் போகிறது என்று நினைத்தான் அடியான். அந்தக் கால்கள் களைப்பற்று இருந்த அடியான் இவ்வளவு கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருந்த வேண்டியது இருந்தது அவ்வளவுதான் தெரிந்தது.

ஆனால் இவ்வளவு கவனித்து இருந்து ஏதாவது காரியம் போல என்று நினைத்த அடியான், மட்டும் பார்த்து சம்பந்தம் மிக அருகில் சென்று மறைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவெடுத்தான்.

குறுக்கு வழியில் இருந்த அடியான் மண்டிக்கு நேர தாவரங்களினால் பல இனங்களாக அணுபவித்துப் பள்ளிப்படைக் கோயிலுக்கு வெளியே இருந்து சென்றடைந்தான். மற்ற இடங்களில் இருப்ப பள்ளிப்படைவைக் கற்றிலும் குழந்தைகளை அந்தகாரம் அதிகமாகத் தெரிந்தது. போன முறை இவ்வளவுதான் ஒட்டுக்

போது இந்த வீர வைணவன் கொழை பள்ளிப்படைக் கோயிலுக்குள் புகுந்து மீது தாவி ஏறிவிட்டான். கோயிலின் மேல் பகுதியில் விளையுமிடத்தில் அமைந்திருந்த காவல் பூத கணங்களுக்கு எதிர்ப்பு அமர்த்தப்படி பாண்டியப் போராட்ட வீரர்கள் களை உயர்ந்த படைகள் ஆனால் இந்த முறையே மண்டிப்பகுதிக்கு இப்போது வாய்ப்பில்லை நினைத்தாலும் அவனால் முடியாது. அந்தக் கிடைத்து அவ்வளவு?

காவிரியின் நுழைந்த ரவிதாசனை நிரைவாகக் கண்டு அங்கு வந்தவர்கள் முதலில் சிறிது திணைத்து நின்றார்கள் பிறகு நன்றாகச் செல்லுவது உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு முகமன் கொண்டு கொண்டனர்.

இருக்க கவிதை மிகுந்த கனத்தகாரத்தினிடையே பாண்டியப் போராளிகள் ஏதானவோ குழுவிலிருந்தார்கள் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்து ஒன்று கூடியவர்களை ஒரே நேரத்தில் இங்கு வரவழைத்தான் போதும். ரவிதாசனைத் தவிர எவ்வாறும் மச்சு வந்த சமீபத்தைச் செய்த தாங்கள் யார என்று கற்றுச் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்.

மரத்துக்கு அருகில் நின்று சம்பாஷணையாக சற்று ஒட்டுக் கிடைத்துப் போக முடியு செய்தான் அடியான். இதுவரை அவ்வுருக்க வந்திருந்த செவி குளிரச் செய்து அறிந்தே போக வேண்டும்.

கவிதையில் பள்ளிப்படைக் காட்டில் மரத்தின் பின்னால் கவனித்த அடியான் கவனித்தவரை எவ்வளவு பார்க்கும் இவ்வளவுதான் பாண்டியப் போராட்டம் நினைத்தது விட்டது என்று எண்ணம் எவ்வளவு பிழையானது என்று இருக்கக் கூடாத வரிக் வந்திருந்தால் சொழுகளுக்குத் தெரிந்திருக்கும் இருக்கக் கூடும் அதன் உயிராகக் அடங்கவில்லை என்பதற்குப் பதிலாக உதாரணம்.

சொழுகள் என்னடாவென்றால் வெளிகோயில் இருப்பணி செய்வதில் மட்டுமே காலம் கழிக்கிறார்கள் என்ற கோபம் அடியானுக்கு.

இருக்க நாளும் ரவிதாசன் உத்தேசித்திருந்த காரியம் ஏதும் பிழையானது தடைபெறவில்லை ஆனால் அவ்வளவுதான் சொழுகளைக் கவனமாகக் கரிவதாகினை இனிமேல் பாண்டியர்கள் கவனியில் கவனமாகியது திரிந்தால் தவறுக்குப் பாதகம் விளைவது என்று அவன் நினைக்கலாம். வேட்டையாடி அவர்களைக் கவனமாக என்ன சற்று எச்சரிக்கையுடன் கிரிந்து வாழத்

சோழர்கள் அபகரித்து விட்டனர் என்றவுடன் தம் போராட்டமே இன்று நடுக்கொருவில் நிறுதிருது என்று தோன்றுகிறது. இதை யெல்லாம் பற்றிக் கவனப்படுத்தாமல் இனி நந்தினி சொப்பன் சொர்க்கலோகத்தில் வாழ்வது போல தஞ்சைபுரியில் வாழ்வாள் பின் மதுராபுரிக்கும் செல்வாள்.

“உங்களுடன் மனம் விட்டுப் பேசி அடுத்த கூட்ட நடவடிக்கையை முடிவு செய்யலாம் என்றுதான் அழைக்கிறேன். இது குறித்து எல்லாருடைய மனோதிருவமையையும் அறியலாம் என்று தான் இந்தக் கூட்டம்.”

மகராஜாவை மீட்க வேண்டும், குலத் துரோகமும், ராஜத துரோகமும் செய்க நந்தியினிய கொடூர வேண்டும்’ என்ப பல குரல்கள் எழுந்தன.

“இதற்கெல்லாம் தக்க சமயத்தில் பழிவாங்கியே தீர வேண்டும் என்பதில் எவ்வுரு மாற்றுக் கருத்திலை. பலரும் போர்க்களத்தில் உயிரைக் கொடுத்துச் சமயாதிக்க வீரப் புகழையெல்லாம் நாசமாக்கி விட்டனர் அவள் சாக வேண்டும். மகாராஜா மீண்டும் தம் எகக்கு வர வேண்டும் இவியேவ சோழாருடன் தமக்குச் சமரசமே இல்லை எனத் தெரிய வேண்டும். சோழர் நிழல் பட்ட பிறகு அந்த இந்நயமுமே எனக்கு வேண்டாம் அபாய காலத்தில் நான்கைந்து வாரிக்கள் இருப்பார்கள் என்று தயாராக செய்க வைத்தது நல்லதாய்ப் போனது அமர புலங்கனே நமக்கு இனி ஒரே தலைவா.”

எல்லோரும் ஆமோதித்தனர். “நான் திட்டமிட்டிருப்பது சோழரைப் பழி வாங்கத்தான் முக்கியமாகச் சோழர்களுக்கு வலிக்குமபடி ஒரு அடி கொடுக்க தான் திட்டமிட்டுள்ளேன்” என்றான்.

“எப்போது? எப்போது?” என்று ஆரவம் கொண்ட குரல்கள் கேட்டன.

“அடுத்த வாரம் மழப்படிக்கும்பாபிடுக்கத்தில் இவள் அவர்களுக்கும் அவர்களை நிறுத்தாக்கும் ஒன்று சொத்து இறைவனின் திருவடிப்பைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள் பரிவாய் அப்போது, எவ்வாறும் இறைவனின் திருவடிவை அடைந்தாலும் அடையலாம்.” என்றான் ரவிதாசன்.

அந்தியம் பூற்று இருபத்து ஒன்பது
“சோழருக்கு அபாயம்!”

கிரீனகத்தில் திடீர் மெளனம் ஏற்பட்டது தலைமையைக் கொண்டிருக்கோட்டான்கள் வாய் மூடி நின்றன. காற்றுக் கூட அசைப பிடித்தபடி நின்றது.

கூட்டம் திடீரென்றுப்போன தலைவன் என்று எல்லாருக்கும் தெரியும். ஆனால் இவ்வளவு பெரிய திட்டமா?

பாண்டியரின் விடுதலையில் உண்மையான பற்றுக் கொண்டவன் தான் ரவிதாசன். உத்தர சமஸ்தானமாகப் பாண்டிய நாட்டின் வாழ்நாளில் பாக்கவேண்டும் என்ற வெறியில் அவன் எல்லாம் செய்வான் என்பதில் ஸ்பந்தம் இல்லை. மதுரைசில நடந்த போர் சம்பவங்கள் எல்லாம் தினநூலில் அவன் நினைவுக்கு வரும் போல் நினைவுக்கு வந்ததோடு மட்டும் இல்லை, அந்த அனுபவம் எல்லையெல்லாம் அவன் திருமபத் திருமப அனுபவத்துக் கொண்டிருந்தான் என்றும் எல்லாருக்கும் தெரியும். அந்த வலியை வலியுக்கு அமரபுலங்கன் சகதியைக் கொடுத்தது.

ஆனால் மண்ணைக் கவனிக் கீழே விழுந்தவுடன் தூசியைத் தட்டி விண்டும் எழுவான் மீண்டும் திட்டம் தீட்டுவான் ஆனால் நேரங்கையாக அடுத்தடுத்த திட்டம் செயல்படுத்த எளிமையாகவும் எதன் விளைவு விளைந்தாகவும் இருக்க வேண்டுமெல்லாம் அது மட்டும் ரவிதாசனிடம் கிடையாது சூப்போது அவன் சொன்னது மட்டும் பெரிய திட்டமாயிருந்தது.

திட்டத்தின் விளைவுகள் தீட்புதற்கு தெரிவிக்கத் துணிமை வாய் இருக்காலும் திட்டத்தின் கடைசி நேரக்கம் அளவில் அதிகரிக்கப்போது அதைச் செயல்படுத்துவதற்கு அபாயம் வந்தும் அதிகரிக்கும் என்று எல்லாருக்கும் தெரியும்.

இதுவரை செயற்கை செயலாய்விட ஒரு பெரிய கருச்சியை ரவிதாசன் மனதில் வைத்திருக்கிறான் என்றுத் தெரிந்தவுடன் பாண்டியப் போராளிகள் வாயடைத்துப் போயினர். வாரும் விவரம் கேட்காத நிலையில் ரவிதாசன் தூணாகத் தன் திட்டத்தை விளக்கினான்.

“தென்னாட்டில் சோழன் இனி அரைக்க முடியாத சக்தி தான் மூப்பக கொள்கிறேன் அவனைச் சாடி மத்தென்பது சாத்தியமா? சோழர்களுக்கு ஏற்றாக எல்லா மண்ணையும் சொத்து பிரபத்தனம் செய்வதொழிய அது சாத்தியப்படுமா என்று யோசித்தேன்

அதற்கு இயற்கை எல்லா மண்ணுகளையும் ஒரே நேரத்தில் கொண்டு விட்டால் என்ன என்று எங்களுக்குத் தெரியுமோ? என்றான்.

“ஒருவனைக் கொல்லவே பிரம்மம் பிரதத்தனம் பட்டாயிற்று. இந்த அழகில் எல்லோரையும், அதுவும் ஒரே நாளிலா?” என்று எல்லோரும் அவனை தம்பராய் கேட்டனர்.

ரவிதாசன் தொடர்ந்தான் “மன்னர்கள் ஒன்று கூடும் அத்தகைய கம்பலம் மழப்படியில் தான் நடக்கும். அந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை விடலாமா? சோழனைப் பழிகாக்கத் தமக்கு தங்கத்தைய உதவியை அளிக்க ஒரே அரசன் கூட முன் வரவில்லை. போரக் களத்தில் முன்னணியில் நின்று போரிட்ட சித்தமாயுள்ள வீரர்து வீரர்கள் தாம் தங்க அரக்கரிமையை நீடித்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்ற காலம் கப்பலேறிப் போய்விட்டது. சோழர்களைப் புகழ்பாடி அவர்களுக்கு இஷ்டமான காரியங்களைச் செய்ந்துபயவன் தான் இன்று அரசனாய் இருக்க முடியும். சோழன் முன் மண்டியிட்டால் போதும். நான் அரசு பட்டத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு அண்ணன்னைக் கல்பாக்களில் நினைத்து வாழ்ந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கெல்லாம் பேருக்கு ராஜ்யமியம் கொடுத்தது. சிறகில் உரிமைசனம், சூழைக்களம் சோழனால் அளிக்கப்பட்டன. அந்நகு நன்றிக் கடனாக அவர்களுடைய மழப்படி கொல்லித் தோண்டிப் பாடினார் வாழை மரமுட்கடிக் கொண்டு பாய விரைந்த நடவடிகள் ஏன் சாப்பாடு பிய பந்தனைச் சைல் இன்னவையாக் கூட ஏதேயாராக அதுனால் அவர்களும்கொத்தான் வேண்டாம்.”

இன்னும் கேட்பவரின் முகங்களில் சந்தேகத்துறி தொடர்ந்தது. அந்தப் போக்க ரவிதாசன் மேலும் தொடர்ந்து வந்தான்.

அவர்கள் முகங்களைக்கண்டு மனம் தளர்வில்லை ரவிதாசன் “தோழா நினைத்துப் பாடி எவ்வாறும் செத்தொழிந்தால் உட்கேள் தவிழ்க் கெட்கம் பவங்கரமான உளநாடு நிபுத்தம் ஏற்படும் தளையையாற்றிச் சைத் தாடு விடவன் சைத் தளையடி அப்போது பாண்டிய நாடு பழுத்த முழைய நீட வையில வந்து விட்டா” என்று உரக்க ஆவேசத்துடன் கத்தினான்.

கூட்டத்தில் பலரும் சற்று அசைந்தே போயிருந்தனர். ‘கடத்திவந்த சினைப் பெண்ணைக் காட்டில் காவல் காக்கக்கூட முடியவில்லை என்று தலைமைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் தமிழகத்தில் உள்ள எல்லா அரசருக்கு ரகத்தையும் கொள்ளிடத்தில் சிறு வைக்கிறேன் என்று சபதமிடுகிறானே ரவிதாசன் என்று மலைந்தனர்.

தொடர்ந்து முதலில் பேசினான், ஆனால் அவனும் விவாதம் நடமாடப் பேசவில்லை “ரவிதாசரே இரைச்சல் போட வேண்டாம் கொஞ்சம் மெதுவாகப் பேசுங்கள்” என்றான்.

ஆனால் இடம்போது இவரு இப்படிப் பேசினால் என்ன? மரந்தைப் பகுதிகள் தான் தம் பேச்சைக் கேட்கும் பட்சிகள் கேட்கும். சைத்துக் கிடக்கும் கங்க மன்னன் பிரதவிபதியில் ஆவிச் சைத் தம் தலையேளையாக அவை யாவும் போய்ச் சோழனிடம் செல்லாது!” என்றான் ரவிதாசன்.

விதாசன் ஏன் என்றும் இல்லாதது போல உரக்க உரக்கப் பேசினான் என்று சிலருக்குப் புரியவில்லை ஆனால் புதரின் மலையில இருந்த அடியாளர்களுக்குத் தெள்ளத் தெளிவாக ஒவ்வொரு வார்த்தையும் செவியில் விழுந்தது.

கூட்டத்தில் அடுத்த கூட்டம் வந்தது இப்போது ரவிதாசனுக்குத் திரைப் புரிந் தரவன் கேட்டன திட்டத்துக்கு எதிராகப் பேசும் வளாதத்து சோழனைப் பழிவாங்க இது தக்க தருணமா என்று சோழன் கேட்டான் “தாம் பலமாய் இருந்த காலத்தையெல்லாம் சைத் திடு இப்படி பலவினமாய் இருக்கும் நோத்திவ இருந்த காலமாய் செய்முடியுமா?” என்றான் ஒருவன்.

பெரியாத காலமாக அரை வயிறு உணவு உண்டுதான் நீவித்து வந்திருக்க. ஆரம்ப காலத்தில் நம்முடன் இறந்தவர்களில் பாதுபிடு பந்தத்தலும் தோய்தும் மடித்து போய் வளாத தாம் பொடி ஆகத் தாக்குதலை நடத்தப் போகிறோம்” என்றான் மற்றொரு நபர்.

விதாசனுக்கு அடுத்தபடியாகக் கூட்டத்தில் உயர்ந்தவன் என்று கருதப்பட்ட பரமேசுவரன் அது வரை மெளனம் காத்தான். அவர்களுக்கு விவாடி அடிக்கு பதிலடி கொடுக்கவேண்டும் என்று வளாதத்து இப்படி விவாடி மடித்துக் கொண்டிருக்கிறான் ரவிதாசன்? சோழன் உள்ள நிலையான தன்மை தூட்போது அவனிடம் ஏன் இன்னும் ஏதோ விவாடி அவன் கண்களை மூடிகிறது என்று நினைத்துக் கொண்டான் பரமேசுவரன். தன்னைக் காட்டிலும் விதாசன் முகத்தில் கிராமம் கோபமும் அதிகமாக இருந்தன என்பதைவிடவரும் போல் அவனுக்கும் தெரிந்தது.

இப்போது தன் கூடமையெனக் கருதியதால் பரமேசுவரன் எழுந்தான் “இந்த நிலையில் தாக்குதலைக் கொடுக்கினால் நம் கதி என்ன ஆகுமோ தெரிவாது. மாட்டினால் இம்முறை சிரசுசேதம் தான் இல்லை. கழமரத்தின் மீது ஏதற்குக் கொல்லப்படுவதற்கும் வாய்ப்புண்டு என விகலாதத்தை யாரும் சந்தேகிக்க வேண்டாம்.

அதுபோலவே தரவணைக கண்டி கவனம் கொள்விதேன் என்றுப் நினைக்க வேண்டாம் சொழுவை விழத்தும் முயற்சியில் நான் மனத்திருப்பதுடன் சாவேன் ஆனால் போர்க்களத்தில் சாக விருப்பம்தான் விரை என்றால் தன் புகழ்மடமைய ஒரு போரை களத்தில் நினைந்தாட்டிவிட்டு வீர சொர்க்கம் செல்லவேண்டுமென்று மரத்துவிடா, புலிய மரத்துவிடாவுதல் கொங்கும் கவிற்றிவிடா சாக நான் விருமபலிவனம்" என்றான்.

பரமேசுவரன் பேசினானே தவிர ரவிதாசனின் கண்களை நேறிப் பார்த்த தயங்கிணை பழுவா இளவரசியைப் பாதுகாக்காமல் துடிக்கவிட்டது அவனாய் தான் என்று ரவிதாசன் அடிக்கடி குற்றம் சாட்டிக்கொண்டிருந்தான் 'அதனால்தான் பாண்டியரின் விடுதலைப் போராட்டமே திசை திரும்பியது' என்பான் பரமேசுவரனுக்கு அதனால் குற்ற உணர்வு அதிகரித்தது.

ஆனால் அந்தவிடத் துயா கொடுத்தது ரவிதாசன் அவனுக்குச் சொன்ன பரிதாபமே "நீயே லோகாவைத் தொலைத்துப் அவர்களை விட மிகச் சென்று நாமே நம் பொக்கிஷத்தைத் தொழுவ காலடியில் விட்டு வந்தேன் எப்படிப் பரிதாபம் தெரியுமா போகிறாய் பரமேசுவரா" என்றான்.

"நான் லவணமே என்றேயா அவனை ஓட்டிவிட்டேன்" என்று முறுமுறுத்தான் பரமேசுவரன்.

"உயிரைவிட மேலான வேலையது அதில் அவர் சியம் காட்டி யதே தேசக் குற்றம். அதனால் அவனை எவ்வு கண்டரூபம் கொட்டிப் பொடிவை கண்டத அண்டமாய் அவட்டிப் போடு அதுவே உனது பிராயசங்கீதம்" என்று சொல்லியிருந்தான் ரவிதாசன்.

அதைக் கேட்டு நடுங்கினான் பரமேசுவரன் அதன் பின் பல் நாள் துயரம் ஆழ்ந்திருந்தான் 'பெண்ணைக் கொல்வது? ஆகா, எதன் றாகத் தோஷமென்பது ஏழ் தலைமறைக்கத் தோடு நேர ரவிதாசன் கூறஹ பின் பறவினாக அது அவன் ஏழு பிறவிகளையும் பாடுக்கும் அவ்வலா" என்று பயந்தான்.

ஆம், அது தான் உங்களுக்கு விபிமாதனம் அது தான் உங்களுக்குத் தண்டனை" என்று வட்டாளியிடான் ரவிதாசன்.

அவ்விடிருந்து பரமேசுவரன் தன்னுடைய தவறுக்குப் பழுவா இளவரசியைக் கொல்வது தான் பாவ விமோசனம் என்று நம்பத் தொடங்கினான் அவ்விடிருந்தே அவன் முகம் கொண்டபைய இழந்தது வெகு நாள் கழித்து இன்று தான் கூட்டத்தில் பேசி விடுதலான்.

பேசுவான் பேசியவுடன் பலரும் அடுத்தடுத்துப் பேச ஆரம்பித்தனர் அப்போது ரவிதாசன் தடுவில குறுக்கிட்டு 'பரமேசுவரன் என்ன வார்த்தை சொல்லுகிறாய்? இப்போது இதைச் செய்யாவிட்டால் நமது சக்திகளும் நம்மைப்போல் நாடிவந்தி நாடோடிகள் உடைய தீயனம் இவனைப் பெய் பிசாசைப் போல் அமைந்து திரிந்து உடைய சக்தி திரிடும' என்றான்.

அந்தக் கீழம் நமது பாண்டிய வீரர்களும் உலகமெல்லாம் வீரர்களாக எல்லாம் காட்டுவதற்குரிய சக்திப்பம் சிக்கிரத்தில் வரட்டும் என்று நீண்ட காலமாகப் பொறுத்து வந்திருக்கிறாய். இன்னும் உடைய நாள் பொறு இப்போது சென்று மாட்டிக்கொள்ளாதிடுவது ஒரு வயதான குரல்.

அந்தமையில் எல்லோரும் திரும்பினார்கள் வயது முதிர்ந்தவர்களும் போராட்ட முத்தையனதான் பேசியவர் கிழக்குப் பக்கம் நாட்டு திருப்புவனவாய்விருந்து இந்தக் கூட்டத்துக்காக வந்திருந்தார் அவர் இந்தத் தள்ளாடும் வயதிலும் தன் நாட்டின் மகிழ்ச்சிக்கு ஏற்பட்ட ஒரு ஜீவன்.

ரவிதாசன் அவரை நோக்கினான் மரியாதையுடன் பேசினான் அவர் நான் சொல்வதைக் காது கொடுத்துக் கேளுங்கள் சொழாண்டியா என்ற இதநாட்டின் இந் பழம் பெரும் குலங்களில் உயர்வு பட நிம் தான் தமிழகத்தில் காலம் கடத்த முடியும் அப்பாவி இந் துரிதத்தைக் காரணமாக இப்போது போராட்டம் அதைப் பூண்டிடாதி அழிக்கவேண்டும் சோழப் பேரரசைத் தாக்க எவ்வளவு பெரிய டைட் திரைகளைத் திரைகாது காலத்தினை மட்டு துடைய தான் நல்ல சந்தர்ப்பம் தான் இவை முடிவாக இருந்தால் இந் மன்னவ்விருந்து வேரோடு விடுங்கி எவ்வ துமிரைக் களைந்து விட முடியும் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது என்றான்.

அப்போது பாண்டிய நாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்திருந்த துடிப்பைக் கேட்டான் எவ்வளவு டீஸை முயற்சித்தாலும் போடவியையே தழுவுகிறோம், ரவிதாசன்?"

ரவிதாசன் நூறு நூற்றென்ப புறக்கணக் கடித்து சபதம் மட்டும் டீட்டது.

அடுத்ததன் இந்தத் தந்திரங்களில் களைந்தவனாக நம் காலகாலம் முன்னமேயே பூகித்துக் கொண்டு அனாதை நடுத்தி நிறுத்தி கொள்ளுதல் அறிந்தான் ஆனால், பூடுமபா! காற்று என்றமே ஒரே காலமாக அடிகலாது ஒரு முறை அவனை அவன் தும்பிடும சாமி உடையாற்றும், ஒரு முறை அவன் கையத் புண்ணியம் அவனைக்

காப்பற்றும் ஆனால் எப்போதும் அது துணை நிகரது அல்லவா இதை மூன்று பாண்டியருடைய "வெறுமி" என்று தம்பிகளை கொடுத்தான் ரவிதாசன்.

"ஒரு காலத்தில், வீர பாண்டியரின் தலை புழுவில் உருண்டது தலையைப் பலவகையில் வைத்து ஊர்வலம் விடார்கள்" என்ற ரவிதாசனின் உயிரிவந்த அகன்ற கண்கள் மேலும் அகன்று அன்னலக கக்கிப் பல வரிசைகள் ஒன்றொரு ஒன்று உராயும் சத்தம் தந்தவென்று கேட்டது.

"போனது போயிற்று. அதற்காக இனிமேல் என்ன செய்ய போகிறீர்கள்? இறந்துபோனது வீர பாண்டியனைக் கொன்ற ஆதித்தவதாரினை அவனைத்தான் கொன்றுவிட்டோமே?"

"அது மட்டும் போதாது அவனைச் சோந்தவர்களையும் பூண்டோடு அழித்துப் பழிக்குப் பழி வாங்குவோம் சோழ வாகக்கதை வாரிகள் உட்பட முழுமையாக நாசம் செய்வோம்" என்று சபதம் செய்தான்.

"அந்தச் சோழத்துக்கு இன்னாகம் இப்போது அங்கு இல்லை யாம், எப்படியும் சோழ நாடு நிகழ் அவன் கிராமப் பிழைத்துச் சோழ வாகக்கதை ஆகும் இன்று உத்தம சோழரைக் கொன்றால் பதவி யெறிக் ஆவிவந்த தங்குகம் சோழ நாடு அவன் ஒரு நாள் சோழரின் ஆணியைவரை மேல் விளரி யெறிய நினைத்தோம். முடிய வில்லை ஆனால் இன்று அதனைச் செய்யவேண்டாம்"

கடைசியாகக் கள் வாக்கத்தை முடித்து விட்டார்கள் "பாண்டிய நாடு ஆழத்த தந்திரியின் திருக்கொழுது தீயித்திரத்தாடும் அதன் காலத்தாக நீசு காலது தமிழகமெங்கும் எரியவை வெடிக்க வேண்டாம் அப்போது தான் அது விழிக்குப் நினைத்துப் பார்ப்பதற்குள்ளே அரசர்கள் ஒரே நாளில் பாண்டியர்கள், சோழ அரசனையும் சோழ அரசைக் கொந்தளிப்பில் நாம் மதுரையின் துளி நான் வதாரங்கமாம் எவ்வாறுவதானது துன்புறுத்துவதில் களிப்பை நிறுவார்கள் சோழர்கள் அவர்களைத் தாடிக்கேடக் வேண்டாம்!"

நிச்சயம் கேட்கவேண்டும் ஆனால் ஆள் பலம் கூறும் வரை காலத்திற்கு வேண்டாம்" என்றனர் பலர்.

"ஹா ஹா" என்று விரகதியுடன் சிரித்தான் ரவிதாசன் "ஜனமத துக்கு உன்னிடம் ஆள் சோழ அங்கிருக்கும் மக்களுக்குச் சோழா மேல் கோபமுண்டு. ஆனால் அதுவே வெறுமைய மாறிப் புரட்சி வெடிக்காது சோழர்கள் புதிது சாஸிகள் மதுரையைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆணை இருக்கும் வரையில் நம்

கொண்ட சோழன் பட்டினியால் சாதவி. மாட்டான் எந்த ஒரு காலத்தையும் போராட்டமோ புரட்சியோ பிழியினால் தான் வெல்லும் என்று அவனுக்குத் தெரியும் அடிமை நாடு என்ற சொல்லம் திறந்துமே என்று வந்ததும் கொண்டவர்கள் அதிக காலம், மதுரையில் துரிததிரம் தாண்டவமாட வில்லை மக்கள் சோழ எழ மந்த அறிவு படைத்த மாந்தரைக் கொண்டு மதுரையை திரப்பிவிட்டான் பிரம்மா" என்று வந்ததப்பட்டான்.

அங்கு இக்காரியம் என்று பலரும் போசனை செய்தார்கள் என்று தெரிந்தது. 'நம்மைவிட்டால் பாண்டியர் போராட்டத்தை வந்ததில் செல்லவே ஆள் இல்லை பின் நமக்கும் ஏதேனும் ஆய்வு என்ன செய்வது? என்று சிந்தித்தனர்.

போசன் சாமியன் "அது சரி ரவிதாசன்? நம் கதி இதுதான்? சோழ நாட்டையும் வரையும் முடிந்த பின்னும், எந்த நேரம் சோழ நாடு அகப்படிகொள்ள ஆயத்தமாக இருந்து தான் ஆக வேண்டாம்? கிரூடர்களுக்கும் கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் வந்ததில் அந்த கொல்லப்படுவது போலக் கருமத்தின் மீது சாவதற்கும் ஆயத்தமாகத் திரிய வேண்டியது தான்" என்றான்.

புதிதும் புதிது செய்து தப்பினாலும் தப்பலாம்"

சோழ அரச குடும்பத்தைக் கொன்றுவிட்டுத் தப்புவது காலமும் நினைக்க முடியாதக் காரியம்."

ஜனமதேசம் அடிமையில் தவிர்கிறது இது உன் சாவு, தான் உன் மரம்? இவ்வை உன் உயிர் தான் மூக்கியமா?" என்று சொன்னான் ரவிதாசன் பேசும் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே எதிர்ப்பு எல்லாம் வைத்துச் சமாளித்துவிட்டான் ரவிதாசன்.

அவன் போய் வெறியில் இருக்கும்போது அவனுடன் பேசுவதில் போதாளிகள் ஒன்றும் இல்லை.

பாண்டியர்களை என் கருதுகிறோமோ அதற்கு நாம் பாண்டியர்களை விட்டுவிடவேண்டும். வேட்கை கொண்டவர்கள் எல்லாருள் வெறுநி பெற முடியும் போதா பழி சோழர்களுக்கு சந்ததியினர் அழித்துப் போகவேண்டும் பழிக்குப் பழி மட்டும் அந்த வமத்தையே பூண்டோடு அழித்துவிட வேண்டும்" என்று சொன்னான்.

பாண்டிய பிடிப்பதைவெல்லாம் பின்புப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டாம் நாடு தானாக நம் கைக்கு வரும். முக்கியமாகப் பாண்டியர்கள் தங்கள் தங்குத்துவந்தத் தற்காலம் பழையதை நினைவில் கொள்ளவும் வணக்கம் வைக்க வேண்டும்" என்றான்.

ரவிதாசனுக்குச் சோழ வேங்கையை விழுத்துவதிலேயே வெற்றி 'விவாகர ஸம்ஹாரி' என்று தன்னை அழைத்துக் கொள்வான் பகலில் அதே தினைவு இரவிலும் அதே நினைவு என்று அவன் வருத்தம் தெரியும். 'ஆனால் ஏன் இப்படி ரவிதாசன் பிடிவாதம் பிடிக்கிறான்?' என்று எல்லோரும் நினைந்தனர் அவன் கோபத்தில் தவறான முடிவை எடுத்துவிடுவானோ என்று பயம். பாண்டியா வீடுதொலையின் மீதுள்ள குருட்டு அபிமானத்தைக் காட்டி தினைத் திறான் ரவிதாசன் ஆனால் அது முடியாது. பத்துப்பேரால் என்ன புரட்டிவிட்ட முடியும்? செயற்குதும் செயல்கள் பல புரிந்த பாண்டிய தளபதிகள் ஊரும் பக்கத்திலு இளைவ வானைத் தூக்கியே பழக்கமில்லாதவர்கள் விவரமொழுவால் வரலாம்.

ஒருவராவது லாய் திறந்து பேசத் துணியலிலலை 'எல்லோரும் மெளனம் காக்கிறீர்கள்! நமக்கெல்லாம் அநாதைப் பிரதேச ஸம்ஸ்காரம் தான் விதிவென்றால் என்ன செய்ய முடியும்' என்று பலரும் நினைத்துக் கொண்டனர் ஏதாவது கேட்டால் 'தன்மதேசா அடிமையில் தவிக்கிறது இதிலு உன் சாவு தான் முகநிலமா?' என்பான்.

மரத்தின் பிள்ளை உளிர்து இதைவெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அடியான் நினைத்தான் மனிதனைக் கொட்டு சித்திபுடை யவனாகவிடுவது இரண்டு தான் பெண்ணாசை மறறும் ஒன்று விடுதலை வேட்கை.

கவி தினைவுகளை ஓரம் தள்ளிக் கூட்டத்தில் இடை யெய்துகது என்ன ப்பசக வருகிறது என்று மீண்டும் உறுதுக்கிட்டான் அடியான்.

கடை சியாக எல்லோருக்குமாகப் பேச சோமன் காமபலான எழுந்து தின்றான்.

ரவிதாசன், இப்போது என்ன அவசரம் என்று மட்டும் சொல்.

ரவிதாசன் 'நீங்கள் எல்லாம் சொல்வதில் பல உண்மைகள் இருக்கின்றன. பரலாம் வந்து நான் பறக்க நினைக்கிறோம் ஆனால் தம்மை இந்த இடம் டான் தினைக்கத் தள்ளி விட்டனர் இப்போது நான் எடுத்திருக்கும் காரியம் மட்டும் ஐயத்துடன் முடியும். அப்பாடம் பாச தள்ளிப்போடுவதற்கு என்ற பேச்சு இவ்வை இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால் அது சாதகியமில்லாமல் போகும். இது போல் சோழரின் உறவினர்கள், சிறந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒரீட்டத்தில் ஒன்றாகச் சோவது கடினமாகும்' என்று வாதிட்டான்.

கடை சியாக "ரவிதாசன்! சோழந்தான் தம்மைச் சில நாட்களில் கவனிப்போளவையே சற்று அளமதி காப்போமே?" என்றான் சோமன்.

♦ ♦ ♦

கத்தியாய் வந்து முப்பது
ஒடுகிறான் ஒற்றன்

சோமனின் எச்சரிக்கையை கேட்டவுடன், ரவிதாசன் உரக்கச் சொன்ன

பந்திருக்கும் புலியுடன் விளையாடாதே, என்று எச்சரிக்கையா? கவனப்படாதே புலி பசியெல்லாம் போய் அசந்து வருகிறது நீரின் ஓரமாய் தாக்கத்தை தணித்தபடி படுத்துக்கொடுத்து. 'உன்' சிவ இருக்கும் மீனாகத் அதை புலியை அடைவது வெகு கடினம். கடைசியாக உறவாகும் வேங்கையை ஒரு கடி கடித்து உயர் மீண்டும் இருந்த காலகக் கட்டைகளை தஞ்சம் பெற வந்து உயர் வாய் என்று எண்ணுகிறேன்" என்றான்.

இவ்வை ரவிதாசன், நான் சொல்ல வந்ததுநான்" என்று மறறும் வாய் விவாதத்தை முன் வைக்க முயற்சித்தான் சோமன்.

ரவிதாசன் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டு பதில் சொன்னான் "நல்லாய்த் தெரியும் சோமா நாம் போகும் அப்பாக்களை வாசலில் நிறுக்கிறோம் என்று ஆனால் ஒன்றை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீத்த தித்தும் விதுபுடன் விளையாடி, விபீத்ததின் வலிப்பில் குவிராகாயந்து பழக்கப்பட்டவர்கள் நாம்."

எல்லோருடைய முகங்களிலும் கவலை பரக்க இழை போடியது இது ரவிதாசனது விண்ணப் போராடியமா? ஆகாகக் கேட்டடைவா? தெரியாது. ஆனால் எல்லாரும் அவன் சொல்வதைக் கேட்கக் கடமைப்பட்டிருந்தபின் பாண்டியப் போராடிகளுக்கு வேறு தைவனமில்லை. அவனைத்தவிர, ரவிதாசன் முடிவு செய்துவிட்டால், பின் வாங்க மாட்டான் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். பலரும் பெரு முகச் சிரிப்புடன்.

'சரி, உன் திட்டம் தான் என்ன?' என்றான் பரமேசுவரன். 'எல்லோருமாக அவன் சொன்ன திட்டத்தில் ஒட்டைகளைக் கவனிப்பிக்க முயன்றனர் அதை எப்போதுமே ரவிதாசன் ஒரு

என்ன பேசுப்போகிறார் என்று கேட்ட நான் மிகுந்த ஆவலையுடைய இரகசியம்.

"என்ன தெரிந்து கொண்டாய்?" என்று ஆவலுடன் ஒரு குரல் கேட்டது.

"விழா முடிந்தவுடன் பாண்டிய நாட்டுக்கு அளவான விடுதலை தருகிறாராம் அரசர்" என்றான் ஒற்றன்.

"பார்க்கிறார்? நான் கருதியது சரியாய்ப் போயிருந்தால் பாண்டிய நாட்டுக்கு விடுதலை தருகிறாராம். நாம் என்ன பிச்சைப் பாதிரியர் ஏதையா வந்துள்ளோம். இவையும் பொறுத்தபடி பயனிலலை அவர்களுக்கு வந்த வாழ்வைக்கண்டு பொறாமைமயில் பொருமனிலலை. அவர்கள் நம்மை வாழவிட்டால் நாம் ஏன் அவர்கள் வம்புக்குச் செலவிடுவோம்?"

ஒற்றன் தொடர்ந்தான் "அரசர் தன்னுடைய முக்கிய மந்திரி பிரதானிகளுடன் மழபாடியில் இருக்கிறார் கூடவே சரித்திரத்தை மறந்து திரிதிரிகளைத் தழுவி வாழ்நாள நடத்தும் சிறுசர்கள் பலரும் இருக்கிறார்கள்" என்றான் "முக்கியமாகப் பொன்னியின் செல்வன் தஞ்சையில் இவனை மழபாடிக்கு வரவதற்காகப் பேசியதை" என்றான்.

உடனே ரவிதாசன் "ஆகா, அந்தச் சோழருக்கு இளநாகம் இப்போது அங்கு இல்லையாம் எப்படியும் சோழ நாட்டுக்கு அவன் திரும்பி வந்து சேர மாதங்களை சில ஆகும். இன்று உத்தம சோழரைக் கொன்றால் பதவியேற்க ஆவின்றித் தவிக்கும் சோழ நாடு நாம் நினைத்ததால் தமிழகத்தின் தலைமையையே வளர்ச்சித் தலையை கிடைத்துப் போலக் கிள்ளிவிட்டோம்" என்று முழுவது கிணர்.

ஒற்றனை நோக்கி "மழபாடியின் கட்டுக் காவலைப் பற்றிச் சொல்" என்று கட்டளைவிட்டான்.

"மழபாடிக்கே கொடையும் இல்லை, கொத்தளமும் இல்லை அகழியும் இல்லை கொள்ளிடம் நதி தான் ஒரே காவல் அதிலும் மக்கள் வெள்ளம் இந்த விழாவின் போது நீர் வெள்ளத் துள்ளிப் போடும் வாய்ப்புகளைச் சோதனை போதி என்று சொல்லவும் முடியாது காவலை மேற்பார்த்துக் கொள்வது கந்த மாறன் சோழர்களின் புதிய வேளக்காரப் படைத் தலைவன்" என்றான் ஒற்றன்.

"இந்தக் கடம்பூர் இளவரசன் இருக்கிறானே, அவனைப் பற்றித்தான் எனக்குக் கவலையாயிருக்கிறது" என்றான் சோமன் சாமபவான்.

சோமன்காரப்படைத் தலைவனும் அவன். அதனால் சோமன் அவன் தம்மிடம் சேர வாய்ப்பே இல்லை அதனால் காவலாளியாக நான் அகற்றப் போகிறேன் ஆனால் கிந்தையிலும் கிந்தை அவன் மெல் கைவைக்காமல் அவனைக் கொல்ல வேண்டும்" என்றான் ரவிதாசன்.

அங்கப்படி முடியும்? அம்பு எய்து சொல்லப்போகிறார்?" என்றான் இடுமபன்.

சோமன், இல்லை அவனது அரசர் செத்தால் தன் தலையை காத்தல் கொள்ளவேண்டும் என்ற சப்தம் ஏறியிருக்கிறான் தெரிவிக்க அதனால் நான் உத்தம சோழனைக் கொல்ல போகிறேன்" என்றான்.

மழபாடிக்கு அடியாளனாக அதிர்ச்சியில் மயக்கமே வந்தது சோமன் அங்கு அவனுக்கு அளவற்ற வாஞ்சை வந்திருந்தது இன்னும் உத்தம கேட்டான்.

மழபாடி ஒற்றன் அமைதியாயிருக்க மீண்டும் ரவிதாசனை நோக்கி "மழபாடியில் அபாயங்கள் அதிகமாக இல்லை வெளி உலகம் இவ்வுத்தமில் மழபாடிக் கோயிலுக்குள் நானே பலமுறை புகுந்தேன் கோயில் வாசலுக்குள் பிரவேசித்தேன் எவ்விதக் கவலை இல்லை இங்குள்ள கோயிலுக்குள் வந்து வந்தால் போய்க் கொண்டுவிடுகிறார்கள் உத்தம எதிரியை வளர்ப்பதை எதிர்பார்த்துக் கட்டுக்காவல் வைக்கப் போகிறார்கள்" என்றான்.

ரவிதாசன் தன் திட்டத்தை விரிவாக்கியாக வளக்கிணர் அவர்களுக்குத் துருவாக ஐம்பது வீரர்கள் தான் மகா போல் வேட்டி மழபாடிக்கு வந்தவர்கள் கோயில் குமரப்பிஷேகத்துக்கு வந்தவர்கள் அவர்களிடம் நான் மாத மாதமாகத் திணைத்து வந்தவர்கள் கூறியேன் மீது நெகிழ்ந்த தெளித்தால் போதும் வளையப் பற்றி கொள்ளும் அட போது நம் வீரர்களைக் கழித்துப் பாய்ச்சிய கொள்ளிடத்தை உத்தம மழபாடி நகரத்தை மீது இளையவர்களுடைய அரசுதலை அடக்கிடுகிறது மெல்லையே இவ்வுத்தம மழபாடி வரை வெட்டிச் சாவே போக வேண்டியது தெளிவாக தெளிவென்றும் முன் முக்கியமானவர்களை கொடுத்தாய்ப்போம் யாராவது யார் என்று புண்பே சொல்லி விடுவேன்" என்றான். "அவர்களால் நம் குலம் படும் கஷ்டம் கவலைமாய் முடியுமானால் நாம் செத்தாலும் பரலாயிலலை"

"நம்மைத் தவிர வருபவர்கள் யார் யார்?"

சத்தியம் ஓற்று முப்பது ஒன்று இராமபாண்டின் விரைவான்!

"என்ன ரவிதாசா? நாம் பேசுவதை ஒட்டுக் கேட்டு வைணவன் இவ்வளவு நிரம ஒளிநகிருந்தானா? அதுவும் உமக்கு முதலிலிருந்தே தெரியுமா?" என்றான் பரமேசுவரன் "பிடித்து நாலு உதை உதைத்திருக்கவாபீம்" என்று ஆதங்கப்பட்டான்.

போன முறை வைணவன் பழுவூர் இளவரசி தப்பிக்க உதவியது ம. நமலலாமல் பாண்டியா காவலையும் கேலிக்கூததாய் ஆகிய இரு தானும் தப்பிவிட்டான் என்ற கோபம் பரமேசுவரனுக்கு. அந்த சமயத்தில் ரவிதாசன் தஞ்சை சென்றிருந்தபடியால் பரமேசுவரனே தழுத் குளவவராய் இருந்து அந்த அவமானத்தைப் பார்த்ததை தன் தலையில் முழுவதுமாய்ச் சுமந்து கொண்டான்.

"போனால் போகட்டும், விடு."

'என்ன ரவிதாசா பிறறுகிறது, அவனை நம் ஜனம் விமோதி சொல்லு. ஆனால் பாத்த இ. குதில் கொல்ல வேண்டாம் என்று எவ்வளவு முறை சொல்லியிருப்பாய்?"

கொல்லியிருக்கிறேன் ஆனால் அவனைக் கொல்ல இது தக்க தருணம்லை.

கமது மரட்டும் திட்டத்தை முழுவதுமாய் ஒட்டுக் கேட்டு விட்டு ஒத்தொன்று தஞ்சையின் சென்று வந்தவர்களுக்கு வந்ததை அப்படியே அந்த ஏராளமான நாம் அங்கு என்றால் வேளா கால படை காத்திருக்கா வேல் முனையில் நமக்கு வரவேற்பு தீர்ச்சம், ஒற்றைக்கை கொல்ல இது தக்க தருணம் இவ்வளவா?"

அவன் சேவகன் அவனை உதைத்து என்னலாகப்பெய்திறது" அல்ல நான் சென்னையிலேயேயும் பட்டாது தஞ்சையில் சொல்வான் அவனுடைய எஜமானனுக்கு அடி விழும் என்றான் ரவிதாசன் மர்மமாக.

ரவிதாசனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்று எல்லோரும் நினைத்தனர். என்னவென்று ஸ்தித்திவாக்கிமம் எவ்விதப் நான் உத்திப பேசியதற்கு ஆட்சேபிக்கிறார்கள் என்று கேட்கதை எதிர்த்தார்கள் என்னை மனதுக்குள் திட்டமிடிகள் எவ்விதமிட முடிமன்னிப்புக் கோருகிறேன் "

எப்போதும் நம்கம் அவனது மெல்லிய குரலில் தொடர்ந்தான் "நண்பர்களே! நான் சொன்னதைவெல்லாம் அகதிகள் ஏட்டி

பாடிய அறித்துவிடுங்கள் இந்த வசன்ம எல்லாம் அந்த மரத்தின் பட்டை ஒளிநகிருத்த வேலாகாரி வைணவனுக்காகப் புண்ணயப் பட்டான்" என்றான்.

மரது போன பலரும் ஒற்றைக்கை நடந்த நாடகத்தில் அவனை அநியாமல் பங்கேற்றதை நினைத்துச் சிரித்தனர்.

அவன் என்னை மழ்பாடியிருந்தது தொடர்ந்து வருகிறான். அவன் திருக்கிறான் என்று தெரிந்துதான் எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லிய ஏன் என்றால் இவன் பேச்சை நம்புபவர்கள் அங்கு வந்தார். கோயிலை நாம் தூக்கி சக்கரவர்த்தியைக் கொல்லப் போகிறோம் என்று நினைக்கிறான் அவன் அப்படியே நம்பவும் வந்திருந்தான்.

இவ் ஒரு தொடி பொன்ம காத்துவிட்டு தொடி நடுத்தான் போய்விட்டு வந்தார். கோயிலைக் கொல்லவாக்கள்? அவர் கீழி மாதகால் தான் இப்படியும். விடுத்தால் போராட்டங்கள் மனம் மாடியும். உதகம் சோழர் நீண்ட நான் தஞ்சையில் ஆள வேண்டும் அப்போது தான் நாம் நம் சந்தைய மீண்டும் எழுவோம் உதாரணத்துக்கு அருள் மொழி ஆ. சம்பல் இருந்தான். உதாரண தூக்கப்பிடிக்க முடியாது அருள் மொழி நமமை சேவையாடியே கொண்டு விடுவான்.

எல்லோரும் ரவிதாசனை மெச்சினார்கள் ரவிதாசனின் ஓர்வலம் சொல்லுதல் நினைப்பும் ஒரு உளவாக்கம் இருக்கும். ஓர்வலம் வரிக்குப் பின்னாலும் ஒரு திட்டமிடுக்கும். அவன் என்னைக்கு மின்னல் ஒரு புயலிருக்கும். நான் துடிக்கிறேன் ஒரு அமைதி இருக்கும் உண்மையில் ஒரு திட்டமிட வந்ததை உத்தபவன் ரவிதாசன்.

எல்லோரும் பெரு நகச விட்டார்கள் அப்போது ரவிதாசன் சொன்னதெல்லாம் வெறும நடிப்பு என்றுதான் அத்தம் நவல வாய் போய்ற்று ஒற்றை போய் அங்கு உள்ளவான் வேறுவிதமாகப் பாதுகாப்பெல்லாம் நடக்கும்."

'தொழாக்கிள், இப்போது கேளுங்கள் என்று உண்மையான திட்டத்தை' என்றான் ரவிதாசன் அந்தக் காலமும் முன் காலவரைக் கற்றுத் தளமி நின்ற காவல் புரிவத சொன்னான்.

"கொண்டததிலிருந்து கிளம்பிய இராமபாண்டிதப்ப போல் நேர அவன் அரசரிடமோ அந்நகத்தவிடமோதான் மெல்லான்" அடிமான் போய்விட்டான் என்ற தெமயில் வைணவ உதாரணம் மனைக் கொடுத்தான் ரவிதாசன் "நமது திட்டம் இது தான் என்று அங்கு போய் பிறறுவான்."

சிழ விழுந்தபோது அண்ட கடவுட்கள் வெடித்து விடுவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. கடவுட்களையே விழுந்த அடியான மதனில் சூனிகா கிளப்பிய புழுதிவைய பார்வையிட்டான். மிஸ்தன் உடலுக்கு ஏதாவது சேதாரம் உண்டா என்று பார்த்தான். நின் அருகே குதுரையை வாயார சுவித்துவிட்டு மழபாடியை தோக்கி ஒட்டும் நளபுயாக விசைத்தான். இன்னும் மழபாடிக்கு எவ்வளவு தூரம் என்று கண்குவிட்டான். வேறு குதுரை சேதவாடா என்று நினைக்கக்கூட இல்லை. உடையை வாய்ச் சுட்டிக்கொண்டு தடைசைய சுட்டினான்.

எங்கேயாவது பாழடைந்த மண்டபம் அவ்வது பன்றிய கோயில் இல்லாமலா போகும்? அதில் தங்கி இரவைக் கழிக்க அவன் ஆசைப்பட்டிருக்கலாம். பொழுது விடிந்த பிறகுதான் மேலே தடைசையத் தொட்டுக் வேண்டும் என்று முடிவு கூடிக் கொண்டு இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த வைணவனின் நெஞ்சை பழைய திரைவம் துளிர்த்து எழுந்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு சக்தி பிறந்தது. 'எதனால்யோ ஆபத்தான நிலைமையில் துணிவு, ன் ஒற்றை வேளையில் வெற்றி பெற்றதின் தன் வாழ்நாளிலேயே கேள்விடப்பட்ட மிகப் பெரிய சதியைப் பற்றி பிரதமரிடம் கொடுவ வேண்டாமா?'

தினந்தித் தடுமாறி, கூட சிவிய் ஒருவாறு சுமாளித்துக் கொண்டு அவன் ஒட்டாடி வந்து சூரிய உதயத்துக்குச் சற்றுப் பின்னே மழபாடியை அடைந்தான். அதிருளனளாகக் கோயிலைக் கதறிக் கூட்டம் அலை மோதியது. பானைகளைச் செயல்வாய் மக்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தார்கள். ஒரே கூத்தும் குமாளமாய் இருந்தது. அந்தப் பேதை மக்களைக் கண்டால் அழுவதா சிரிப்பதா என்று அடியாணுக்குப் புரியவில்லை. வலுநாதா கோயிலின் உயரமான மதில் மேல் ஏறி அபாயத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் எவ்வளவு முக்கியமான காரியமாய் இருந்தாலும், சிவன் கோயில் மதினை உபயோகிக்க கூடாது என்று அவனுடைய வைணவ வெறி வலியுறுத்தியது.

அரியலமையில் ஆனந்தம் கொள்ளும் மூட்டு மதனையைப் போல இருக்கும் சிவ பகத் கோடிக்குக் இன்னும் ஒரே தாடகரில் என்ன நடக்கப் போகிறது என்று தெரியாது' என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். அந்தத் தடுக்கம் சக்தி தன்னிடம் தான் இருக்கிறது என்றும் ஒரு சிதிய அகத்தை அவனுக்கு.

அறிவிருந்து கூட்டத்தின் கடுகிய இருந்த வந்தியத் தேவனை மூலமாயும் பாதத்துவிட்டான். உயரமான துதினாதனில் அங்கு அடிகளே கூட்டத்தையப் பார்வையிட கொண்டு வந்த அடிகளும் அவனைக் கண்டுவிட்டனர். வந்தியத் தேவனக்கு அந்த வீரவைணவ சிகாமணி அடியானை மாற்றப் பார்த்து நின்ற கட்டிக்காடினான்.

அங்கு வைணவன் ஒடிவந்ததைப் பார்த்த மாறனின் கண்கள் ஆசரியம் சைவ மழபாடியில் தன் விடுப்பத்துக்கு அடிக் கொட்டாது இருந்து வந்த வைணவ சிகாமணியை ஓர்நாள் கணக்காக காணவில்லை என்று மட்டும் அறிந்திருந்தான். அவ்வது வைணவக் கோவிலுக்குச் சென்று தான் ஒரு சிவத் தோழன் சேகரித்த பாவத்தை விட்டு மட்டிக்கச் சென்றிருப்பான் என்று ஒரு புன் சிந்தப்புன் நினைத்துக்கொண்டான்.

தூண்டிப் போது இப்படி அரக்கப் பரக்க வந்திருப்பேன்? அப்பல்லா தூசியும் இருந்தது. தடைவிலும் ஏதோ அடிபட்டது என்று இருந்தது.

அடியான தன் உணர்வையான கருணையப் புரிந்து கொள்ளாமல் அடியான சிகாமணிகளே என்று சைவ பண்டிதர்களுக்கு யூசம் சென்று ஆரம்பிக்கிறப்பாடு? அதனால் அது துணைவ தினம் அடி உதையில் முடிந்தது. 'தோ' என்று கூட வைணவதாரர்கள்.

கூட்டத்தை மூட்டி மோதி வந்த வைணவனை வரவேற்கக் கூடாது மிகிறது. சிழே குதித்தாரான இருவரும் அவன் மதையில் அடிகள் சொற்கள் சம்பவராயரே 'அபாயம் செங்குந்தம்' என்பதுதான்.

'சாமல் மாறன் "என்ன சொல்கிறீர் வைணவரே?" என்றான் வந்தியத் தேவனோ "மழபாடிக்குக் கொண்டு வந்த உணவு பானைகள் எவ்வளவு தீர்த்துவிட்டனவா?" என்றான் சிரித்துப் புன்னகை வைணவக் கோயில்களுக்கு தடை வந்திருக்கிறார். அப்பாடி?" என்று கூட்டுப் பரிசாச சிரிப்புச் சிரித்தான்.

விஷயத்தை சொன்னால் வாலிவ் புருந்தால் கூட தெரியாது. அந்த நிலையில் இருந்த வாயுடன் பாதத்துப்பாரர்கள் என்று வைணவத் துறையுக்கு ஏமாற்றம். இந்த இருவருக்கும் புன்னகை கூட இருந்தது. பால் பசக்கா ரது என்று தெரியவில்லையே. அட்டில் ஒளிந்திருந்து அபாயத்தை எதிர்த்துக் கொண்டு, ஒட்டாடி வந்த சண்டிக் குதுரையான முதுகிலிருந்து சிழே விழுந்த தன்னை துப்படிப் பரிசாசுகின்றனரே. அந்த வெடியில் சோழ தேசம்.

அந்த ஒரே கணநேரம் அவன் ரத்தம் உறைந்து அந்த தொட்டிச் சிறிய சொன்னதைப் பூண்பாக நம்பினான் மாறன்

♦ ♦ ♦

அந்தியம் பற்று முய்து தான்டு இவனால் தான் இந்த திடீர்?

அடியான் வந்து விஷயங்களைப்பெல்லாம் சொன்ன முடிக்கு பின் மாறன் சொல்லி முடியாத பரபரப்பை அடைந்துவிட்டான்

"உண்மையாகவா?" என்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்டான் நல்ல பூக்காவி அடியான் அதுவுமே கொஞ்ச செவிகளில் கேட்டு அவன் சொன்னதை நம்ப மாறுவதற்கு சங்கடம் ஏதும் இருந்திருக்கக் கூடாது ஆனால் அடியான் கூறியதை அவ்வளவு அநிசயமா யிருந்தபடியால் மாறன் மனம் மிகவும் குழம்பி விட்டது.

'மழபாடியில் காவலுக்கு ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் மேலும் ஐந்தாய்க்கூட நிறைக்களின் படைகள் இவ்வளவையும் தாண்டி எப்படி ரவிதாசன் வருவான்? எப்படி திணைத்ததை முடிப்பான்? என்ற எண்ணம் குழப்பத்தைப் படைக்கக்கூடியது.

மழபாடியே தான் தெரிசலில் தவித்தது. நதி பாதுகாமை நோக்கிப் பாய்ந்து விழும் போது அவற்றுமே அந்த சங்கட நிலை பேரினரரசை சகா சகாடுகொண்டே இறந்தது மாறனுக்கு அருவருப்பாய் இருந்தது. அந்த இரைக்களில் அவனால் சரியாக யோசிக்காடிய விடுவது ஆனால் அந்த மக்களை அவன் பொறுப்பை நிராகரிப்பதற்கு இவ்வளவு பேரின பாதுகாப்பு இதை வைக்கவன் சொல்லவில்லை அடங்கியிருக்கிறதான் என்ற எண்ணம்

மாறனாவது இந்த விஷயத்தின் சாதக பாதகங்களை மனதுக்குள் விலாந்துதான் வருதியத் தேவனோ 'நாம் வீணாக அவுடிக கொள்ளப்படுவோம். மாறா இது இந்த வைக்கவனின் பிரமை' என்பது போலவே பேசிவந்தான்

"மதிலை நாற்றம் அப்படித்தான் திணைத்தான் லவலா வேள்க காப்படைத் தவைவவாக நான் எப்படிச் செயல்படுகிறேன் என்று அறிந்ததா இவன் எல்லாக்கூட கோதிகிறான் என்று கூட எனக்குத் தோன்றியது ஆனால் தன் சிவில ஒரு வாரத்தை சொன்னானே வைக்கவன், என்னைத் தொடராமலேயே கொல்லப்போகிறான்

மாறன் சொன்னதாக அதனால் தான் எனக்கு ஸ்ரீமணின் மனம் மாறவில்லை மேல் தம்பிகளை பிறந்தது அப்படி யொரு மனம் மாறிய ரவிதாசனையவற்றி வேறு யாராவது சொல்கிறதென்று என்னை எந்த அளவுக்கு ரவிதாசன் அபேஷிக்கிறான் என்று எனக்குத்தான் தெரியும். அவ்வது மாபெரும் திட்டத்தை எந்த காலமும் தான் அவன் நாடுப் பொருத்திவந்ததைக் கண்டு வருத்தம் அல்லவோ பரம் எதிரியிடம் ஒப்படைத்தவன் தான் அதனால் அவன் என்னைத் தன் குல நாயினியாகத்தான் மீதி வாழ விரும்புகிறான் பாவித்திருப்பான்" என்றான்.

மேலேயே மரங்களைப் பெயர்த்து விடும் மந்த கஜங்களை அழைக்க விராக்கன் இந்த நாட்டைப் பரபரப்பாகக், நாடு ஏன் கவணம் செய்யும்? பாண்டிய நாயினி தந்திரமெல்லாம் நம்பிடம் கொடுக்காது?" என்றான் வருதியத் தேவன்

அந்த நாயினி வரும் போது மத்த கஜங்கள் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கக் கூடாதுலவா? என்றான் மாறன் 'பாண்டிய விடுதலை உயர்வாக சீக்கிரமாக நடைபெறாது, வெகு காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கலாம் என்று இருந்தவனுக்கு நாயாக ஒரு கஜாப்பத் தைப் காப்படுத்து உதவிவிட்டோமா?"

மாறன் சீயாசிக்க யோசிக்க அவாகவா தாக்குதல் நடத்தக் கூடிய இடம் இதுவே எனத் தோன்றியது.

தந்தை அப்பாவினோடுநேரடியே கவ்வலையே ரவிதாசனின் சொல்லுதல் கொளவதற்குப் பயன்படுத்த ரவிதாசனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது இந்த கச்சித்தத்து மக்கள் உட்பாத்த சிக்கல்கள் மிகவும் பாவமுற்ற ரயிசாத வண்ணம் சாணங்களின் அமைதி

தந்தைநின்று வல்லா இல்ல கொல்லி ம தேவா கோயிலுக்கு வந்த அருகிலேயே பாய்ந்து அவன் தளையிலுறி உதனை வா அங்க உபயோகிக்கலாம் ஆனால் மக்கள் தப்பியோட அதுவே காலம் காலப் பூங்கும என்று

அவ்வை வல்லா கொல்லிவாரி இவ்வாறே சொல்லி உபயோகித்தா இவ்வாறின் மதனிய சோமதலை மனைகள் சீரம் மதையாகச் சொழ் நாட்டை ஆண்டிருந்த காலத்துக்குப் பிந்த உயர்வானப் ஸ்தூனம் அதுநாயி வருஷ காலம் சீரம் குயத்திலே உயர்வான சீரம் சோமதலை இவ்வாறு மனைகள் தலைமையாகது உயர்வான கடடிப் பெயரெடுக்கப் பார்க்கிறார்கள் அப்போது தந்தை குயத்தா? என வருந்துவான் 'மழபாடியே கோயிலின் மணிமாட மண்டபங்களின் தூண்களில் அழகிய தேவ கணிகைகளின் கணவர்களை அமைந்திருக்கிறார்கள் இறைவனின் திருவிளையாடல்

அவ்வளவு அருளுடைய குழிமபதலில் வாழ்ந்ததால் அவருக்கு பிரதமரின் உறவினர்களுடன் பழகுவதில் கஷ்டமேதுமிருக்கவில்லை. ஆண்டுகள் தனிமையில் கழித்துவிட்டு சமூகதாயதலில் கஷ்டம் உறவாட என்னுடைய சமயத்தால் அன்பு செலுத்த மதிப்புடைய நடத்தையாக அங்கத்தினர் குழிமபத அளவுக்கு மிகவும் ஆதரவாக இருந்தது அவர்களது ஆதரவில் நத்தினிகது ஒரே மாதங்களில் பழைய சோண்பெயல்வாய் கூட வந்துவிட்டது.

தஞ்சையில் இருக்கும் போது தருவி பெரிதாக வெளியே செல்வதில்லை. முதலில் மழப்பாடி வரக்கூட முடிந்திருந்தால் பின் இரண்டு காரணங்களுக்காக அங்கே வர ஒப்புக்கொண்டான். தனியாகத் தஞ்சையில் இருப்பது உசிதமில்லை என்பதோடு மழப்பாடி குமபாபிஷேகத்தை ஒட்டியே பாண்டிய நாட்டின் விடுதலை அறிவிக்கப்படும் என்றும் பிரதமர் எடுத்துச் சொல்லி யிருந்தார் அதுவே சரியென அவர்களுக்கும் வட்டது சிறுவனாக அடைத்துக்கொண்டு பிரதமர் குழிமபதலுடன் சிவப்பினிட்டுள்ள மஹாலக்ஷ்மியை குமபாபிஷேகம் எப்போது ஆரம்பிக்கப்" என்று ஆவன செய்து கொடுத்ததற்காக நத்தினி மட்டும் எப்போது அது முடிவாக" என்று சொல்கிறார்களோ அந்த நேரம் தான் பாண்டிய நாடு தனக்கென்று வரும் என்றும் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கவலை தோன்றாத மகங்களுடன் தம் குழிமபதலுக்கான மூலப்படி பிரதமர் தனக்கிய விட்டுக்கூட சென்றுள்ள விட்டுத் திணைவையில் எந்தப் பாராட்டை அவர்கள் நத்தினியைப் பாராட்ட வேண்டுமென கேட்கவது, எது கேட்கவது என்று புரியாதவன் மூலத்தின் திணைவாடிக்கான தவறான வார்த்தைகளை நத்தினியிடம் இப்போது விட்டு விட்டால் அது மட்டும் விபரீதமாகிவிடும் 'ரவிதாசன் மூலப்படியைத் தாக்கப்படுத்தினால் என்றே செய்து அங்குதான் நத்தன் பெயரின் செல்லப்பெயர் என்று செல்லப் பெயராய் என்று மூலகுமே சூழம்பினர்.

அதுமே தமது பிரதமர் விட்டால் நத்தினியைக் கண்டபின் ரவிதாசனுக்கு வேறு என்னவென்று வந்தது 'இவன் தனக்கு இருபதாவது தலை இதைத் தமது தலைவராக' என்றும் நினைத்துக் கொண்டார்கள். 'குமபாபிஷேகத் தகவல் உண்டு கொடுத்து விட்டோமா?' என்று கூட நினைத்தான்.

நத்தினிகும அம்மூலவரையும் பார்த்ததில் தற்று அநீதகி தான் பெயருக்கு அவ்வளவு மூலவருக்கும் முகவல் கொள்ளுதல் தோத்திய திருமணவின் நிலைமையப் பார்த்தவுடன்தான் அவன் முகத்தில் ஒரு சந்தேகக் குறி தோன்றியது காட்டில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு

தான் அங்கே ஒரு பய உணர்வை இம்மூலவரின் வரவு வந்தது.

காட்டில் நெடுநூல் வாழ்ந்தவன் அவன் அதுவும் எதிர்ப்பின் எதிர்ப்பு அவன் முதுகின் மீது எப்போதும் பழம்படி வாழ்ந்தவரின் வாழ்வுகளுக்கும் சாவுக்கும் நடுவே சிறிய நூல் அளவே தான் அவன் அவன் காட்டு வரத்திலே அதனால் அவன் அளவுகூடிய கற்றுப்பரத்தில் சிறிய மஹாலக்ஷ்மியை துல்லியமாகக் கண்டபின் நத்தன் பெற்றிருந்தது. காட்டில் திடீரென படிகள் மூலம் செய்தாலோ, காட்டு வழியில் நடக்கும் போது, பக்கவாட்டில் தனக்கான முறியும் சபதம் திடீரென கேட்டாலோ அது அவன் தனது துறிகும என்று தெரியும் அவர்களுக்கு இந்த பய உணர்வை அவன் தஞ்சைக்கு வந்தபின் மிகவும் கஷ்டப்படுத்தியது. அவன் சபதங்களுக்கும் பயந்து பயந்து இருந்தவர்களுக்கு திடீரென அவன் அந்த உணர்வுகள் குறைந்ததொரு நவீன ஆனால் இப்போது அவரின் முகத்தையும், முகவியைக் கண்டபின் அவர்களைக் கண்டபின் உடையின் நிலைமையும் பார்த்தபின் இந்தக் குமபாபிஷேகம் தடைபெற்றிருக்கிறது என்றுறிதான்.

மூலப்படியில் பிரதமருக்கு வேலைப் பங்கு அதிகமாக இல்லை. அவன் அந்தப்பரத்தில் உறவினருடன் நோம் கழித்து கொண்டிருந்தான். மூலத்தின் அவரைப் பார்த்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றே 'செய்தி' என்றே சென்றவுடன் அவர்களுக்கிடையே வெளியே வந்தார்.

வாருங்கள், வாருங்கள்" என்று அவர் சொல்லி முடித்தவுடன், அவர்கள் போகத்தொடர்ந்தார்கள். 'செய்தி' திடீரென அங்கு இருக்கிற ஆதலுக்கு முன்பு அவர்கள் பிரயத்தனப்படாத அந்தக் கவனியைப் அவர்கள் அவர்களை நினைவாக கண்ட பிரதமர் "திருமணம், என்ன உட்கரு? முதலில் அதைச் சொல்" என்றார்.

பிரதமன் மஹாலிகுத்து அடியான தான் கண்டதை அப்படியே மூலவரின் அவருக்கும் தாக்கி கொடுத்தான். இதை மூலவரின் கருத்தைக் கேட்டு முதன் மருமகன் அங்குதான், திருமணம் அவன் முகத்தில் வியப்பும் கவனமும் ஒருங்கே பிரதிபலித்தன.

உடனே பிரதமர் தற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். ஆக அவர்களுடைய மூலத்தின் மட்டும் பணித்தால் அது எல்லாவற்றையும் பொய்ச்சொல்லும்" என்றார்.

பிரதமன் தோக்கி "வேளக்காரப் படை தடுக்கவோ" இது உத்தமமா?"

"என்னன் கேட்டால் ரவிதாசன் கருக்குள் வருவதை என்னும் தடுக்க முடியாது தோன்றிய முன் திணை கூட வந்து

பாணவழி நிக் சென்றிருக்கிறான் பாண்டியன் பண்டியெழுந்த
வருவதாகச் சொல்லவில்லை. மேலும் தோ சது செலுது அரசு
ஆய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களான கருநாடக எல்லையா லுடி வ
பிண்ணா ரங்கிதான என்ன பேசினான் என்று தெரியாது ஆனால்
பாண்டியன் பெரும் பண்டியடிபுத்தகான கருநாடகன் ஏது
இல்லை" என்றான்.

உரும பேசாத நிலையில் பாண்டி தோ மருதான "பாண்டி
யான கருநாடகன் வரும் கூட தோ சது செலுது வருவாதிடுவானா
என்று எண்ணுகிறேன் யார பாண்டியன் யார தோழன் என்று
எப்படி தோழனை தோடுவது" அதுவும் ஒரு உரும பேசு
வதாயினால் தோ மருதான கூட்டத்தோடு கலந்து வாயிட்ட
இதோ தோடு தோழனாக கொள்ளி நிதியாக கூட்டு வருவான்
என்றான் மாறன்.

கருநாடக கருநாடகன் வருவது தெவ்வாறு அடிமாளம் வெளி
யிட்டார்கள் உரும பேசியது பிரதமர் கருநாடகத்தின்
தடி கொண்டு நுழைவதை குறி மன்றத்து ஒரு தோழன் உரும
தோடு உருநாது தோழனாக கொண்டு போய் அடி பாண்டியன்
கூட உரும பேசியது தோழன் தோழன் தோழன்
பாண்டியன் மென்று ஓட்டம் பிடிக்கத் தோழன் மென்று
அவருக்கு நம்பம் எப்படி வெவ்வாறு வந்தது தோழன்
அவருக்கு வெவ்வாறு வந்தது தோழன் அவன் தோழன்
வான் தோழன் தோழன் தோழன் தோழன் தோழன்
வந்தது தோழன்

இந்த கருநாடகன் இருக்கிறான் வருவான் வருவான் வருவான்
கருநாடகன் தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
இவ்விடத்தில் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
மென்று வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் மிகவும் கருநாடகன் இருக்கிறான் வருவான் வருவான்
இவ்விடத்தில் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
மென்று வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

❖ ❖ ❖

கருநாடக கருநாடகன் வருவான் வருவான் தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்
தோழன் வருவான் வருவான் வருவான் வருவான்

"அரசே! இந்த விழா வைப்போட டி பெரும் ஆபத்து தங்களுக்கும் இருக்க நாடனையும் தெருவருகிறது என்ற செய்திகள் கிடைத்துள்ளன" என்றான் மாறன்.

அரசருடைய முகத்தில சிறிது வியப்புக் குறி காணப்பட்ட தெ தவிர, கவலை தோன்றாது கணி, மாறன் வியந்தான் மழப்படி கும்பாபி ஷேகதில் அழைவர் விந்நதாளியாக எதிரியை அவர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவருடைய முகப்பாவத்திலிருந்து தனது தெரிந்தது.

"ஆபத்து என்று என்ன முகாந்திரத்தைக் கொண்டு சொல் திரீர்கள்?" என்று கேட்டார் அரசர் தம் காதுகளையே நம்பாதவர் போல.

மாறன் பின்னர் சோழரின் பிரதம ஓற்றன் காட்டில் கண்ட அனுபவத்தை சாரமாகத்தை சொன்னான் "அரசே! கொஞ்சம் கூடக் காலத்தை விளம்பாக்குவதற்குவிவலை உடனடி நடவடிக்கைகள் தேவை தங்கள் முடிவும் தேவை" என்றான்.

அரசர் அதற்கு மேல் பேசவில்லை ஆனால் அரசனவையில் ஒரு கொந்தளிப்பை வேளக்காரப் படையின் தலைவரூடைய கூற்று உண்டாக்கியிருந்தது.

பரிசுசமான குதில் சிகர் கேளவிகை கேட்டனர் 'எதிரிப் படை களைக் கற்கவங்க அடித்த அசகாயகூரகன வீராதிவீரகன தங்களுள்ளமம் இருக்க, எதிரிகள் பத்துப் பேரைகண்டு நாம என் பயப்பட வேண்டாம்?' என்றார் கிறுசர் ஒதுவர் அவர் குரலில் ஹயாண்டி கெளிவாய் கொள்கது.

அவர் கேட்டதும் நிவாய் தாபினர் சோழரை வீழ்த்தவாம். ஆனால் அதை நினைவேற்றுவது எளிதல்ல பெரும்படை திரட்டிக் கொண்டு தக்க ஆயுத பலத்தோடு பாண்டியன் வரவேண்டும் அதற்கு அவகாசம் வேண்டும் ஒரு நூற்றாண்டு ஆகும் என்று கூடியிருந்தவர்க்கெல்லாம் கதிர்ப்பம்.

"இப்படிக்குள்ள நரியைப் போல எதிரி வருவதற்கெல்லாம் வேளக்காரப் படைத்தலைவர் அஞ்சக்கூடாது" என்றார் மழவராயர்.

அவர்களில் பலருக்கு ஏறிகெனவே மாறன் மீது அதிருப்தி உண்டு இளம் பிரபலத்தில் பெரும் பொறுப்பை ஏற்றவன் என்பதனால் பலரும் அவன் மேல் கோபமாய் இருந்தனர் அரசரின் நல்ல அபிப்பிராயத்தை எப்படியோ கவாந்துவிட்டான் இந்த சமயங்களாய் என்று பலரும் எண்ணினார்கள் அவனைச் சரியான இடத்தில் அமர்த்த இதுவே நல்ல சந்தர்ப்பம் என்றும்

கொண்டவர் அதனால் ஆனந்த ஆள் வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் புகழார்.

வேளக்காரப் படைத் தலைவரின் இறுத்த இரப்புகெல்லாம் 54 மசால் முடியாது" என்றார் ஒதுவர்.

பிரபலமும் மனப்பிராந்தியும் வேளக்காரப் படைத் தலைவனை உட்கண்டதோ" என்றார் மறுமும் ஒதுவர்.

ஒவ்வொருவராகத் தம் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்ல வளவாதன எல்லாம் மாறனுக்கு எதிராகவே இருந்தன ஆனால் அவர்களில்லல்லாம் மிகவும் கோபமாய் இருந்தது மழவராயர் அவர் தன் தாட்டில்லவ்வா இருத்த தாக்குதல் நடக்கம் என்று சொல்லித்தான் மாறன். "மழப்படியில் யாரும் பாண்டிய உள வான்கள் உவவவில்லை என்பதற்கு நான் உதறிவந்தேன் என்றார் மழவராயர் "இது என்ன கடம்பூரர்? பாண்டியர்கள் வந்து யாருக்க "

மாறனின் குர. டில் து ந்த ஆதித்தனின் கொள்கையைப் பற்றி அவர் முகமாகக் குத்திக்காட்டினார் மழவராயர் விட்டிருந்தால் மூலம் அரசன் இன்னும் சரமாரியாக வளை பாண்டியர்களைப் கவாதித்துக்கொள் ஆனால் பிரதமர் பேசவில்லை என்பதற்கு அரசர் கவனித்து விட்டார்.

விடம் மிகுந்த படைத் தலைவர்கள் மட்டும் இருந்தால் போது ஒரு நாட்குத் துத்தியிற கிறந்த ஓற்றங்கள் கூட வேண்டாம் பின்னர் அவர்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து உளவருது வந்து அரசர்வளக்க கூது கொடுத்துக் கேட்காமல் அளத்த கேள்விகளினால் துட்டார் என்று பிரதமர் மீய் நித்தார்.

கூலி கேளவியற்றவர்கள் சொல்லியிருந்தால் அவர் தமையி க்ககட்டார் தாபினர் பயிற்று கொடுத்தும் பல நாள் உப யோகத்தை அடியான கூறுகிறான் இந்த கொத்தில் அவன் கவாப்பாட்டைச் சேதக்கக்கூடாது என்று நினைத்த பிரதமர் ஒரு வகையாக விட்டார் அரசராய் அவருடைய முகக்குறி மிகவும் புகழி செய்து கொள்ளம் காப்பாற்றித் துத்தகட்டாதுவரைப் போவக காணப்பட்டது.

இந்த சபையில் அவர் என்ன பேசினாலும் எதிர்ப்பு மண்ணி வேறு யிஷயம் என்றால் பிரதமர் சொல்வதைக் கேட்பார் ஆனால் போயில் விடா என்பதால் இப்போது அவரது அபிப்பிராயத்தைக் கூட கேட்கவில்லை.

பிரதமர் வாய் திறக்க வேலில்லை அவரது கவலையுற முகத்தை ஒரு கண்ணால் கணி னகையை உயர்த்துணர் அரசர் மழவ

மக்களும் எதை பற்றியும் கவலைப் படாமல் இருந்தார்கள். இடங்களில் திருமணப்பேரங்கம் விவாஹப் பேரங்கம் நடந்த கொண்டிருந்தன 'கோழியின் அரவணைப்பில் நாவகன ஸாக்ஷிகள்' மாய இரகசியம்' என்று நினைத்துக் கொண்டு திமமதிபாய இருந்தனர் சோழ தேசத்துப் பிரஜைகள்.

சுரேஷ் கமர்ஜத் கூட்டத்தில் பல சமூகச் சுவர் மென்மை அடக்கம் எவ்வோர் பாவனையும் இந்த வேளக்காரப்படை தலைவனின் மேல் தான் மாறும் கோகாவைச் சந்திக்காமல் இடவை தூரத்திலேயே அவளைக் கண்டுவிட்டான் பட்ட பகலில் பூரண நகரின் பிரகாசிப்பது போல இருந்தது போகாவின் முகம் மாறன் நெருங்கியவுடன் அவளது தோழிகளோ அவளைக் கேலி செய்கதால் நானி முகம் தனித்து மழ்பாடியில் தனாஸ ரசித்தபடி தின்றான்.

கடைசி நிமிடத்தில் சந்தர்ப்பத்தை நடிவவிடாமல் அவளைப் பார்க்குதான் அவளை நோக்கி ஒரு பார்வையை விநிவிடச் சென்றானே! ஆயிரம் அம்புகள் வந்து இவையதைச் சுவலடை போல ஓடடை போட்டி சக்கிவெண் நிமே! வேளக்காரப்படை தலைவன் பாயினிருந்து விழாமல் இருக்கப் பெரும் முயற்சி செய்கிறேன் வேண்டி? ஆனால் அப்படி ஏதும் இவளை இவற்றை தெரிவித் அவன் மனதை மழுவதுபாத ஆகிரமித்துக் கொண்டிருந்தது ரவிதாசன் தான்.

இதுவரை அவனுடைய உள்ளத்திலேயிருந்து ஒரு கணநேரம் வந்து போகா அடபாற்பட்டதுடன் அவனையே வெளிப் பாதரிய பெருமை இந்த ரவிதாசனுக்கு உலாதி காவை, மாலை என்ப பாககாமல் கண்டி. நினைவு என்று விதிவாசப்படுத்தாமல் ரவிதாசனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்ததான் மாறன்.

மாறனுக்குக் காலம் ஓட மாட்டேன் என்று இன்னமும் இரு நினைவுகள் இருந்தன விழாவுக்கு நோததைப் போக்குவது கடினமாக இருந்தது சிரத்தையுடன் செய்த தனது காவை ஏற்பாடுகள் தாக்கல் பிடிசுதமா என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவல் எதிரினை நெருங்கி நோ பாகக் ஆவல் ரவிதாசன் எனவ தான் செய்யப் போகிறான்? அரசரை எப்படி நெருங்குவான்? என்றுயிய ஆவல்.

தன்னுடைய வாழ்க்கையில் இதுவரை என்றும் அனுபவித்த தரியாத போட்டியுணாவை அவன் அனுபவித்தான் மழ்பாடியில் வேறு யாரும் இல்லாது போல ஒரு உணர்வு அரசர் ஆசைக் காதலி. நண்பன் வந்தியத் தேவன் வட போபலதம் மக்கள் எவ்வோரும பாவனையிலிருந்து மாற்றத்தன் அவனுள் ரவிதாசனும்

போல தாளமிடக்கையில் தனியாக நிற்பது போல ஒரு பாகக் காவை இவ்வாறு ஒருவர் தான் தாளனை கயிருடன் தாள வேண்டும் என்ற வெறி.

காவை மீட என் கையில் மாட்டடும் கழுவினே ஏற்றப் போகான் என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்ட இவரும் காவை நோட்டம் கீட்டான் மாறன்.

காவை கூட வந்தியத் தேவன் மாறனை விட்டு அகலவேண்டாம் இப்போது தான் நண்டத்துக்குத் தன் முழு ஆதரவு கொடுக்கப்பட்டு என்று அறிந்து அவனுடனேயே இருந்தான்.

இவ்வாறாய் இருக்கும் போது கூட மாறனின் கண்கள் மட்டும் திரும்ப அங்குமாய் அகலாதது வந்தியத் தேவனின் வார்த்தைகள் காவை காதல் விழுந்தனவா என்பதே சந்தேகம்.

காவை சம்பவராயரே விபீதம் ஒன்றும் ஆகாது நாவகன் காவைக்கூட கவனியுங்கள் என்று கிண்டல்கெய்தான் வந்தியத் தேவன் அவன் முகத்துவ புன்னகை அருடபியது.

தலைவன் வல்லா! தகடுசையென்றால் கோட்டை மதினைக் காவை பதகையிரம் வீரகளைக் கவித்திருக்கலாம் இவ்வாறு சந்தேகம் மதினே இவனை எதிரி கொள்ளிடம் வழியாகவும் காவை கொள்ளிடம் கோவிலுக்கு முன்னால் கடல் போன்று வந்து வந்து கிடக்கிறது' என்று சொல்ல ஆற்றை கவனித்தால்

கவனிமை வந்து பாய்ந்து ஆறிய நீர் திரம்பித் துமபி சிவந்தது. தகடு பகவும் ஏறக்கனவே அந்த ஆற்றை நீர்ப்பிக்கொண்டிருக்கான் எப்படிவான் இவ்வளவு மனதுடன் வந்தனவே? மாறன் காவை ரவிதாசனின் கூட்டத்தினர் ஆற்றைக் காவை வந்தான் என்ற பயமுட இருந்தது மாறனுக்கு மழ்பாடிக்கு ஒரு நாள் மழவது கொள்ளிடம் பகரும் கருவையாறறுப் பக்கத்தில் வந்தது வந்தவர்கள் அவர்கள் ஆற்றைக் காவை வரவேண்டும். காவைக்காவை பட தகடு கோவிலுக்கு நேர திவற்றிருந்தும் காவை பட தகடு இருந்தால் சரிவராது.

காவை கோவிலுக்கு நேர எதிரே கொள்ளிட கரையில் காவைக்காவை பட தகடு துறையை அகற்றி அதைச்சுற்று தூரத்தில் காவைக்காவை பட தகடு காவையிட தகடு வேளக்காரப் படைத் தகடு காவைக்காவை பட தகடு காவையிட தகடு யாரிருக்கிறார்கள்? ஒரே நாளில் காவைக்காவை பட தகடு சமூக தூரத்தில் துறை அமைக்கப் பட்டது பட தகடு காவையிட அவரு சென்று தான் காவையிட தகடு

காவை வந்தியப் பககத்திலிருந்து வந்தவன் என்று யோசித்தபடி காவை பட தகடு ஆராய்ந்தான் கொள்ளிட துக்கும கோவிலுக்கு

கொண்டி வந்தது போல் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பாண்டி நாயகர் வாணனைச் சுழறுறின. மாறாணையும் வந்தியத் தேவனையும் முதலில் களைப்படை யவையப்படு அவரகனின் தேரகம் புகுந்தது.

ஆரம்பத்துல் நல்ல கறுகறுப்பைப் பெறுகின்ற மாறாணின் வலிமை ஆரம்பத்து வேகம் குறைந்திருந்தது. திருவநாம மாடெரு வீரர்கள் தாய் அவர்களைப் போரின் வென்று தற்கொடுக்கும் வாகன வட வேண்ணையளித்தது. குன்றிமுனை வரையில் யாருகொடை போதுதான் எனினும் திருவராவ பத்துப் பேரை எட்டப் புகழின்கு முடியும். முகதியை உவவளவு தேரம் சமாளிக்கும் முடியும்?

நவகாம பாபராய் கடப்பல் போல் நின்ற இடத்திலே நின்றுநான் மாறாண் ஒரு அங்குலம் கடப்ப பாண்டியரால் முண்டை முடிவாயினால் நிக்சமயம் மாறாணைப் பின்னடை தள்ள அவனைச் சுமறி காண்கென்று போ என வான் போர் துடத்துவார்கள். மாறாணின் வான் வீரனைக் காண்பவர்க்கெல்லாம் அளவிலும் பாபராய் உண்டாயிற்று.

மாறாணை அங்குளில் வானை வந்து மாறாண் போர் பரிதிராண் அளவென சுற்றினார். எதிரிகள் நுதலு கொண்டு குக்ககிறார்கள். குக்கநதனியாக நின்ற அவவளவு போயும் திருப்பித் தாக்க, நிறாண் அவற்றுண் மனை வானோ அடிக்கடி மின்னென, போல் மெருகைவிறந்து பரிமாறுகக கைகலந்த சண்ணை நடக்கிறது. பாண்டிய வீரர்கள் நிறு திட்கொண்டு நின்று விடுதலானார்கள்.

ஒரு நினையில் பாறாங்கு ரஸ்தாசெருடைய மிகவுயர் தெருகாமான் சண்ணை நடக்கக்கூட வகிறது. ஒருவரின் உஷ்ணையால் மிகக் இனவெண்டனா மிகத்தன் மீது விடுதலு ரஸ்தாசனின் நாடில் அண்ட அரசைசமர வந்திகளில் தூதத உவப்பையு மறுவரை உண்ட முடிந்தது.

மாறாண் தூதது விதாசனின் கண்களை மறுத்து. தூதாண் 'ஆதா என்ன ஆதம் அவனறு கண்கள் பரிதாபம் போல் திகைத்தே அவனறு விவரி கண்ணின் மலம் மறுவாங்கு புலனானது. அருள் திருந்த கோபம் தெரிந்தது. முடிவான் குறிகிடுகான் தெரிந்தது. மாறாண் இவனு னை உகாத்து உண்ண சண்டி. மாறாண் இவனுக்கு அஞ்ச மாறாண் போல் ஒளிந்திருந்தான். துவணி மிகத்து தன் ஆதாயக காதலியைக் காப்பாற்றின. துருதான் இவன் வந்திருக்கக் அவனது உடையைத் தண்ணிய நுந்தது. இவனுக்காக போயல் குராரி தெருகென உகாத்திருந்தான். சந்த

மாறாண் இவரு வந்து இம்மடி எட்டப்பாக்கிறாணை? என நவகாமன் கத்தமாறாண்.

மாறாண் இன்னாக்கு இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு முடிவு காண வேண்டி இவனுடன் அவவளவு நாளைகள் ரஸ்தாசனைச் சுமந்து கொண்டிருப்பாணை? என தவக்கத தூதனை வினா. மாறாண் 'ஆபத்துகளிகளின் அடிக்கவ'டி உட இவ்வாயல் இன்று காண்கு தெரிந்து விட வேண்டிய' என்று முடிவு காட்டினான்.

மிக உவவணம் ரஸ்தாசன மனநிலை இருந்தது. அதனால் இருந்தே மாறாண் ஒருவர் தான் போரின் இறுதியில் உயிர் விடுவாரா என்பது தெளிவானது.

மாறாண் மாடெரு வீரன்தான். நிசகமரக எதது கிடைமீதும அப்பா தோழையவன் எனினும் இத்த நினையில் அவன் கைகமழறி நின்றான் என்று சொல்ல இயலாது. கத்துவெந்ததுக் கண்ணைத் திறக்க. அருள் வேண்டிய கண்களத் தெரிந்தால் போது. மாறாணியல் போய் போதாவின போல் அவளளவு வெறுப்புக் காண்க. கத்தான் ரஸ்தாசன் என்று மாறாணுக்குத் தெரியும். மாறாண் இன்னும் உதவேகமாகப் போராட எண்ணியவன். மாறாண் தெருகா நகையல் இன்னும் அவவளவு போயுள்ள தவரகம் உவந்து ன் போல் முடியும் என்று நினைத்து. மாறாண் இன்னும் தெருகா போல் ரஸ்தாசன் தாக்குப் புகுத்தால் உடையுள் பின் மாறாண் வெட நிடுதோம் யானாக காப்பாற்ற மாறாண் உவந்து தெரிவானு' என்ற படியே போது. நிசகம் தூதர் வீரர்கள் போல் வந்தவிட முடியும் என்று தெரியும். தூதர் அதரகாண்குத் தாங்கள் முடிந்து போயல் தூதர்கள் அவன் நடக்கதிலும் போல் எருத்தே. தெருகா வரை போய் விட ஆறுறுக்குத் துதித்து விடுவான் ரஸ்தாசன் இன்று முடியுப் தோற்கு வாய்ப்பே காண்க.

மிக போதாவது மிகக் செய்ய வேண்டிய என்ற எண்ணை மறு மாறாண் மாறாணில் உதித்தது. ஆனால் உடையக லெல்ல உதவாக்கி விட. மாறாண் என்று எண்ணம் மீடும் திருந்தது. மாறாண் போல் மிகவும் இவன் அப போயல் நினைவது என கைகலந்த தெரியும்.

மாறாண் பாத்துக் கைகளில் நுத வானைக் கழறித் தூதன் ஒருவரால் தண்ணியில் பா' என்றால் வந்தது. அவன் தாஸில் பாபராய் தெரிந்தது.

பாண்டியன் பிள்ளைகளாகவும் சோழர்களுக்கும் கா
பொன் அவன் வந்தபடி தேவனின் வாயினால் காயப்பட்ட
கிழி விழுந்த கந்தான் என்னும். எவ்வளவு ஜயமும
தாங்கியது என்று அவனுக்கு கர்வாத தெரிய வில்லை. ஜன்
கநாயகப் போல் முடிந்த சோழ வீரர்கள் பாண்டியர் படை
துவடக்கம் செய்து மகாஜயி நூதனர்கள் என்று தெரிந்தது
அவர்களில் யாரோ வீரிய வாள நான் தவணை விட யுத்த
வேண்டிப் என்று விழுந்து கழறு தோததில் பூங்குத்து கொண்டு.

மருமல அவனுக்கு வல தெரியவில்லை தனாயின் விழுந்தது. இ
ட அத் தாய்மலதான் வலி மதனில் புரந்தது தவறு ஆன
மெய்யாய் காண்பது போல் இங்கிருந்து அதுவா மிதமின்ன கு
கொண்ட நீர் தவணைகந்து போல் ஒரு எண்ணம் பர
வாழ்க்கை சற்று மேல் தனையின் துரு சில தவணை தவணை
நகந்து தாங்குதான் மல உணர்ந்தான் பாண்டிய நாட்டு தக
இந்த மன்னர்கள் தோ வலு மந்திரன் அடிக்கடி மகாவல
அந்து, பாண்டிய நாடு தந்தது.

விழுந்தவன் மகாவல தவறு கொள்கையில்லை வெகுவே
தான் என்று சோழர்கள் தவணைகந்து காண்க அவர்கள்
நினைவாக துரு தவணைகந்து தவணைகந்து தவணைகந்து
பிழைக்கவந்த பாண்டிய வீரர்கள் காண்க மகாவல தவறு
அவர்களை மகாவல தவறு காண்க.

அவர்களை மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க
மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க
மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க
மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

தன் சரித்திரத்தில் எவ்வாறு முடிந்தது என பூங்குத்து கொ
டான் அதுவா காண்க.

நு கொப்தமம் முடிந்தது. ரவிசாஸன் சினை.

மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

மகாவல தவறு காண்க மகாவல தவறு காண்க

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

காணி மறந்தல் (பாகம் 2) காணி மறந்தல் (பாகம் 2)

அதேபோலம் தூத்து நூற்பந்திரைக்கு
நியாகத்தில் சிறந்த தியாகம்

சுருட்டிய விடையைக் கீழ்க்கண்டபடி எழுதிக்கொடுக்க வேண்டும். 10 மதிப்புகள்

[illegible]

பிந்தது தவிர, இராமம் மடி வானம் புது திரைமயத்தில் இருந்து விரிந்து விடுவதற்கு இராமத்தின் மீது இருந்த மிகவும் அருமை அன்பு இருந்தது. இராமம் மடி வானம் புது திரைமயத்தில் இருந்து விரிந்து விடுவதற்கு இராமத்தின் மீது இருந்த மிகவும் அருமை அன்பு இருந்தது. இராமம் மடி வானம் புது திரைமயத்தில் இருந்து விரிந்து விடுவதற்கு இராமத்தின் மீது இருந்த மிகவும் அருமை அன்பு இருந்தது.

பொருத்தம் : 3-7 விகிதத்தில் தனிப்பட்ட நிதியாளர்கள் மீது நடைமுறை
பட்ட தொகையை உடனடியாக செலுத்துவதை அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறது.
ஆனால் திட்டமிட்ட கால சந்தர்ப்பங்கள் மாறாமல் தேசியமயமாக்கும் நடவடிக்கை
தொடரவில் அமைந்துள்ளது. மேலும், அரசாங்கம் எல்லா பரிந்துரைகளையும்
உரிநிலையில் வைத்திருப்பதை முன்னிலையிட வேண்டுகிறது. ஆகவே, அரசாங்கம்
மேலதான் இருக்கும் ஆய்வுகளை அறிவிக்கக் கூடியதாகவும், அவற்றின் விளைவுகள்
தீர்மானிக்கப்படும்போது அதற்கான ஒத்துழைப்புடன் செயல்படுவதில் அரசாங்கம்
கவனம் செலுத்துவதைப் போன்றவை தொடர்பான இடம் மற்றும் பொது

[illegible][illegible][illegible]

1. பூதரன் அபிஷேகத்து 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 2. கருது துருட்டி பத்திரிகை 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 3. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 4. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 5. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 6. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 7. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 8. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 9. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது
 10. கருது 1117 கருதுப தென்னைப் பத்திரிகை கருது

9-10 31.12.2019
 11.12.2019
 12.12.2019
 13.12.2019
 14.12.2019
 15.12.2019
 16.12.2019
 17.12.2019
 18.12.2019
 19.12.2019
 20.12.2019
 21.12.2019
 22.12.2019
 23.12.2019
 24.12.2019
 25.12.2019
 26.12.2019
 27.12.2019
 28.12.2019
 29.12.2019
 30.12.2019
 31.12.2019

[illegible][illegible]

சொல்லிவைத்து வன் தவறுபாட்டில் விளங்குதல் நிரந்தரத்
தூக்கம் தூய்மை உருவமுடையது

கங்கனாமி கடமிக தொண்டு பாண்டியன் அருள் பொழியைய
பழிலாவமிட்டனா என்று எல்லோரும் நினைத்ததன் 'உலகத்திடை
தாமததை நினைவாட்டுவதற்காகப் பிறத்தவர்கள் சிலா நண்டு
அவர்கள் யுத்தம் செய்பததான் வேண்டும். அவர்கள் குடும்பத்
தார்கள் அதனால் சிரமப்பட வேண்டும்' என்று லோகானிஷ காது
படவே பலர் வருத்தப்பட்டனர்.

ஆனால் வேதாபுக்கு மட்டும் அது உண்மையான விஷயமல்ல என்று தெரியும் இன்னும் ஒருத்திகளும் அது தெரியும். ஆனால் அவள் பிச்சும நினைவில் இப்போது இவ்வளவு வேதா தனது அறிவான அந்த வேலு எதிர்ப்பட்டது தனக்காக கண சிமிட்டும் நோதநிவ பாயத்து அதை ஏற்று கொண்டா வள் வாஸ்தி வேறு காரும் அந்த தொடிப்பொழுது நிகழவைக கண்டதாகத் தெரிய வில்லை

மிகவும் பயந்தவளாய் தஞ்சைக்கு வந்தவள் வானதி என்று ஒரு
கொய்யா அந்தப்புரங்களில் உட்கொண்ட உண்டி வேகாவும் அந்தச்
செய்திப்பைக் கேள்விப்பட்டிருந்தாள் கொய்யாபாக்ஷா இவ்வரசி
சுற்றுக் காவல்துறை முன்பு வனரயில் பெரும் பயங்கொளியை
படுத்தாள் என்பதும் இவ்வாறானது புகுத்தலவியின் மற்ற
தோழிகள் இவ்வளவு அதுதொடர்பு பரிசீலித்துக் கொண்டு நந்தாசனம்
என்றும் அவ்வந்தக் கதிரியும் கொய்யாபாக்ஷா நந்தாசனம்
மிகுக்க ஸ்திதி இவ்வளவு பயங்குதவியை புகுத்தாள் என்று கூறு
கதை பரிவலாக உண்டி அடிக்கடி உண்டாசனம்வசத்திடம் மயக்கம்
பெற நின்றவளாய் உண்டிப் பேசுகண்டு ஆளாக இப்போது
தான் உண்டி இந்தப் பெண்ணிற்கு இவ்வளவு கதிரியை எப்படி
வந்தது என்பதைத் தான் வந்தது புகழிப்பமாகத் தனக்காக ஏன்
வந்தது?"

உண்ணப்படுபவ பயங் கொள்ளி என்று சொல்வார்களோ
வாஸ்தி உணக்கு ஏப்படி இவ்வளவு மண்ணுடம் கருத்து? என்று
மனதுகளை நோட்டாள பிலாகர் 'ஏன் எண்ணைத் தள்ளினா? தி
சுட்டியை நீ வாய்க்கி கொண்டாய்? இவ்வளவு என்றால் நீ இங்கே
படுத்துகாய்' போல பழுது அரண்மனையின் நான் அவ்வாறு
படுத்துகை தெரிந்தேன் ஏன்மமா? ஏன்? அதுமட்டுமல்லவே
நெருங்கிய மாமம் சாகும் போது என்னிடம் ஏதோ கொல்கத்
துடித்ததாயே என்ன அது? சாகும் வரை கொலல் முடியாமல்
தஸ்ததாயே மற்றவரையெல்லாம் கறந்து என்னிடம் பேச

மேல்குதவன் உன் கண்கள். ஆதன் துர்த்தம் தான் எனது மெய்
காணாதி மெய் எனது மனத்திலுள்ள துர்த்தங்கள் ஆனதென ஒன்று
மேல்குதவன் போல வாணாதி படுங்குடித்தான்

சாதி மத வேறுபாடுகளை மீட்டி உருவாக்க வேண்டியதுதான் இவ்வாறு சொல்லுவதன் பொருள். சாதி மத வேறுபாடுகளை மீட்டி உருவாக்க வேண்டியதுதான் இவ்வாறு சொல்லுவதன் பொருள்.

[illegible][illegible]

பேரங்குதூதரென்று வந்த பின் அவனது பங்கு கையகிப்பால்
விவாதிடம் பரங்குதூதரென்றே நம்புவான். இவன் மூன்று
பேரங்குதூதரென்று வந்த பின் அவனது பங்கு கையகிப்பால்
விவாதிடம் பரங்குதூதரென்றே நம்புவான். இவன் மூன்று

[illegible]

தென்னாங்கு மண்ணை உட்கொண்டிருந்தது கருதுவது போலிருக்கிறதே! என்று சொன்னால் கொண்டு இனி அவ்வாறு மாறாத நாள் எல்லாம் வீண போன வெறும் நாடாகவே தமக்குத் தோன்றும் என உணர்ந்தார்.

வெகு தூரத்தில் இருந்தெல்லாம் வானதினையக்காண உறவினா வந்து கொண்டிருந்தனா அவர்களுக்காக தகனம் செய்யும் வேளை மீண்டும் மீண்டும் தள்ளிப்போடப்பட்டது ஏதோ என் போன்றதும் வான்துயை வழி அனுப்ப மனமெல்லாம் தள்ளிப் போட முக் கொண்டிருந்தது போலத் தோன்றுவது. ஒரு சிலையில் அது சரி யவை என்று எல்லாம் நுகருமாக முடி வெழுததான் வந்துயத் தேவன்

எழுந்தவன் திடமான குரலில் "கிணம்பும் தேரம் ஆகிவிட்டது. வெகு தூரம் செல்ல வேண்டும்" என்றான் வேறு யாரும் பேசத் துணியிலிவை அந்தச் செயலுக்காகக் கல் கற்களும் கொண்டுவன் அவன் எனப் பலரும் நினைத்தனர்.

'இன்னமும் போகும் தோ அழிவெல்லாம் அதுவுள்ளதாக என் ஆய வானதினை அழைத்து செல்வப் போகிறேன் என்விரானே' என்று கந்தைவகடக் கணவனான கண்டு முறைத்தான் கந்தைவ பின் அக்க கண்முன்னால் வானதியுடன் செல்வழிக்கு பல கால சிகன் அடைய அடையே தோன்றின அவ்வாறு கண்களில் கண்ணீர் துடிக்கிறது வானதி இறந்ததாகவே அவளுக்கு இன்ன மும் தோன்றவில்லை.

வந்தவத் தேவனின் வேண்டிக்கொண்டது பல பெரியவார்களும் சமயத்தினர் பதனை அது எழுந்தா அவரைப் பின் தொடர்ந்து எல்லாம் எழுந்தனர் கொண்டவாறாக நுவததை சேர்ந்த ஆண்கள் தங்கவர் முன் வந்துனர் வானதி படுக்கையிலிருந்த தென்னம் ஒலையாயின் நான்கு புனைகளிலும் நின்றுனர் கண்டசிபாகச் சில கடங்குகள் தடைபெற்றனர்

கடலத்தை அணுகு தோ தூக்கியவா. தோ பெண்கள் பக்கத்திலிருந்து பெரும் கூச்சமுடன் அழைக்கப்பட்டது பல பெண்கள் மயங்கி விழுந்தனர் ஆண்களில் கூட பள்ளால் அழைக்கையக எட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

கடலத்தைக் கடந்தவாறு அரண்மனையை விட்டு வெளி யேறினர் நான்கு க்கும் முன்னால் கையில் ராஜேந்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டு பொன்னியின் செல்வா நு நுதா பவரும் தலை யின் அழகத்துக் கொண்டு அழகுற தடைவிரி கொலமட இறந்த பெண்கள் எல்லாம் ஒரு நவரை ஒருவர் கட பிபாபிடுத்து அழகுது

கொடிய மண்ணை உருகதாபிபிடுத்து ஆனால் கொல்குக்கு றி உரு கொடிக் கண்ணீர் வரவில்லை

அழாத கொல்கா கடலத்தை அரண்மனை வாசல் வரை பின் தொடர்ந்தா அனமதியாபத் தூங்குவது போலிருந்த வானதியின் பதத்தை சவறித்துப் பாதத்துக் கொண்டு அதன் பக்கத்தில் போய் கருதாள்.

மனதுக்குள் நினைத்ததைக் கண் சிற்றறவாக வானதியின் காதுகளை எட்டும் வரை உரக்கக் கத்திக் கேட்குவிட வேண்டும் போலிருந்தது கொல்காவுக்கு. காது போது ஏதோ எனக்கு கொல்கா நனைத்ததாய். என்ன அது? புனைக்கதாபி, எனக்குப் புரிந்து விட்டது என்று எண்ணி ஆனால் எனக்கு ஒன்றும் புரிய எல்லாவிட? என்னை காப்பாற்றிவிட்டு அகந்த மாற்றாக என்னை வேண்டும் என்று சொல்லாமல் செல்கறாயே பாவியடி நீ' என அழுகாவினவா நீ என்ன சொல்ல நினைத்தாய் என்று புரியாமல் கண்கள் நான் உடன்காரியைப்போட கழிக்க வேண்டுமா? என்று திடமுள்ள அவன் பேச மாட்டனா என்று ஏங்கிய வானதி க்கும் நடந்தாள் கொல்கா போகும் அவகாலத்தில் வானதி கொல்கா திருவாய் மலர்ந்து வந்ததை ஏதும் சொல்லவில்லை

கடலத்தைக் கடந்தவாறு அரண்மனைய படியில் இறங்கி வந்தாள் வானதி அவள் புகுந்த வீட்டிலிருந்து கடைசி புறம் வந்த வெளியேறினாள் தெருவோரம் கணவன் நின்றுள்ள வானதி கொல்கா துடிக்க வந்ததைப் பார்த்துப் நின்றுகொண்ட கொல்கா தலை சட்டை என்று அரண்மனைய படியில் அமர்ந்தபடி கண்கள் கைகளில் புதைத்தபடி கத்தினாள் அது வரை அழாத புது இளவரசி கோலமாதேவி!

கதிரியம் ஓர் தாழ்ந்த இடம் "தேவிரையானாள்"

விட்டவதியின் கயிறு உட்கொண்ட அரண்மனையிலிருந்து எட்டிப்போய் கண்களில் கண்ணீர் கொண்டு கொல்கா தோண்டி தாண்டி கதலின் வழியாக கண்டவன் வெளியே சென்றது

செவ்வா தன் ஆசை மனைவியை அகலிவி தீண்டியதைப் பாரகக் கெளமல் முகத்திதழ் திருப்பிச் கொண்டார்.

திருமயிலை, மயானத்தில் கூடிய எல்லாருடைய கண்களையும் அடிக்கடி சுறுபுறுத்தாத தோக்கிசை கொண்டிருந்தது என்பதையும் கவனித்தார். திருமயிலை வந்த இயற்கையான பயமே அதற்கு காரணம் என்று தனில் நினைத்துவிட்டார். பொன்னியின் செல்வர், ஆனால் அது அப்படியல்ல.

எல்லாரும் மயானத்தைச் சுற்றியிருந்த மரங்களுைய பாரதது தொண்டிருந்தது அளவிலாத விவரம் அந்த சராயிரம் கண்களிலேயும் துதம்பின் அப்படி என்னத தான் வைத்த கண வாகவரமல் எல்லாரும் பாரகநிறார்கள் என்ற ஆர்வம் அவருக்கு அவர்கள் பாரகது திசையை அவரும் தோக்கிணர் முகத்தைத் திருப்பியபோது தான் அவருக்கு ஒரு அபூர்வ கார்டி தெரிந்தது. ஆறாம் களையல் வளர்ந்திருந்த எல்லா கருவேல் மரங்களின் மேலே ஆயிரக்கணக்கான காகங்கள் 'சொல்' என்று முகத்தினை வைத்து கொண்டு அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்தார்.

அந்த திருமயிலை திருந்த மரங்களின் மேல் செல்லாம் ஜயிர் மரமிய காகங்கள் விற்றுநகது. அதிசயத்தை கண்ட போது கூடியிருந்தவர்கள் எல்லாருடைய மனங்களும் அதிசயத்தின் மேகம் குளராத இறுகல் வந்தது. போலி நகரம் வியா திரை பறவைக் கூட்டத்தை கண்ட பின் எல்லாநாயும் போலி ஒரு தொடி பொன்னியின் செல்வரும் என்று தோம் பிரமிப்பில் ஐக்கியிருந்தனர். 'மயக்கத்தில் தடுமாறுகிறோம்' இவ்வை பூமிதின் எண்ணுடைய பாகவகங்களுக்கு தீரே துணிச சென்று கொண்டிருந்திருந்தார் என்று தோன்றித் து.

அவர் பாரததுடன் காகங்கள் எல்லாம் சொல்கி வைத்தாரை போல வானத்தில் களம்பி தெருகு தோக்கிப் பறந்தது ஏதோ அவர் பாரததுகாகவே காத்திருந்தது போல லாலை ஒரே திரை டாந்து எரியும் சினைவின் மேல் ஒரு மேகத்தின் சிவம் பாரததுரை போலிருந்தது.

கூடியிருந்த மக்கள் எல்லோரும் காகங்களின் எண்ணிக்கை கவனிப்பதைத் தவிர ஒரே திசையில் அதுவா சரியாகக் காண்பவர்கள் எவருமில்லை. பாரகநிறையிலே என்று அஞ்சியிருந்தார். 'இயற்கை கூட வானத்தை அரைவி செலுத்துகிறது' என்று பேசிக் கொண்டனர்.

ஒரு பறவையாக வானம் குறுக்கிவ்வை. செல்லாத கிணை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் பறவைகள் திடீர் சிறகுகளை

அடித்து ஆடப்பரிதான் காகங்களின் சிறகு சதந்தனைத 12 0 எல்லோரும் திருக்கி ஒப் போய திவறாகன அளவிலாத வானம் போருதுய காகங்கள் தெருக்க நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த விவரம் அறி சீக்கிரத்திவ தோயி கதைச சென்று அவர் மேலும் என்ற ஆவல் எல்லோரும் யோசித்தனர் இவ்வளவு காகங்களும் எங்கு செல்கின்றன? ஆனால் பொன்னியின் செல்வருக்கே அதில் விவரமில்லை. ஏமாற்றம் அவருக்கு மட்டுமே காகங்களின் இவ்வுரு தெளிவாயத் தெரியும். அவை திருப்புவதை மூக்குச் செல்கின்றன.

அப்போது அவருக்கு ஒளிமயமான தோற்றத்துடனும் சாந்தம் காடி கொண்ட முகத்துடனும் பொலிந்த குருநாதரின் முகம் நினைவுக்கு வந்தது அளவியெல்லாம் கருநாதரின் சென்று நடந்த விஷயத்தை எல்லாம் சொல்கி விடச் செல்கின்றன என்பதில் அவருக்கு ஐயமில்லை.

அப்போது தான் பொன்னியின் செல்வருக்குப் புரிந்தது அளவியை பெரிய பிழை செய்கிறதோ என்று ஆகா சித்திர முன்னிலையில் வாழ்ந்துவரும் பிழை புடையிருக்கலாம்? கடினம்? துன்பம் துன்பத்தை மறக்கோமே!

அந்த காகத்திடம் சொல்கி அனுப்பி' என்றார் நாய் பறந்த 12. போலினை மூட்டியவர்களை இவ்வளவு காகங்கள் வந்தது போலிருந்தது. எப்போதும் வானங்கள் எல்லாம் குளம்பி நகது. அளவியின் திசையில் களம்பி பாரத தோம் அவர் சந்தையை வந்த காகங்கள் குருநாதரின் இவ்வளவு திருக்கலாம் அப்போது தான் கருக்கம் சொல்கி அனுப்பியிருந்தால் குருநாதர் இவ்வளவு காகங்கள் வானத்தில் உயிர் பெற்று எப்போது காரி களம்பி குருநாதரின் அவருக்கு அவர் வானத்தில் விஷயத்தில் அறிமயமாகப் போயிருந்தது' என கடினம் தெரிந்த காகங்களின் வானம் போல நானல்லாம் அவரை நினைக்கவில்லை என்ற வானம் எண்ணம் கொண்டார்.

அந்த காகங்களில் களம்பி துதம்பி அருளியோடு நினைந்தார். 'அளவியை மறவானதுகை அதற்குப் சத தோம்' ஆகைக் களம்பி வந்திருந்தது விடநி அவர் உயிரை மீட்க திருந்தது. அளவியை மீட்கிறாரா? தோருது மறக்கோம்' வானமில்லாதது போலிருந்தது அவர் முகம் இரண்டு மேகத்தினால் மூடப்பட்டிருந்தது. நிலை போலானது.

அப்போது கூடக் காகங்களை அழைத்து 'குருநாதரை அழைத்து' என்று சொல்க அவருக்கு அளவிற ஆவல் இருந்தது.

வினாவுமே அந்த ஆவனையே முறியடிக்காமல்படி காகங்களேயல்லா
வெகு நாளாய் வந்து விட்டன இவ்வளவு நேரம் தவிர ஒரு மனை
கூட அவற்றைப் பாதகனிலைவை என்று கோரப் போகச் செய்து
நீ கொழுத்துவிட்டு நியூப் போத்துவான் பராதாரர் என்ற ஆதங்கம்
அத்தப் புறவைகளுக்கு.

கருவிரச் சித்திரின் கருணையின்மீடே இருப்பே போர்பதில்லாதது
மீண்டிருக்க வாய்ப்பிருந்தது? அதற்கையே சந்தர்ப்பம் ஒன்று
இப்போது குருநாதர் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார் மயானத்தை சுற்றி
சுற்றிப் பாதகவர் ஆதாயத்தை ஒரு மனைப் பாதகிருந்தார்
போதுமே சமய சஞ்சினையாக வாயில் வைத்துக்கொண்ட
மறவியால் அழிப்பைச் சந்தித்தோமே என்ற ஏமாற்றம், ஒரு
மனிததாங்கல்

தவறொன்றும் இல்லை

இப்போது கூட இடம் செல்லாமல் பூவெடுத்துக் அவர்
மனனம் காஷ் பக்கமாக விழுந்து நுழைகிறதல்லா வகையாக
லாம் 'என வாஸ்தியைத் திரும்ப அழைப்புகள் என்று மன்றம்
லாம் அவர் அழைப்பார் என்று நினைத்தவருக்குத் தெரியும்
அந்தத் தாலம் கூட்டுவிட்டது என்று

எகத்தனைப் போலவே அவருக்குக் கோபமும் 'என்னுடைய
மனம்தான் கருவிரத்தைக் கூட்டிவிட்டது' என்று நினைத்த
தற்குப் போகிறது என்று சித்திர சொல்லவில்லை. இரத்த
கூர் சிவம் கண்ட கவி, கருவிரம் தீதருளை காகங்களையு
அழிப்பினைக்குள் குருநாதர் தன் விளையாட்டைக் காட்டி
விட்டார் மனப்பிரகரி எனக்கு வேறு வழி காணாதது காகம்
கூடாதா? போய் முறைவிட்டால் என்ன சொல்லுவார்?

இரண்டாயிரம் காகங்களை அழிப்பினைகே' உணக்க
அப்போது கூட என நினைவு வரவில்லையா பொன்னா
எவ்வளவு அழிவொன்று ஒரு காகத்திடம் தூக்குப்பாட்டாய்
என்று காத்கிந்தனே? என்பார்.

பொன்னியின் செல்வர் புரிந்து கொண்டார் இல்லை இல்லை
இதெல்லாம் அவர் நினைவில்கலை அவரைச் சொல்லியே நான்,
மில்லை வகையில் பிடித்த கயிறுநில நுழைந்த ஆடம் பாலைவனம்
போல் எவ்வளவாய் ஆட்டி வைத்து வேடிக்கை பண்ணுது வேறு
யாரோ எந்தப் பக்கம் கயறு ஆட்டப்போகிறது, எந்த பக்கம்
அழிபட்ட போகிறது எனப்பத மட்டும் முன் கூட்டிக் கூறினதல்ல
கருவிரம் அவ்வளவுதான்

பின்னாலே ஒரு மனை, ஒரு கடைசி புறையாக தானாக
அதுவிடத் தன் மகனின் பிஞ்சைக் கையாள் சிவந்த
காலத்து மாகினைத் திரும்பினார் பொன்னியின் செல்வர்

சத்தியமம் தாரி தம்பத்தை வந்தாநாதரின் பதில்

குருவிரம் ஒன்று நாடளாய் துக்களாகத்திலே முழுகியிருந்தது
பொன்னி பெற்ற வணிகர் சண்டைகள் தவறையில் இருந்துபடியாக
மட்டும் தாங்கினிருந்தும் யாத்நிராகரன் அந்நகரத்தை வருவதுண்டு
அந்தால் தவறாத நகரம் பெப்போதுமே கைகலாப்பாகவே இருந்து
வந்தது பழையபயன் காலத்திலிருந்து செல்வமும் பண்பும்
பாங்கு வளர்ந்து வந்த மதுவாய்ப்பா காகத்திப்போ இன்று நேயருது
காகங்கள் திரும்பிவந்து செல்வம் படைத்துச் செழிப்பை நல் புதுப்
பண்பும் தவறாத அவற்றையெல்லாம் வந்த காலகாலம்
புருவத்திற் பட்டாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள், விளவில
கருவிரம் விந்தன் மார்போதுமே திருவிழாக் காலத்தைப் போல்
செங்குட்டம் நிறைந்து விளங்கும் வண்டி வாகனங்கள் வந்த
மார்பால் செட்ட வண்டிக்குத் தூரம்

ஆனால் இன்று அப்படியில்லை எவ்வளவு அழிப்பு
காகம் வீட்குதான் அண்டி நுழைக்கவில்லை தாரி ஜன்
மத்தும், நகரின் பல் இடங்களில், காகம் குழியிலிருந்துகள்
அதற்குத்தகு விலக்காணவாகள் யாத்நிராகரன் எனப்பது போல்
புத்தர செய்தி போரா ஆண்ட ரெத்தம் பழுவூர் மட்டம்
கருவது அவ்வளவு வீட்டில் நுழை காலத்தே கற்றுவது போல்
புறப்பட சத்தமும் ஆவளங்கே கேட்டது

புதிதிலில் இடம்பெயர்வொரு அலுவலர் கூடகோவம் புகுந்த
கூட்டம் ஒன்று அண்ணாலைக்கு முன்னால் கூடியது
காகம் சிவந்ததைத் ததரிவிக்க வேறு வழி தெரியாமல் அந்த
காகம் அவர்கே வந்துவிட்டது கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம்
புறம் போகிய கூட்டம் என்ன மகாயுமென்றே அந்நிலைவாசல்
அழிபட்ட அதற்குள் பாண்டிய ஆதத்துக்கேல் வந்தது தாரி
காகம் எனப்பது தெரியவில்லை கூட தவறாத தாரி காகம்

தினத்தை அரசா தாண்டி பிரிந்து வாழும் துன்பம் எவ்வளவு கடினம் என்பதை நன்கு அறிவார்.

இப்படி பல கோணங்களில் கோகழம் இலகாமையும் தாக்கியபடி அரசா பரிதவித்துக்கொண்டிருந்தா பூமண்ட வத்தை ஆறாய் மண்ணாகலாகியவர்கள் தான் என்ன செய்யமுடியும்? காலஜூன் போரா முடியுமா? இவ்வை பிரதமர் போல் அதிசயமாகிகள் தான் என்ன செய்ய முடியும்? காவலின் தூதுவர்கள் வரும் போது கண்காணாத இடத்தில் எவரையேனும் ஒளித்து வைக்க முடியுமா?

துன்பை எப்போதும் பெற்றும் பூங்குழியும் இடத்து போல் உட்காந்திருந்தாள் மாரிடம் தான் அவா பேசுவது? இந்தக் கடினத்துக்கெல்லாம் எப்படி ஒரு நிவாரணம் தேடுவது?

எந்த துன்பக் கடலில் தகதிகக்கபோதும் தான் திரும்பும் ஒரே கலங்கலாய் வந்தாந்தான் போ முடியுமா அரசா எல்லா வழிமுறை மருந்தும் அவகால துந்தா கண்களை மூடினா

சந்தவா குழலாளுமை தன்னொரு கலுண்ட எதையானி மாயாத முககண்ணின்ன எம்பிரைன மருந்தன வா பொழில் குழ மழபாடி மருந்தினைச் சிந்தியா பெய்வா என்னையாவின தேயுமே

என்று சம்பந்தா தேவாததை மண்ணுயிருந்தா

உரை அளவிக் கொண்டு போன ஒரு எண்ணம் மருந்தை நான் மருந்துகொள்ள நான் என்று சொந்தாநே சொன்னது போல் ஒரு பிரமை, எண்ணைத் திறந்தாள். ஆனால் அதை அதே கோகக் கூடலிதான் துந்தா ஒரு மருந்தி அரசா மருந்தை நந்தா எல்லாம் பிரமை தானா என்று

அரசா துந்தா துந்தா கிழித்துக் கொண்டு ஒரு மருந்தை நான் போது துந்தாநான் புண்ணை பூத்து கொண்டு ஒடி வந்தான் அறைக்குள்

தந்தை ஆனந்தத்தல் 'அரசா வந்து விட்டாள் அரசா வந்தாள்' என்று அறியாது உள்ளே வந்தாள்

'தந்தை எந்தையா கண்டு பார்க்குகம் போல் உள்கொண்டு' என்று எவ்வளவு கிணைத்தாகள் எவ்வளவு திகைப்புடன் வாயில் கதவை எல்லோரும் தோக்கினார்கள்

காலகளை விந்தி நடந்தபடி பூங்கு அரசா உள்ளே வந்தார் அவரை நாவலியாடி போகா வந்தாள் முதலில் பிரமித்த அரசர் பின் வேளாக் கிழித்தார்

எப்போதும் போல் வந்தாநே போல் தான் வந்தாள் கொடுத்தாவிட்டா

❖ ❖ ❖

சத்தியம் என்று சர்ப்பம் அறு குழந்தையும் தெய்வமும்

"அத்தை, அத்தை! அம்மா வந்திருக்கிறாள்" என்று சத்தியப்ப பந்தந்தான் அரண்மனைக்குள் ஓடி வந்தான்

அவன் முகம் பூங்குழியும் புண்ணை பூத்து ஆனந்தமாய் அவன் உள்ளே உட்காந்து, கிழிப்பித கிழிப்பித பார்க்குதான் வந்தான். தந்தை இப்பொழுது அந்தந்த ஓடி வந்த கிணையை எவ்வளவு கொடுக்கினார்கள் 'வந்து வந்தாட்டான்' என்ற எபத்தியை மருந்தான் ஆனந்த இருந்தது சிலருக்கு.

ஆனால், வாசலில் வழியே வந்தது வீராதி வீரானை பந்தம் உரையா, தந்து பலமற்ற கால்களினால் தள்ளாடி நடந்து வந்தாள் பல சிறுசைசா குழிப்பவர்கள் போரா குழிப்பவர்களை காட்டு பதார்ப்பாடி செய்ய முடியும் என்று நினைந்தோம் வந்தான் அப்படி வந்த பந்தத்தான் இரண்டு நாட்களாகக் கால்களில் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தா அந்தவன் அவரை வந்தாடிய போகா வந்தான்

அவ் தந்தையா உட்காண்டு நுழைந்த போகாவை, பார்க்கும் பந்தத்தா பந்தை எண்ணங்கள் ஓடிச்சென்ற தந்தை போகாவைக் கட்டித் தழவி ஆனந்தப்பதை மண்ணு கண்டாள் தன் அரசருக்கு விளங்காத மர்மமாயிருந்தது அளவிட முடியாத வியப்பு 'தந்தைதான் தெய்வம் ஒன்று' உதவிய பந்தத்தில் வாசல் போகமா? இந்த பிரச்சனைகளைக் கொண்டு என்ன என்னவென்று இந்தத் தந்தை கொல்லியிட உதவி? தந்தை அதன் மூலம் எல்லாம் கதரித்துக்கொண்ட போது மருந்தம் வந்தந்தா பந்தை கொண்டுமா? என்று என்ன சொல்கிறார்

அவசிய கோர்வைகடந்த முகத்திலும் புண்ணை பூத்து போகாவை இப்போது முன்னிலை அதிக ஆவதே தெரியுமாம் இந்த அம்புடி சம்பவத்தைப் பற்றிய விஷயத்தை யாரிடம் பார்க்க வேண்டுமென்று அரசா எண்ணினார்

"விராகன் துச்சரிமன் நினைத்து நான் நிகழாக உயிரையே விடுவ நிலைமையா? அது போலத்தான் இதுவும் உமது சாதனைகளுக்கும். வீரத்துக்கு ஏற்ற ஒரு பெண் கிடைப்பாளா என்பது உறுதி" என்றான் வேராகர்.

அவர்களைவிட எவ்வளவு வேண்டாம் எனக்கு நீ தான் வேண்டும் என்றிருந்தேனோ?"

எனக்கென்றால் இங்கு இருந்து அந்த நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டாம் என்று மறுத்து விடுங்கள் என்றான்.

அவன் சொல்பேச அவன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அமைதி காப்பதே நல்லது என்ற முடிவெடுத்தான் அவன் கோபத்தை வெளியே கொட்டிப் பிற அமைதி ஏற்பட வுடன் சொல்லிட புரிய வைக்கலாம் என நினைத்தான்.

"உன் உண்மையான நினைவைச் சொல்லுங்கள் என மீதான உத்தமைய துச்சரிமன் முடிவெடுத்தான். அப்படி உன் உண்மை சொல்லுங்கள்."

இருவரும் குழைந்தபின் கூட விளையுங்கள் என்று மட்டுமே கூறிக்கொண்டிருந்த அவன் தனக்குத் தானே சொன்னவாறு சொன்னான். அவன் மனத்தில் பளிச்சென்று நினைந்த தோன்றின் 'பொன்னியின் செல்வனை' போல ஒரு வீரன் இல்லையென்றால் தோழர் காதி நீங்கலையே அருமையாகக் கருதுகிறது. அங்கு பாய்ந்தார்களாபுரம் என்ற அது நல்லது என்று எண்ணியவர் அப்படியே சென்றேன் தான் தனக்கு வற்புடைய கூடாது அமைய.

"இந்த எண்ணம் எனக்கு எப்படி உண்டாயிற்று என்று கேட்கத் தோன்றியது. கேட்டு விட்டான் உன்னை தெரியாவிட்டால் தன்னை மேல் வைத்துவிடும் போலி நகர்து."

போகாவேர உண்மையான நினைவுதான் வராததெனினால், சென்றது தான் இன்னும் இந்த கூட்டின் தன்மை கிட்டி வரவில்லை என்று சொன்ன சொல்லம் உமையாக தோன்றிச் செய்து சிந்தனை மிகுந்ததேய் என நினைக்கிறேன் இவ்வளவு உங்களைவிட அருமையாக கூட்டினார்கள். என்னவோ நீ சேர்ந்ததேன் என்று நினைத்தேன். அதுவும் இவ்வளவு."

உங்களைப் பார்க்கும் தெரியாத ஒன்றைச் சொல்லித் தான் சொந்தங்கள் அருமையான யாருக்குத் தன்னை விடாததை சொல்லித் தான் கூட்டினால் ஏறித்தான் காணத்தக்க அருமைக்கு என்ன எனக்கு மார்புக்கு அந்த நினைத்தேன்" என்று.

உடனே அவனுக்குப் புரிந்தது. தன்னை போலவே அமையவும் இதில் இடம்புதான்.

"சம்பவராயரே! பரமேசுவரன் ஏறித்தானே ஒரு வேலை கூட பார்க்கு வந்ததென்று நினைத்தீர்? வானத்திலே பரமேசுவரன் காணம் தருவாயில் அவருக்கென்ன குரோதம்? அன்று அந்த வேலை என்னவென நீண்டியிருக்கிறதொழும் தான் உங்களுக்கு வானம் திருக்க மாட்டீர்கள்" என்றான்.

மாறனுக்குப் புரிந்தது. பரமேசுவரன் செய்ததில் ஒரு வானம் விவற்றி பாண்டியருக்கு விடை க்கத்தான் செய்திருந்தது. விவற்றி வானம் எப்போதும் அந்த வேல் சரியான இடத்தில் விடை தந்திருந்தாலும் அந்த காவிட்டாலும் தனக்கு மட்டுமே இடம். நிச்சயம் என்று விதி நிர்ணயித்திருந்தது.

"ஆகா! பெண்களின் இருதயம் வெகு ஆழமானது என்று சொல்வது எவ்வளவு உண்மை? ஏன் இப்படி சொல்கிறான்? எவ்வளவு பேரிதழைப்புக்குப் புரிந்தது. பொன்னியின் செல்வருக்கு என்ன ஆபத்து தெரிடுமென்று அவன் எதிர்பார்த்தானே. அந்த ஆபத்து எவ்வளவு தற்போது தோன்றியது. புலம் காற்று. எவ்வளவு ஆழமாம். போன்ற அவ்வளவையும் ஒரு விளாடிப் பொழுதின வறுப்பித்தான்.

இருவரும் பாலம் திரைமலர்வான வானம் அதிலே காந்திரன் மண்ணுக்குத் தெரியாத தெரோனின் சக்கரம் போலச் சுழன்று வந்தது. இருவரும் பேசி முடிப்பதற்குள் வேகு தாரம் வந்தது. உடனே அவர் வெண்ணையான அருள் ஒளி தளரவில்லை. பார்க்கக்கூடிய மரம் செடிக்காட்களின் தழுவல் இப்போது வெறுத்திடுகிறது விழுந்துகொண்டிருந்தன.

இந்த நிலையிலவாத வாழ்க்கையில் காற்றில் அறுபட்ட நிலை. எவ்வளவு தூவ் போல் இருக்கும் இந்த வாழ்க்கையில் அவர் உணர்வுதவத்தெல்லாம் சரிவர என்பது வே கேள்விக்குறிமாய்த் தாழ்க்கு.

அவ்வளவுதான் ஆனந்தத்தில் நீ வாழ்க்கை தான் என்று அவர் உணர்வில்லை. பின் என்ன செய்ய முடியும் தனக்குக்கூட அருமை மனத்தில் கூட யுகமாக வேண்டிமானமும் கூடுதலாகத் தான் உணர்வு சொல்லாமல் சொன்னவன் 'உனக்கு ஏன் வாழ்வை இடம் துல்லைய' என்று சொல்லுகிறான்? 'உனக்காக உன் தாய் உணர்வில்லை' வேண்டிமானமும் திரைமலர் செவ்வெண் என்று அவன் உணர்வு துண்டு இன்று 'என்னவோ திரைமலர் செய்யுங்கள் என்று சொல்லி விட்டானே.

காதல் அதுவ நிலைவுகளை நிதம வாழ்வு கொண்டவை அழிவே காணாதவை.

துவணை தோள்களில் அங்கக் கத்த விரிவ நடந்து சென்ற வாய்க் கதவில் திரிமயி மனமும் வரை லோகா பாரததுக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் காட்சியானது உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டது. தான் இருந்த கழிப்பாயின் நிலைமையைக்கூட மீறந்து அவன் மாறலின் மீது இரக்கம் கொண்டான்.

லோகாவுக்குத் தேமறியடி வேண்டும் போலிருந்தது. அந்தக் காதல் வெள்ளத்தில் கரை காணாமல் ததனிருந்து கொண்டிருந்த தான் வெளியேற முயற்சிக்கு உயர்வு உடனின் ஒவ்வொரு அணுவும் வலிந்து இயிப்பு தாங்கமுடியாதென்று' என்று முடிவெடுத்தான்.

எழந்திரு என்றுது அவன் மனம். ஒது என்றது அவன் கால்கள். 'கட்டிவண்ண அவனை என்றுது அவன் காதல் தெருதம்.

'அவன் மனம் உணர்வதெய்தது யார்? நீ தானே கிடமென்று உணர்ந்தப பக்கத்திலே தூர்போது எய்யடி வருதுவிட்டது அழியாத காதலென்று நினைந்தது இப்படி அழிந்துவிட்டது! என்று குறும் எட்டிவந்து அவன் மனம்.

என தியாதமே சேழ்வின வளக்கைத் விதைவாக உருக் கொள்ளும் என்று நம்பியவா பலர் ஆனால் எப்போதாய்ச் சோந்து என்னைக் கவறான முடிவெடுத்தவைத்து விட்டார்கள்! என்று நினைத்தான்.

லோகாவின் மனக்கண் முன்னால் மாறான பழிப்பு வாழிவ கதவைத் தண்டியவா இடறி விழுந்து மாறும் தேர் பாரதது வி பபது போலொரு பிரமை பயங்கரக் காட்சியானது தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குள் தேர் அவன் மனம் அவனை பார்த்து "பெண்ணே நீ கொலை பாதவி" என்று குறும் சாடு நின்று போலிருந்தது.

கிடமென்று விமயி அந்த தொடங்கினான் முகத்தைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டது. தேர்பின்னால் சட்டென எழ முயன்றான் ஒழித சென்று அவனை அணைந்து கொண்டான். வெண்ணம் மண்ணி பக்க தேர் வெண்ணம் வாழ்க்கையெல்லாம் அவன் காலடியில் கிடக்கவண்ணம் என்று மனம் கொண்டது.

எழந்தான் பண்புப் பாதையை பூண்டாய் ஏற்றுக்கொள்ள முயற்சிமாறான அந்த கணத்தில் அப்பண்பைக் காவிந்தது அவன் என்று ஒது குரல் கேட்டு 'அம்மா! அப்பா! என்று கரன்

நினைம கேட்பின் மனம் உதறிவிட்டு நுண்ணியும் கலையும் உயர்வாய்வையச் செலுத்தினான் தானைக் கேட்பு அவன் அவனைத் தெரிந்தது. தன்னைக் காண விட்டிருக்க கந்த மனத்தோடு அவனைத் தேடி தோட்டத்துக்கும் வந்திருந்தான்.

தவையில் இன்னமும் சரிவர முடி முளைக்காமல் ஒது கந்த கந்ததை அவனைக் கட்டி அணைந்தது கணத்தில் தான் உயர்ந்தவன் பின் வாங்கினான் அவன் அழுது தட்டித் தாறுகத் தெரிந்துவிட்டது.

என்ன அம்மா? உப்புக் கிரிக்கிறது அழுதாயா?"

'ஆம்' என்பது போல தவையை அணைத்தான்.

அவனுடைய சின்ன முகத்தில் ஒரு அழிவ உணர்ச்சி கவலை தோன்றியது. கோபமா இவனை அனுதாபமா, என்று அவன் துளைய உயறினால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவன் பிழை வாந்ததைகளில் ஒரு பெரிய பனிதவின் தோரணை உருகி.

"இனி உன்னை யாரும் அழிவிடாமல் நான் பார்த்துக் கொள்வேன்" என்று சொல்லி மீண்டும் அவன் கணத்தில் முதல் தோளான ராஜேந்தரன்.

அந்தியாக் ஸ்ரீ நார்ப்பது ஒன்பது எதிரியைத் தேடி

விந்தியத் தேவனும அடியாளும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இருவருமாக சம்பாஷிக்கிறதற்கு பிரகமா அலுவல்களுடன் வேறுபு அறையில் உள்பின் அவர் அழைப்பார் எனக் காதலிக் கடி போது நாடடி நடப்புகளை இருவருமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பேச விஷயங்களுக்காக என்ன குறைவு? ஒது கண்களில் எவ்வளவு நடந்து முடிந்திருந்தது? அவற்றில் பண்புப் பாதைத் தெரிவின எதிரகாவதையே பாதிக்கவடியவை அல்லவா?

பலவிஷயங்கள் பேசினாலும் முக்கியமாக இருவருடைய மாறணப் பற்றிப் பேசவேயில்லை. விந்தியத் தேவனைப் பார்த்து அவன் அடியாளாக அவனும் சோகத்தில் ஆழந்திருந்ததற்காக

கின்றனவா என்று? தரையில் பிணம் கிடக்கிறது என்பதற்கு அது ஒரு முக்கியமான அறிகுறி.

பல இடங்களில் கொள்ளிடத்தின் மறுகரைக்கு மேல் கரும் புதைத்திரள் அடர்ந்தியாகக் கிளம்பி கொண்டிருந்தது. ஆர்வத் துடன் சென்று பார்த்த மாறனுக்கு ஏமாற்றம். கரும்பு வயலில் அறுவடை செய்துவிட்டுத் தோட்டத்துக்குத் தீ வைத்துவிடுவார்கள். அது தான் இந்தப் புதை என் அறிந்தான்.

ஒவ்வொரு கிராமமாக விரைந்திடுகொண்டே சென்றான். 'யாராவது மழபாடி கும்பாபிஷேகத்தின்போது இரவில் கரை ஒதுங்கினார்களா? ஏதாவது அனாதைப் பிணம் தகனம் செய்யப் பெற்றதா?' இதுவரை அவனுக்குச் செய்தி ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

கொள்ளிடக் கரையில் மாறனுக்கு ஒரு சந்தேகம் ஜனித்தது. இவ்வளவு சிரத்தையுடன் ரவிதாசனைத் தேடத் தேவையில்லை என்று அவன் மனதின் ஒரு பாகம் சொன்னது. ரவிதாசன் அப்படி யெல்லாம் அனாதைப் பிணமாகக் கரை ஒதுங்கியிருக்கமாட்டான். 'ரவிதாசன் மட்டும் ஏதோ அவாதிப் பிறவி போலிருக்கிறது. அவனுக்கு மட்டும் சாவே கிடையாதா? கரையோரம் அவன் சகாக்கள் எல்லோரும் பணியாளர்களே. இவன் மட்டும் காயம் பட்டு ஆற்றுக்குள் குதித்துவிட்டானே?' எதிர்த்தவன் என்ன ஆனால் என்று தீர்மானமாய்த் தெரிந்துகொள்ளும் எண்ணத்துடன் கொள்ளிடம் கடலில் கலக்கும் இடம் வரை சென்று பார்க்கவேண்டும் என்ற முடிவில் இருந்தான் மாறன்.

'தனக்கு ஏதேனும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமலா போகும்?' என்று மாறன் எண்ணினான். கட்டாயம் கிடைத்தே திரும் என்றும் நம்பினான். 'அப்படிச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த அன்று ரவிதாசனை நான் நாராய்க் கிழிப்பது உறுதி' என்று தீர்மானித்தான்.

மாறன் தஞ்சையிலிருந்து கிளம்பும் போது தன் நண்பர்களான அடியாளையும் வந்தியத் தேவனையும் சந்தித்தான். அவன் ரவிதாசனைத் தேடி செல்வது என்ற முடிவில் இருந்தான் என்றும், உலகின் எல்லைக்கே செல்வவேண்டியதென்றாலும் அவனைப் பிடிப்பதில் உறுதியாய் இருந்தான் என்றும் அறிந்த வந்தியத் தேவனும் அடியாளும் அவனுடைய முடிவை மாற்ற முடிந்தவரை முயற்சித்தனர். ஆனால் அந்தப் பிரயாசையெல்லாம் விழுதுக்கு இரைத்த நீராய்ப் போனது. ரவிதாசன் தப்பித்துவிட்டான் என்பதை மாறனால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

'ரவிதாசன் ஏற்கனவே கொள்ளிடத்தில் மூழ்கி மாண்டிருக்கலாம்' என்று எடுத்துச் சொன்னான் வந்தியத் தேவன். அதற்கு

"விபரீதங்களுக்கும் அபாயங்களுக்கும் இடையிலும் அவன் உயிர் பிழைத்திருப்பான். ஏன் என்றால் அவன் விதி என் கையினால் சாவதுதான் வல்லா. அதற்காக அவன் உயிருடன் பிழைத்திருக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகிறேன். அவனைக் கொள்வவேண்டும் என்ற வெறி என் மனத்தை விட்டு அகலவில்லை. பகலிலும், இரவிலும், பிரயாசைத்திலும், போர்முனையிலும், கஷ்டத்திலும், கஷத்திலும் அவன் முகம் தான் முன்னே வரும். தான் எங்கே போனாலும், எது செய்தாலும், என் இருதய அந்தரங்கத்தில் அவன் உருவம் இருந்து கொண்டிருக்கும்" என்றான் உறுதியோடு.

மாறன் பட்ட வேதனையைப் பார்க்க சகிக்காமல் இருந்தவன் வந்தியத் தேவனும் அடியாளும். காலமும் கடவுளுமே அவனுக்கு ஆறுதல் தர முடியும். அதுவும் பழையதைவெல்லாம் நினைவூட்டுவது போல ஏதும் நடக்காமலிருந்தால் அதுதான் நல்லது.

லோகாவின் முடிவை அவன் வாயிலிருந்தே தெரிந்தவுடன் இடிந்து போய்த் தன் அரண்மனைக்குத் திரும்பினான் மாறன். அதுவரை வெகு நாட்களாகத் தரையில் காலை வைத்து நடந்த நாகவே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படி அவர்கள் இருவரும் ஆனந்த மனோராகிய உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் இந்தப் பேரிடி அவன் தளையில் விழுந்துவிட்டது.

லோகாவுடன் வாழ்வது போல எத்தனை எத்தனையோ கற்பனைகளைச் செய்திருந்தான். தன் வாழ்வே இனி அவன்தான் என்று என்னி நாட்களைச் சுழித்து விட்ட மாறனுக்கு, அவன் தனக்கு இல்லை என்றவுடன் அதிர்ந்து போனான்.

தோல்வி தோல்வி என்று தொடர்ச்சியாய் நிகழ்ந்தவனுக்கு மிகரென் வெற்றி வந்தவுடன் பழைய தோல்விகளெல்லாம் பறந்து போயிற்று. தோல்வி என்றால் எவ்வளவு கசக்கும், எப்படி வலிக்கும் என்று மீண்டும் அறிந்தான். அவனுடைய வார்த்தைகள் அவன் காதில் இரும்பைக் காய்ச்சி விடுவதுபோல் விழுந்தன. மனத்தில் 'சொரேல்' என்றது.

ஆனால் சற்றும் எதிர்பார்க்காத கோணத்தில் அவன் மனம் ஆறுதல் அடைந்தது. அவன் கண்ணை மூடும் போதெல்லாம் மூன்னால் தோன்றிய ஒரே காட்சிவைத்தான் பார்த்தான். வானம் இருந்து கிடப்பதும், ரவிதாசன் கொள்ளிடத்தில் குதிப்பதும் தான் கண்முன்னே வந்தது. வானத்தில் மரணம் லோகாவின் எதிர்த்தி லேயே ஏற்பட்டது. அவனுடைய உடலிருந்து பெருகிய இரத்தம் லோகாவின் உடம்பையும் உடைகளையும் நனைந்தது. இனி லோகாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனுக்கு வானத்தில்

மரணம் தான் நினைவுக்கு வரும். தன் தோல்வியெனக் கருதும் சம்பவம் நினைவுக்கு வரும். தான் வாங்க வேண்டிய பழியும் நினைவுக்கு வரும். அதுனால் வேகாவிடமிருந்து அகன்றது ஒரு வகையில் நல்லது தான்.

அப்போது காதல் என்பது போய் விட்டதா?

காதல் போகவில்லை. ஆனால் முன்போல முழுவதுமாய் அவனை ஆக்கிரமிக்கவில்லை. கடமை அழைத்தது. விரலின் உணர்வு வரச்சொன்னது. 'எங்கிருந்தாலும் அந்த ரவிதாசனைத் தேடிப்பிடிப்பேன். பழிக்குப் பழி வாங்குவேன்' என்ற வஞ்சம் மனதை முழுமையாக ஆக்கிரமித்தது.

அவரிருக்கும் ஊரில் வாழக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன் என்று சில மாதங்களுக்கு முன் நினைத்திருந்தான். ஆனால் இன்று அவனிருக்கும் ஒரே இடத்தில் இருந்து கொண்டு எவ்வளவு காலத்துக்குத் தோல்வியை தினம் தினம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? வேகாவுக்கும் தர்மசங்கடம் அல்லவா?

அரசாதிடம் சென்று தன்னை வேளக்காரப்படை யிலிருந்து விடுவிக்குமாறு மீண்டும் விண்ணப்பித்தான். தான் ரவிதாசனைத் தொடர்ந்து செல்வப் போவதாகவும் சொன்னான். விஷயம் தெரிந்தவுடன் அரசர் இந்த முறை அவன் போகக்கூடாது என்று தடுக்கவில்லை. ரவிதாசன் உயிரோடிருப்பதாகச் சொன்னால் தனியொருவனாய் மாறனால் அவனைக் கண்டுபிடித்து, கயிற்றில் பிணைத்து அழைத்து வருவது என்பது எளிய காரியமாயில்லை. படையோடு சென்றாலே மிகவும் கிராமமாயிருக்கும். எவ்வளவு மாறன் சிவகாமம் இந்த ஊரிலிருந்து அகன்றிருந்தால் தல்லதுதான் என்று பிரதமர் சொல்லி அரசர் ஒப்புக்கொண்டார். பிரதமர் சொன்னது, வேகா திடீரெனத் தன் மனதை மாற்றிக்கொண்டு விடுவாளோ என்பதே பயத்திலும் தான்.

இப்போது தஞ்சையை விட்டு யெரு தூரம் வந்துவிட்டான் மாறன். முதலில் அவன் மனமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் தேறுவதற்குக் காணவில்லை. முதலில் இந்த தரதர்ஷ்டம் பிடித்தவனை விதியானது ஆசைகாட்டியப் பரிசாகச் செய்கிறது என்று தோன்றியது. வேகா சொன்னது அவன் மனதைக் கத்தியை வைத்து கிழித்தது போலிருந்தது. வாய்விட்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனால் அவனுக்கே ஆச்சரியம். போன வாரம் வரை அவன் மனதில் இருந்த உணர்வுகளெல்லாம் முற்றிலுமாய் மாறிப்போய் இன்று ரவிதாசனைத் தேடுவதே குறிக்கோளானது. எல்லாருமாகச் சேர்ந்து தனக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள் என்று

உரம்பத்தில் தோன்றினாலும், விதியின் விரல் கோளாடிக் கொண்டிருந்தது என அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. தலை நிமிர்ந்தபடி அவன் புரவியைச் செலுத்திச் சென்றதில் ஒரு நம்பிக்கை தெரிகிறது. நமக்கும் நம்பிக்கை பிறக்கிறது.

மாறா! மாபெரும் வீரர். உன்னிடமிருந்து இப்போது விடை பெறுகிறோம். உனக்குச் சக்திரம் செய்த துரோகம் இந்த உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து யாருக்கும் நேர்ந்திராதது. ஆனால் இச்சதியெனும் சகதியிலிருந்து நீ மீண்டு வந்துவிடுவாய்!

பெண்ணின் மேல் காதலென்பது உயரிய உணர்வு தான். அது முறியும் போது ஏற்படுத்துப் வலியும் அபாரமானது தான். ஆனால் காலத்தால் குணமடையாது ஏதுமில்லை. நீயும் உன் பழைய நிலைக்கு வருவாய். உனது குலமும் உயர்ந்து வரும். வருவது மட்டுமல்ல, பெரிய நிலைக்கு வரும்.

ஒன்று தெரியுமா உனக்கு? நாங்கள் சொன்னால் நீ நிச்சயமாக இன்றைய நிலையில் அதை நம்பமாட்டாய். ஆனால் அது தான் சக்திரத்தில் நடக்கப்போகிறது. இந்த சேழார் பாண்டியர் குலம் உலகத்தைத் தாண்டியும் உன் குலம் இந்தத் தமிழகத்தில் வரும். பெரும் பேர் பெறும். உன்னுடைய சக்திவீரர் பெரும் மாதனைகளைச் செய்வார்கள். வானுயர நிற்கும் கோயில்களைக் கட்டுவார்கள்.

ஏன்? மன்னர் ஆட்சி எல்லாம் போய் மக்கள் ஆட்சி இந்த பாரத வர்ஷத்தில் தோன்றியபின், மாவட்டங்களுக்கேடட மக்கள் நினைவில் பெலரிடப்படும்.

வருத்தாதே மாறா! மாபெரும் வீரர்!

'நானையென்பது புதியொத்தொரு தான்.'

சக்தியுடைய கற்று நம்பல

முடிவுரை

ரவிதாசன் சுட்டியதில் வேகத்தினால் உத்தபட்ட வளைப்போல் ஆற்றில் போய் விழுந்தான். அடிபட்டு உன்னை விழுந்தானா? இல்லை, வேண்டுமென்றே கொள்ளிடத்துக்குள் குதித்தானா? பார்த்தவர்களால் பூமிக்கமுடியவில்லை.

வந்தியத் தேவனும் மாறனும் ஒடிப்போய்க் கரையிலிருந்து எட்டிப்பார்த்தனர். பொன்னியின் செல்வரோ அடிபட்ட தன் மனைவியைக்காண விரைந்து சென்று விட்டார்.

எட்டிப் பார்த்த இருவரும் மனதில் குரோதம் பொங்கத் தேடினர். ஆலம் விழுதுகொத்து இடையில் ஒளிந்திருக்கின்றானா ரவிதாசன் என்று பார்த்தனர். ஆனால் யாரும் அங்கே தென்படவில்லை.

மாறன் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டான். அதை உணர்ந்த அவன் நண்பன் வந்தியத் தேவன் ஆற்றின் உள்ளே குதிக்க முற்பட்ட மாறனைத் தடுத்துவிட்டான். எதிரி என்னவானான் என்ற குழப்பத்திலேயே மழ்பாடிக்கும், பின்னர் தஞ்சைக்கும் எல்லோரும் திரும்பினார்கள்.

ரவிதாசன் வேண்டும் என்றேதான் கொள்விடத்துக்குள் குதித்திருந்தான். குதித்தவுடனே தண்ணீரில் மூழ்கியவான். சில நிமிஷ நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் குதித்த இடத்துக்குச் சற்றுத் தூரம் கிழக்கே அவனுடைய தலை மட்டும் மேலே எழுந்தது. அவன் கொள்விடத்தில் குதித்தவுடன் நீர் வெகு உயரம் எழும்பியது. அதனால் அவனைக் கரையின் மேலிருந்தவர்கள் கவனிக்கவில்லை. கவனித்திருந்தால் வேல்களை எறிந்திருப்பார்கள். அவர்களைப் பொருத்தவரையில் தண்ணீரில் மூழ்கியவன் அடியோடு முழு கியவன்தான். அதற்கு மேல் அவர்கள் கண்களுக்குத் தென்பட வேயில்லை.

வெகு நேரம் கொள்விடத்தின் இழுப்புக்கெல்லாம் எதிர்ப்புக் காட்டாமல் ரவிதாசன் சென்றான். அவ்வப்போது சூச்ச இழக்க மட்டும் மேலே வந்தான். விழுந்து சில நிமிடங்களில் மழ்பாடி வாய்க் கடந்தபோது, தனது இடப் பக்கத்தில் கும்பாபிஷேக ஏற்பாடுகளில் இன்னமும் லொலித்தது மழ்பாடி நகரம் என்பதைப் பார்த்தான்.

மழ்பாடியைப் பார்த்தவுடன் ஆற்றில் கும்புயிராய் மிதந்த ரவிதாசனுக்குச் சற்றுமுன்னர் நடந்ததெல்லாம் தொடர் படமாய் ஒடியது. 'அந்தப் பொன்னியின் செல்வன் எப்படி திடீரென அங்கு வந்து சேர்ந்தான்? அவனால் தான் போரின் நிலையே மாறியது. இல்லையென்றால் நிச்சயம் வெற்றிதான். மாறனும் வந்தியத் தேவனும் மாண்புக்குப்பார்கள். நத்தினியைக் கொன்றுவிட்டு மகராஜாவைக் கைப்பற்றியிருக்கலாம். முடிந்தால் அந்தப் பழுவூர்ப் பெண்ணையும் அபகரித்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த ஒரு மனிதன் வந்ததில் எல்லாம் மாறியது. ஏன் சரித்திரம் கூட இன்று மாறியிருக்

கும்' சண்டையில் கடைசியில் கடைக்கண்ணால் அவன் தேடினான். நத்தினியும் மகராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு மணந்து விட்டான். இனி அவனைத் தேடிப் பிடிப்பது பிரம்மம் போய்த் தன்ம்தான்.

'அடிமை விவங்கைத் தகர்க்கும் காலம் வந்துவிட்டது என்று கறாய்க் கணக்குப் போட்டுவிட்டோம், இல்லை. கணக் கெல்லாம் சரி தான். வேலை வெற்றிபெற முடியாமல் போனதை யிறிபெயர் சொல்வதா? அப்படித்தான் சொல்வவேண்டும். பொன்னியின் செல்வன் சரியாக எப்படி அந்த நேரத்தில் வந்தான்? பாவம், அவன் மனைவி சாவதை தன் கண்ணால் பார்க்கவே வந்தான் போலும்! ஆனால் அவனுக்கு மட்டும் அது சாபம் அல்ல. எதற்கும் தான்! பரமேசுவரனும் செத்துப் போனான். இரும்பனும் காண்டுவிட்டான். அதை தான் பார்க்கவேண்டியிருந்ததே! பொராரும் வீரனுக்கு ஆறிலும் சாவு. நூறிலும் சாவு தான்! என்றாலும் மனது பேக்கலில்லையே? ஆனால் இனி அவர்களைப் போல வீரர்களை வேறெங்கும் காண்பது தூர்வயம்' என்று நினைத்தவன், 'என்னை எல்லோரும் மந்திரவாதி என்பார்கள். மந்திரம் மட்டும் தெரிந்திருந்தால் அவர்களை உயிர்ப்பித்திருக்க மாட்டேனா?' என்றும் நினைத்தான்.

நாவாபக்கமும் ஒரே அந்தகாரத்தான். ஆற்றங்கரையெங்கும் இருள் மூடியிருந்தது. திக்குத்திசை தெரியாத இருட்டிலே கதியானது அவனை இழுத்துச்சென்றது. அவ்வப்போது ஆற்றில் பாணித்த படகுகளைக் கண்டான். இருள் மூழ்க் இரவில் படகுக் கொடர் போதும் காட்சி ஓர் அழகான காட்சிதான். ஒவ்வொரு படகிலும் ஒரு லிளக்கு. சில படகோட்டிகள் பாடினார்கள். என்னவோ இருளில் வரும் பாடல்கள் அனைத்திலும் ஒரு சொல் கொலித்திருக்கும். அந்த பாடல்கள் விட்டு விட்டு அவனுக்கு வேட்டது. இரவில் ஊர்வலமாய்ச் செல்லும் படகுகளின் அழகிய பீட அவங்காரக் காட்சி அவனை யோசிக்கவைத்தது. ஆனால் அவற்றை அணுகினால் ஆபத்து என்று முடிவெடுத்தான்.

ஆற்றில் மிதந்து சென்ற ரவிதாசன், தன் உடலிலிருந்து குதிக்க விரைந்து கொண்டு இருந்தது என அறிந்தான். சிக்கிப் கரையைச் சேர வேண்டும் என்ற முடிவுடன் தன் உடலின் இசையைச் சற்றே திருப்பிக் கொண்டான். அவ்வப்போது கால்கள் தரையில் பட்டன. கானல் ஊன்றினால், காலுக்கடியில் மண் கரைந்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கொள்விட ஆழே அவனைக் கரை மீது தள்ளியது.

ஆனால் அவனால் முழுவதுமாகக் கரையேற முடியவில்லை. கால்லை ஆறு இன்னமும் தொட்டுக் கொண்டிருந்தான் இருந்தது அப்படியே குறுகியிராப்க் விடந்தான். பின் என்னவோ தோன்ற, தப்பி வந்த ஆற்றைத் திரும்பிப் பார்த்தான். நம்பாமல் பார்த்தான். பிரமையா என்று தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். கொள்ளிட ஆற்றில் முழங்கையளவுக்கு ஒரு மீன் கரையேறாமல் வந்து நீரின் மேல் எட்டிப்பார்த்தது. ஏதோ அவனை நயம் விசாரித்தது போல! பின்னர் திரும்பி, கொள்ளிடத்தின் ஆழத்துக்குள் பாய்ந்தது. அன்றைக்கு முதல் முறையாக ரவிதாசன் சிரித்தான். 'பாண்டிய நாட்டை விடுதலை நாடாய் மாற்ற நீ ஒருவனாவது உயிருடன் மிஞ்சவேண்டும் என்று விதி பாண்டியரின் சின்ன மாகிய கயல் வடிவில் வந்து சொல்கிறதோ என்னவோ?'

'தப்பிப் பிழைத்தது முவேழ இருபத்தொரு தலைமுறைகளில் செய்ற தவத்தின் பயன் என்றுகூடச் சொல்லலாம். உடலில் ஏற்பட்ட காயங்களும் உன் நண்பர்கள் செத்தொழிந்ததைக் கண்ணெதிரே கண்ட மனக் காயமும் உன்னை பலவீனப்படுத்தாது. பலப் படுத்தும்' என தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

அவன் மீண்டும் எழுமிட்டால் பாண்டிய நாட்டின் வருங்காலமும் இருள் சூழ்ந்ததாயிருக்குமோ என்ற எண்ணம் ஒரு கணம் அவன் மனத்தில் தோன்றியபோது எட்டென ஒரு சக்தி பிறந்தது.

'ஒரு இரும்பன் என்ன? ஒரு பரமேசுவரன் என்ன? ஆயிரம் பேர் பரண்டிய நாட்டில் மீண்டும் எழுவார்கள். தேவதைகளை மொய்க்கும் தேவீக்களைப்போல் உன்னைச் சுற்றி பாண்டிய வீரர்கள் சேருவார்கள். ஒன்று கூடிச் சேழர்களை அடித்து வீரட்டுவார்கள். அவர்களை வழி நடத்திச் செல்ல ஒரு தலைவன் வேண்டும். ரவிதாசன எழுந்திரு' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

பின்னர் அதில் வந்த உத்வேகத்தில் தவழ்ந்து கரையின் மேல் பாகத்துக்குச் சென்றான். கற்றிப் பார்த்தால் இரவுக்கும் பகலுக்கும் அதிக வேறுறுமையில்லாமல் இருள் சூழ்ந்திருந்த காடு அது எனத் தெரிந்தது.

அடிபட்டிருந்தது. ஆனால் ஒன்றும் பாதமில்லை. எனினும் பொழுது விடிவதற்குள் நல்லதொரு மறைவிடத்தைக் கண்டு பிடித்துவிடவேண்டும். வானத்தைப் நோட்டம் விட்டு சப்ர ரிஷிமண்டலத்தைப் பார்த்தான். இன்னும் நேரம் இருந்தது. அப்போது அவன் வெள்ளி நட்சத்திரங்களை அன்வித் தெளித்திருந்த வானவிதானத்தின் இதர பாகங்களையும் கண்டான். ஏதோ

ஒரு யோசனை. 'இறந்தவரெல்லாம் நட்சத்திரமாவார்களா? அப்போது சோமனும் இரும்பனும் இதில் அடக்கமா?'

ரவிதாசனுக்குச் சில விஷயங்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. தற் பிழைத்து வேட்டையைக் கைவிட்டுவிட வேண்டும். இவ்வளவு நாள் தன்னைக் கண்டு மனோபிதலில் இருந்த சோழர்களின் கைப்பாங்கிவிட்டது. கண்ணுக்கு மறைந்திருந்த மாலாவி என்ற கலாசனம் போய் இப்போது அவர்களிடம் சிக்காமல் ஓடவேண்டி யிருந்தது. வேங்கையோ உதிரத்தை முகர்ந்து பார்த்துத் துரத்தப் போகிறது என்று அவனுக்கு தெரியும். ஆனால் ஓரிகு நாட்கள் மேழ நாடே கொந்தளிப்பில் இருக்கும். அதில் தப்பிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

நிச்சயம் மாறன் அவனைப் பின் தொடர்வான். அவன் உறையிலுள்ள சத்தி இரத்தம் வேண்டும் என்று கேட்டுமென ரவிதாசனுக்குத் தெரியும். அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள ஜாதகப் பிணையடி அப்படி. அவனை முதல் முறை கடம்பூரில் காணச் செய்த போதே ரவிதாசன் புரிந்து கொண்டான்.

ஆனால் அதுக்காகவெல்லாம் பயப்பட முடியுமா? என்றாவது எல்லோரும் தன் மானத்துடன் தத்தம் விடுதலை நாடுகளில் வாய்வார்கள். அதற்குப் போராடவும் வீரர்கள் தோன்றிக் கொண்டே யிருப்பார்கள். பசி தாகம் போன்ற உணர்வுதான் விடுதலை வேட்கையும். அதை அடக்க முடியும் என்ற நினைப்பது அறிவீனம் அல்லவா?

'நீபத்தை ஒளியும். உம்மை நிழலும் பிரிவததுபோல் நான் உயிருடன் இருக்கும் வரை இந்த விடுதலை வேட்கை பிரிவது என்பது கிடையாது...' என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

'உம்மையெல்லாம் கேள்வி கேட்க நான் ஒருவன் தப்பிப் பிழைத்தேனடா' என்று நினைந்து இருவில் சிரித்தான் ரவிதாசன்.

'ஹா ஹா ஹா!'

இருவில் அவனுடைய சிரிப்பானது எதிரொலித்தது. பலரும் அவனோடு சிரிப்பது போலொரு பிரமையை ஏற்படுத்தியது.

